

Edebiyat Defteri

(Şimo -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
11 Haziran 2020 Perşembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

düşü incinmiş

• Var oluşlarına takılan kimliksiz bir adamın hikayesi
Dudak aralarında çırpınan sen çığlıkları
VE
Ertelenişi ayrılığın, hükmüne gün ışığı deymeden
Yeni bir mülteci olur gece kimliğini yar koyuluğunda kaybedişi
Suçlanır söz iki heceli yar adından aklanır
VE
Akıntılara verilir kalıntılar ak ile karanın sevişme edası eklenir kimliğime
Nicedir uyuyan düş düşer şimdi geceye
Vakti gelmeden alınmıştır bir şeyler
Her sorguda sureti eksik bir kimlik sunulur
Tan vaktinden önce kapı gıcirtısından ürken aşk
Yollara düşer geceye yetişemedi sabahına yolcudur
VE
Hala kimliksizdir kentte hala sorguda adı anılmamıştır
Tutsak mahkumdur ayrılık aşk a yol verilmiştir
Nicedir uyuyan düş düşkündür kimliğine
VE
Adam kısık bir soluk ta sırtına yükler esintinin
şair'im, şiir'imın düşü incinmiş...

şimo
sinan ŞEKER

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/474374/dusu-incinmis.html>

yar gider

Bir hitap aralığında
hüznü sırtlayan ayrılığın
İki ayrı hitabı olur karanlığa
gök somurtkan
Aralığa sığınan çan sesleri
ışktan mahrum seslenir
Sana
gök ağlar

Ağlayışlarına yeni yüzler asılı kalır
Sen yağmurla seviş, içine aksın ayrılığın
Islak bir tenin tanınmayan yüzü kalır ellerinde
Yar gider
Akar içinden anlamını sorguladığın anılar
Yar gider
Islak bir şehir olur düşler
Şarabi bir entari giymiş gibi kadın
Ve
Dudak aralarında iki heceyi andığı anın
Soluk aralarına takılan iki heceli anılan adın
Kaldırımlardan yankılanan sokak lambalarına takılı kalan
Ateş böcekleri gibi yanıp sönersin
Gecedен sabaha uzandırdığın an gibi
Aklım, takıntılı hecelerine yaralandığımda adımlarıma
bir yanı hala ürkek
Bir yanı hala esmer
.alınan bir ayrılığın pençesine düşer ask
Yar gider... Üşürsün

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/475117/yar-gider.html>

kara gözlüm

Gecenin gözlerimi karaydı senin mi?
Kapıları çarpıp giderken
Ben hak etmediğim düşler kurdum yine
Senle alakası yok

Özrü kabul eyle kara gözlüm uğruna gitsin
Avucumdan bir defa daha dökülsün
Bu kadar ince bu kadar seyrek bir fikir zihni sorgular
Korkutur benliğimi

Ama her şey görünmez
Tuvallere aldanmak hainlik olur aşkı tadarken
Kimdin sen
Kara gözlerinden gecemi alan
Gecemden kara gözlerine renk katan kadın
Olurunda sular biriktiriyorum çığlıksız
Küçük bir kabartıda su damlası oluyor
Yüreğimdeki cızıltılar

Her bahar Leyla bakışıdır gözlerinden dokunan
Bir Mecnun'dur dağları tırnaklarıyla oyuk,oyuk oyalayan
Kimse bilmez oysa anlatmak istediğimi
Anlamsızlığımı bende bilmiyorum aslında
şimo: düş kurar düşkünlük adı içinde
Daha düşün düşkünlüğündeyken şiri incinir
Dilindeki paslı anlatımıyla

Kimse anlamaz seninde anlamanı beklemez ki şimo
Öyle ar öyle mağrur
Kara gözlerini gecedden alır
Geceye kara gözlerini sunar
Susuz kıyılar çöker üstüme
Akşam olmadan efkârın iner önce

Adını yazmamalıyım sözcüklerime eklememeliyim
Adın her anıldığında adım, adım nefesimden sana koşan şey
Yüreğimden anlamsızca öyle telaşlı sana koşan her şey
Adını bilmiyorum bu defa tanımadığım bir şey
Adını bilmiyorum ilk defa tanımıyorum bunu

Kimdi içimde böyle alel acele toparlanarak giden
Gece miydi gözlerini bana veren
Sen miydin geceme gözlerini sunan öyle kara, kara
Gözlerinin kararlılığında gördüm ben ayrılığı
Kara mıydı gözlerin kararlı mıydı ayrılığın bilmiyorum
Kara gözlüm bilmiyorum...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/476919/kara-gozlum.html>

yar yalanını sevdim

Yanıldım bu defa ellerimden kayıpta düştüm
Fark etmedim bile alındı her Şey elimden
Önce gözlerini aldı
Tenimde sancılarla kaldım bir yanım karanlığa düştü
Bir yanım hala aksak gittiğin sokak ta
Yalnızlığı anlatır mıyım ben sana
Kanmıştım oysa Şimdi anlıyorum ki
Yar ben yalanını sevdim seni değil
Beni böyle sana bağlayan yalanını sevdim seni değil

Yar yalanını sevdim beni böyle sana bağlayan yalanını sevdim

Kördüğüm Şimdi öyle bir düğüm ki sözlerine takılan
Geceden almış gibi ışıklarını
Tenime kazımış gibi sözlerini
Nasıl bağlandıysa bir yalana asık olmak gibi
Yar yalanını sevdim seni değil
Yalanını sevdim seni değil

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/477912/yar-yalanini-sevdim.html>

şiiir'in asık yüzlü anıdır anlam

[italik]Yarınsız baharlar ekiyorum kente
Solgun bir gülüşün ten ayrılığı
Bedenin kendinden yana sancıları
Heves iki kusurun şekil gen
Somurtkan hali

En talihsiz halidir
Şiirin senin anlamadığın anı
Gözlerinde anlamsızlığın silik bakışı

Öyle ki kırık düşler düşer avuçlarına
bakma ardına uçuşmasın kuşlar yakandan
sus, çığlığını dudaklarında mahkum et
üşüşmesin üzerine gecenin kızı veya oğlu
şu kehanet sandıklı karanlık

arşelenmiş ömrün kısık ezgisi adımlarına dolanan
anlaşılmayan şiir'in asık yüzlü anıdır anlam
anlında yazıtların silik yansıması
tellerine asılı kalan uçurtma olur düşün
semaya dokunamayan tek duygudur içinde kalan

dökülme zamanıdır azdığı yerlerden kopan
soğuk bir mevsimin başlangıcını anımsatan
sürgüleri çekilir gecenin azad edilir acılar
zihin baz bir kurgu sarar peya gözlerini
tel tel dilinde dolanır ayrılık
kaygılı sabahlara büyüttüğün
zihin kararlı bir aktör

şimdi yargılanma, zihinden aklanma kalır geceye
tanışmışlığın olur artık üstsüz yalnızlık
can kıvamında parmaklarından akan
yaşayamamışlığın olur aşk...

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/478300/siir-in-asik-yuzlu-anidir-anlam.html>

SUS GÖNLÜM

kıyametini yaşıyorum ömrümün
mumlanmış acıların ısıltılı gecelerine düşünüyorum
cehennemden ödünç alınmış ateşlere salıyor beni hayat
suskun bir adam oluyor sessizlik
sen adem oğlu harama mı uzandı ellerin
hükmünde eziklik kokusu
anlında cehennem tortusu

Havva olmaksızın yasakların nesilden sunulduğu
Kadehleri avuçlamak

Hükmün sözcüklerinde asılı kalır
Gözlerin kendi kıyametime kapadığım sürgülerim olur ancak

kırıklarını almadan çizikler ekmek geceye
buğularında buruk yaşantıyı anımsamak
ve yeniden adlanmak için
iki hitap eklemeliyim adına ardına
yenilemeden anı talihsiz adımlarımı düşürmeliyim sokağa
ekşiyan yanımı alıp eşkiya tavrına sunmalıyım belki de

yanlızlığın gecemden tortularını atmeliyim
belki yeniden sokağına düşmeliyim
kim bilir
yeni bir türküde söylenir adın
ve yankıları geceden kalan
sus gönlüm
duymasın bilmesin kimse
sual olur sorgulanır acizliğim
itham olur incinir sensizliğim
sus gönlüm bilmesin kimse

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/478821/sus-gonlum.html>

elmira

Geceden kalır ya adım
İki heceli sevdaların yollarına düşerken
Bilinmeyen bir eda ya takılar ya
Ne yeşil ne sarıdır gözlerin
Arada kaynayan ikili hislerin adı

Bir şehir saklar seni koynunda
Sokaklarına düşer adım
Bir kar yağar akşamına
Saklar mı büyük kentler adını

Sen bu gece konuğum olsan öyle
Geceden kalma yanıma
Esmer bir adamın kırık bir hikâyesine
Avuçlarında sürgün eden
İki hitap arasına sıkışan
Nehirleri sal üzerime

Elmira gecesinden sabaha an kala
Anlık gülüşlerim ol
Gel konuğum ol
Elmira gecesidir yaşanan

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/479092/elmira.html>

can'a yolculuk

Seslenişlerimin cızırtılı tonları yaralıyor kentleri
Ağlara takılan mecburi çırpınış oluyor ellerinde soluklarım
Yaralıyorum teni can'a dediğim yere göçerken
Bir soluk yaşam sen oluyor
Bir soluk ölüm ben soluyorum

Susadıkça, çırpınıyorum suya değil, tenine uzuyor yolculuğum
Sema, sarışın bir kadının telleriyle vuruyor gözlerime yansımalarını
Adını anıyorum, her andığım da
Ağlarında yaşam dileniyor kekremsi tavrım

Kent mağdurudur, kıyısız limanlara uzanan
Terk edişleri başlıyor tayfaların birer birer
Sıyrılıp kehanetinden mavinin
Kurutulmuş nehirleri kulaçlarımla geçiyorum

Yeni liman arayışlarına çıkıyor bütün arsız gemiler
AMA
Öyle değil adına verdiğim bu düşünceler

Kendimden arakladığım
Tozu mısralarında gizli, sana yazılanlar
Yazgılar
Anlık his dağılması gibi dağılan bir şey
Seslenişlerin de ton ayrılıkları

Gözlerini bir yaprağın renginden alan
Kararlı bakışların sırtında kaygılanan
Kuruyan yanım da ilk çıtırtıda ürken kadın

Kimdi benliğimi benden alan
Tuzunu yaşamlar da asılı unutan
Yaşların kırgın bakışlarıyla seyre dalan
Asi bir sevinçte kırıp döke bilen aşk'ı

Soluğumun ağların da soluklanması
Soluğumdayken kaçışmaların
Yüzün de mavi sesinde tiz bir hüzün

Ama hala yanılığılı bir ses
Düşlerimden arta kalan
Susuşlarımla oluyorsun
Yağmurlar da ıslanan ten

Gitmeli miyim ?
hayır
Kalmalı mıyım ağlarında

Aşk
iki eski dostun ağzında dolanan şey
Süslü anlatımların kandıramadığı bir an
Tütsüleri yakılır çırpınışların
Solukların sorgulandığı ağlarında
Yeni mevsimler yaşar ten
Sen mavi ben karayelken
rüzgârlarınla sevişen

Aykırı hükümleri savunulan
Kâhin görünümlü martı çığılı
Çiğ ömrümün solungaçlarına takılan

Kanamalı bir kangren olur gece
Seni ben siz doğururken

Ağlarına, ağlayışların azad olmuş düşü kalır
Kaygılı bir sesin peşine düşer ten
Her gece soluklarının peşinden koşan
Kalıntılarıyla can'a yolculuk eder aşk
Aşar geçer geceyi... sinan şeker
şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/479603/can-a-yolculuk.html>

ACILARIMIN ALKIŞ ALMASI

Bir yanılmışlığın anıyım
Ve bir başka yanılmışlığın kandıramadığı adamıyım...

Kürsülerden kalkmayan, buğu diplerinde salınan dişi adlarının
Yoksul sokaklara çığlıkları düşer, dişi üşür tuz basarsın sızlayan yerlere
Kayıplarını arayan olgun ses tınıları, kaldırımları kandıran bir olgu olur
Yaşını yaşlarından iki adım öteye bırakan, yirmili yaşların dişi kızgınlığı olur ayrılık

Sen acıyan yanımdan alkış alan tanığısın
Çıplak tenin acılarından geçmiş bütün sancıları
Koyu kıyafetli rüzgârın naraları düşmüş geceye
Camlarının buğularına yazılmış erkek adımın
Toprak çatlağı
Solgun bir lacivert sabahına sızarken
Bir alkış ta senden geliyor

Gün sevda kırgını kır piyeslerinde
Yeşil bir iz koyuluğuna aldanan maktul
Eşkâli kimliğiyle aranan yar suretleri
Yerden yüksek iki sökülük ilmik
İkna sözcüklü heybeli kadın
Ardına düşürmeden kahrını
Olasılıksız bir aşkın matemini yeniden imgele

Sen ne yaşamışlığım
Ne de yaşayamamışlığım olursun aşkı

Öteye sade küstah bir alkış kalır
Sen değil ben aklanırım geceden
Solgun lacivert sabahlara uyanmışlığı olur
Acılarımın alkış alan kanamalı anları

Ne garip acılarımın alkış alması...

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/480626/acilarimin-alkis-almasi.html>

e c l a

Karaltılı gecelerin
ay çıkmazı
Hükümlerine sarar beni
yokluğun
soluklarına indirgenmiş
kuralsız kadın
Ecla nerdesin...

Bir seyyahın heybesin demi saklısın
Cıvalı sıralara kazınmış çocuklukta mı?

Hayatın bilmediğim karelerinde piyon.
Ölümleri ise naaşsız bir ezgiyle sunuluyor

Rüzgâr da var
üşümüyor ten
temkinli ağıtlar yükseliyor
Toprağımdan...

Ecla ben ölüyorum
kimse ağlamıyor bana
Sen hangi yaşanmamışlığın
kıyılarında soluklanıyorsun
Saçlarında öyküler serpiştiriyorsun
doğacıklara

Ecla yine geç kaldın
kuruyor uğruna ömür verdiğin suretler
Yasak hamlelerini savunurken üstelik aşkın

Memnun kalınmış bir gülüş
tenhasında şah'keş
Saltanatta utangaç
şah gülümsemesinde
yeniden şekilleniyor
Rahne dilmiş bir akrebin
darağacına yüklemi
zehirlerken soluğu

Ecla yine geç kaldın
ezikleri ayrıldı tahtın inleyen yerlerinden
Ayrıştırıldım senden
öteye düşüyor üşümüşler
Çaresiz bir edayla
şah'ın gülümsemesini yeniliyorum...

Kuşkusuz
Mat oluşumun resmi kanıtını
Taşıyorum gözlerinde
Ama söylemiyorum

Ecla yine geç kaldın
Mecalim yok bir daha yaşamaya
Geç kalınmışlığını anlat bana
Üryan sancılarıyla zihinde telaş
Öpüşleriyle ısıt benliğimi

Ecla nerdesin üşüyorum...

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/481212/e-c-l-a.html>

VE...

Başlangıcın rahmine düşerken kılıksız emsaller
Kurgulanan yaşamların asimile bir dil sancağı

Bakımsız kadın tırnağıyla çizik eyler
Deh redir Saldırıya uğradığın araç

Ve...

Alabildiğine koş kükreyen acılarına yetiş
Kükürt kokusu karga kanadıyla leş kalıntısından

Arındır mahremi geceden
Örselenmiş baharlara yüzünü dön

Ve ...

Tan vakti hikâyenin sırtını okşa
Kaldırım lekeli çil yüzlü arı bilenmiş ince sızılı

Sözlerin ağrıyan yanlarını
Sarmalı kâhinlerle uzlaştır

Ve...

Soluksuz kavgaların kan pıhtısı acizliğini sorgula
Sularda yıkana bilen, can acılarını ekle göğsüne

Can terinin ardına sığınan tuzlu anların
Damak kıvamı sürgülerini çek

Çıkmasın kanatlanmasın,
Yar sularında aşkı gıdığında saklayan güvercin

Ve...

Diye başlayan şiir'in kamçılılarıyla beslen
Cenk yerinden kalıntılarını topla hırsın

Tırnak aralarında biriken umudu kanatlandır

Öğütölmeyi bekleyen güvercin gıdğından al aşkı
Hücrelerine ekle, susamışlığının edasıyla kana kana iç

Ve...

Gün doğumlarıyla üreyen aşk
Kentın sağanaklığında
Ta ki katmanlarına kadar
Filizlerini açsın kâh bu gün, kâh yarın üreyecek aşk

Ve ardına düşmeyecek
Soluduğun an
Yaşam akacak ellerine

Buselerle gülen, çocuk yüzü olacak sabahların
Uykusuz yarınların uyanabilecek düşlerine...

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/481922/ve.html>

biliyorum daha çok bahar gideceksin ellerimden

Kandırıyorum kuşları
Biliyorum gidecek ellerin baharlarımdan

Buğulu bir ömrün perçemini kaldırıp
Aralığında ayın
Aralıksız kaybedişlerim olacaksın
Biliyorum uzağa düşecek soluğun
Konvoylarla karşılanacak Ayrılığın
Acının her yüzü var avuçlarında

Biliyorum daha çok bahar gideceksin ellerimden

Dokunduğum yerlerde bir şeyler kırılacak
Ah çekişlerim olacaksın
Vebasını kapmış gibi hastanın
Taşlanarak kovulacağım gönlünden
Biliyorum bu ayrılık geceye düşecek
Sen ellerimden göçeceksin
Viran harabeler kalacak ağlayışlarıma

Biliyorum daha çok bahar gideceksin ellerimden

Akıntılara düştü ömrüm çığığımı soğuttum sularında
Mecburi alışkanlıklar araladı beni tenhada her yakalanışında
Ayrılıklar içimde dallandı,
Yar la yar'laşan, buğulu gözlerine düştü aşk
Miladı dolmadan uçtu mor kelebekler koynumdan
Susuşlarıma eklendi börtü böcek özüne sığındım tabiatın

Biliyorum daha çok bahar gideceksin ellerimden
Gül kokan yanını sevdim sabahlarında uyanmanın
Işığını sevdim, yansımasında gözlerini gördüğüm ay'ın
Sarmaşığın sarıldığı ağlara takıldı hüznüm
Yâr yaralandığım yerleri yakıp yıkacaksın
Naraları kısık bir bekçiden çalınacak sokaklar
Ömre göz eyleyen gözlerini sunup suskunluğuma
Üryan sevişmelerimi üzeceksin biliyorum

Biliyorum daha çok bahar gideceksin ellerimden [/

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/482081/biliyorum-daha-cok-bahar-gideceksin-ellerimden.html>

Arınacaksın geceden

[italik] Geceler

Mumlanmış acıların titrek elleriyle dokunuyor sana

Geceden kalma yanımla inhina bir yalnızlığı yaşıyorum

Kim bilir adın her anım da büyüyen

Karşı koyulamayan ıssız gizem dolu nuhan yolculuğum

Bilmem bir masal silsilesidir beni böyle çocuksu bir düşe salan

Sol yanımlı hafife alan gayri akşamdır karaltıdır düşler

Araf'ına gece işler sukut inlerine giz salyaları akar kanatılan yaralarım

Ben

Seni beklerim

Koynumda zebani ısıklıklar

Ayyuka çıkar bütün düşler ve diz üstüne düşüşler

Râb duy sesimi verdiğin gibi al mahşerine

Kulluğum sancılı vakti doyur içimdeki asi açlığı

Serdenişlerim soluyor şaha kalkıyor dizelerim

Son girdabında devrilir adam gecenin

Kırkıdan yirmi yaş öncesi tam vaktidir

Ölmenin sırrına erdiği yer

Mevsim sonu gibi zad

Gövdede derin çizikler bırakarak düşen yapraklar sersem ve uykulu

Şiir'in dilimdeki titremesiyle yürüyüşüm kalır sokağa

Mumlanmış acıların ekşimsi kokusu nikotin sarmalı darlıkta

Yumuyorum gözleri

Duruşumun mutlu olmayı başarışını kutluyorum hayal de

Düşlerimi alıp kirpiklerime ağır yükler indirerek uyumalıyım

Ben tarihin yanılığılı talihsizi sen göğsümde baki sancısı kalacaksın

Ve bir daha bilinmeyecek adın

Düşüncelerin ortasında kırılğan bir yüz olacaksın

Hiçbir sevgili kırıklarını almadan gitmeyecek geceden

VE

Sen solunan her yer can sularıyla yıkanacak

Ve senden arınacak benlik

Ve senden arınacak ten

Ve senden arınacak geceler

Ve bir daha adın anılmayacak

Geceden sen arınacaksın sen

şimo [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/482783/arinacaksin-geceden.html>

şarap

ırzına...
ve hırsına sahip, küllük
kasvetinden arınamayan mavi
kırık dökük

geceye ay düşer
karaltılıdır ekşiyen yer

ayyaş bir gemi salınıyor ruhumda

sonrası tek hece ve şarap
aksıyor benim, gir koluma
kul olduklarıma say

zıkkım...
ve hırsım azalıyor teninde
soluğumda gezinen, hece ve şarap
ağrılı sabahlara bırak seni

tetikle gün aşırı anıları somurtma
kırık bir liman, hüzün

kılıksız adam üşüşmeler ve şarap
katıksız yaşam, suskun

sıra...
ve sağıra anlat akıntıları
anlaşırsın belki, nerde şarap

şarap...
kızılığında ve kızgın dokunsam
akar ellerime gece

ayıkma...
ve ayıklanma artıklarını aktarma
ak lar ve saç ,yaşlı

şarap sen ve serap
tutuşun kollarıma, bitkin...

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/483820/sarap.html>

gece ıkınsın...

Suskunda ağlar gece

Biat edilen kalıplı sözcüklerin ardına
Suskunluğun ağlayışlı gecelerine sun beni

Nerden sarmalı yaralarını hayatın
Yanaklarını öperken bir sevgilinin
Öyle yumuşak öyle öyle işte

Takıldığı yerden arınmak
Alnındaki alıntıyı aklamak
Aramızdan geöen ayrılık eklentisi
Ertesinde dudak büzüşmelerin
Halsiz kol kanat
Hal ile ahvalim sakat

şimdi yar bağdaş kurulur yokluğuna
Ekran kalabalığı sözlerin
Ve süzüşlerin geceyi
Nem salmış hanene
Solgun ve yapayalnız üstelik

Son bulunduğum yerden kalkışların
Kaygılı adımlarında gün ışıldaması
Ve sorgulamaya başlarsın her şeyi

Bir geceden bir ilik hece
Adını sen koy
Arsızlaştığın yerin
Bilinmeyenine ardına düş salma

Korkuyorduk
Ve gül kokan yanlarımız
Ve matemimiz
Yeniden sorgulamaktadır ağlayışlar
Sana sunulan her sevginin
Adına
Kırık bir papatya eklemeli
Kır öiçeklerinin ardından soluyor ellerin

Ve tek hece gün doğumlarına
Ve yeni doğumlara yüklemek lazım adlarımızı
Neydi aramızdaki ikili menfaat
Karşıt olduğu halde iki ayrı gülümseme
Sen istersen bir seslen
Uyumadıysa sancılı düşler
Ve yetmelik bir yetim gibi
Salınıyorsa düşünceler

İki satır arasına sözlerimin
Sözlendiğim gibi
Söv ulan aykırıdır söylemim
Sus ta bağır duyar belki
İöinde sıkışan aşk

Aklansın ellerindeki düşünceler
Ya sana ya geceye gebe kalmalıyım
Ya seni ya aşkı doğurmaliyim
Sus da bağır acıta acıta doğursun seni gece
Ya öocuğum ol ya öocukluğum
Ya doğur beni ya aşkı doğur
Sus ta bağır gece ıkınsın

Adı gece olsun ığlıkıa doğan aşkın
Sus ta bağır gece ıkınsın doğurmak için seni

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/484150/gece-ikinsin.html>

?

ben, benim

ruhumdaki acizliğin ispatını taşıyan
anlatımlara sığınan kulluk ifadesiyim

peki sen kimsin ?

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/484524/.html>

seni tanıyorum

Seni ıslanan nehirlerden tanıyorum

- (o) Mendilin ıslanan yanından
- (o) Seni içimi kurcalayan düşünceden
- (o) İçimde aç sıçanların kemirdiği
- (o) Gecenin üstüme düşüşlerinden tanıyorum

- (o) Akışlarına set oluyor ömrüm
- (o) Ahmak bir sancıyı kovalıyor devriyeler

- (o) Hangi yanına değdiyse nehir
- (o) Korunması oluyor düşüncenin

- (o) Muzur çocukluğumun içimde ağlayışları
- (o) Perdelerini çeker gece anneme benzer uyuturken

Seni gök bağdaşlı maviden tanıyorum

- (o) Öksüz gelinciklerin sığındı yerden

Seni nazenin tavrıyla azaba dokunuşundan

- (o) Mahpusluğun kıyılarına inen kuşlardan tanıyorum

Seni seyir defterine ekleyen (yâr)adından tanıyorum

- (o) Seyrek saçlı ninenin öykülerinden
- (o) Ak ak perçem perçem süzülüşünü

Seni mahzun bir gülümsemenin yanaklarımı ısırışından

Seni kendim de aşına susuşlarından tanıyorum

- (o) Kaybolduğunda misketi çocukluğumun
- (o) Aynı çocukluğun sapanıyla vurduğumda

- (o) Acıyan yerlerimi sarmalarından tanıyorum

Seni tanrı ile tanışmışlığından biliyorum

Seni varlığının kırıntılarında aş diye barkıma taşımışlığımdan

Seni var olduğun günden beri itirafımı sunduğum tanrıdan tanıyorum

- (o) Seni tanıyorum

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/484731/seni-taniyorum.html>

Kâh gülü

Kâh gülü
Alın örtüsü bir mecmua
Etik Pazar ve Cuma

Ve aksa
Kural kutsalsa

Eski çağ bir tanrıça sokulsa ardıma
Adabı işlev tahammül sınırı arzı niyaz
Tutuklu haline devam akıntının

Aksıyor at, içinde bi/ad
Ahtı dizginliyor şiir

Ten toprak ve uğruna savaş
Zift nehir kurak zihin aksırıyor

Tadı kıvam hüsnü mubahla
Sancıyor kıyametini vakit

İkinci bir ikinci sunum
Ayaklı akım teciller aşkı

Alnına ekilen tohum nice ince
Cebelleşir hem fikirde

Figüran şah
Kul zarif serkeş

Kan yolları yeşil eklemeli
Sırrı uçurtmayla aşır
Sema gelin...

Kâh gülü örtülü yar sığınağı
Göğsünde tırnağı
Sokağa tanıdık yasak bir eylem

şimo

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/486773/k-h-gulu.html>

hayat ne garip yar seni sevince

Bilenince ögle

İnce sancılar sığınağıma göz işler
İlkel yanıma benzer azametim

Öksüren kubbede bir dilim yağmur
İliklerime sunulan sürgülü sungular

Bilenince aksağınım

Bilincimden sarhoş hancılar kalkar
Oturgaçlı yolculuklar başlar

Taahhütlü veda ve pul azmim tanıdık

Bilenince öyle inceden inceye sızlar
Bir ince ay bir de yay göğsümde

Bilmecenin bilindiği yerde
Ömür tutunabildiğin yerden dokunacak sana

Ay çal incindiğin yerden yassına
Kılıfsız heceler yutkunacak düşleri

Yapbozcunun kurcaladığı aşk
Dağınık küf sarmalı oyun
Demir mintan yontulu alışkanlıkların olacak

İnci gözlerine al rahmine düşür beni

Kirli beyaz belki mavişir belki de sevişir düşlerimde
Dudağında belirgin ben
Çil ışıdamalı sürmeli kadın

Adın kimsenin bilmediği bir mısrada saklı
Gün batımı ve düş batımı
Dalga kıran hüzün solgunluğu içmeyle

Dilimce ince sitemler
Dinimce helalim olma yolunda deyimler savrulur sokağına
Öyle sinsice

Sen aklıma girince
Utanarak tenime değince
Ahu bir sevinçle
İçli bir aşk ah çekişlerime sarılır
Tutkulu üstelik delice
Hayat ne garip
Yar
Seni sevince

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/488094/hayat-ne-garip-yar-seni-sevince.html>

qaranlığ seni içinde sağlar

'Öyle bir yana düştüm ki yankılandım gecede'

qaranlığ heç ğoş değil dedi
éle deme dedim
qaranlığ güzeldir
sen içinde sağ o ağ sağlar seni

Ama ışığ éle değil
ışığta hiç bi şey sağlayamisen
qaranlığa bağmağ qaranlığı anlamağ
bi gızı sevmeğ gibidir
hané qafani yastığa koyar gizli gizli ağlarsıny
onun gibi bi şey işte qaranlığı sevmeğ

'öyle bir (ar)yar'a düş ektim ki sancıları asıldı geceye
Bir yarım karanlığa düştü bir yanım hala telaşta'

Önce qaranlığı seversın sonra yalnızlığı
qaranlığa bâğ bâğ uzun uzun bağ

Ne bağ görüni ne dağ
Ağliyi sen sağliyi
Bağırısın sağliyi
Seni seviyem diye çığırısın kimseye demi
Benide sevdiğimide sağliyi

qaranlığ güzeldir
Ama ışığ ele değil hâ ışığta heç bişey sağlayamisen
é yar sende qaranlığtın hep qaranlığ kaldın içimde

'öyle bir yaraya ağyar, ya yar söylendim ki
Düşteki tahrifat geceye itimat eyledi'

Ben bi qara gözlerini bi de qara geceyi sevdim
Ben bi sağa qandım sen gittin
Ben qaranlığa sığındım

Qaranlığ güzeldir seni içinde sağlar

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/488752/qaranlig-seni-icinde-saglar.html>

öykü bitiyordu...

Dağ kırığı esintilerle yaklaş bana, üstüme devir seni
Altına al yağmuru üstüme ser seni...

Hayli zamandan sonra
Bugün dokundu seyrek ninni saftan iniltilerime
Küllük doldu sonra duruldu an... İmtihan dedi

Leblebi sarısı peştamal sarıldı göğe
Sıvı yalnızlığımla tasalandırdı
Akıntılarda Dağın kıtım
Dargındım yar soluğuna

Kundaklı zencefil kokulu tütsü
Ten ayrığından süzüldü süzeğime

Ömre göz, göze payam tenhada özrümü üzdü
İnci, incik yaşantı tokluğu yokluğun
Aşk'ı naz oldu duruşun, keyfimde itinalı bekleyiş

İlk kitabı yazan, hitabı zorlayan, başka bir kitap okumuş muydu?

Alçı kaplamalı zihin, kaçınıcı çatlağında fikir üretmişti
Yar dudagındaki kıyık acının sancılı zarı
Bakıldığında bir hayli dağın kıtım
Akıl takılıydı halef'e, selef'e

Susuşunun entarisi çekilmişti geceye
Vakit ile Tefvik
Alıntının ve alınmanın resmiyetteki solgun yüzüydü

Sandık kılıfı andıklarını saklıyor göğsümde
İliştirilmiş varlığımızın, inceliğinde sızıntı
Aramızdaki ve arkamızdaki aklanmalar
Seyirdeki sanı ve sen beni tanı
Sonra duruldu, durdu o
Öteki koştı tutkuyla oklandı aşk yasaktı

Kenti zarif kendi Arif'imiydi aşkın
Sorgulu ikametgâh soluğu sokağım
Suçlular ağırlı uyanıyordu ağırlandığı yerden
Kimse soluk aralarım bulaşmıyordu artık
Bağrım aç çocuk eklentiliydi göz uçlarıma
Uçuk anlatımlarım solutulmuştu çengili susuşlarına

Her baharın korktuğu yağış
Zeminden tene yaklaşık kırk ihtimal
İki تنها kuytusuz gözlerine varış
Kendi iklimine yarış, sen ara aydınlığıma sıkış

Göğüste yakarış, uyanıklığıma doğan sen olduğunu sanış
İşte bu büyük yanlış tevbihimde salınıyor

Emir iliklerime mukaddes bir sancı eklemeli
Üstümü örtmeli
Küfrüne sığınmadan senin
Öykünde ölüyordu benim, terim

Sığıntılarımda kentliyim
Korkuyordu sığınmacılar
Öykü bitiyordu sen gidiyordun
Sığınağım ürküyordu...

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/489443/oyku-bitiyordu.html>

tersiz makam

[italik] fon yağmurun terinde nemliydi
tuzu akıyordu yaşantıma
düşsel bir eylemdi belki, eğildi hayat
ıslak bir türkü göledi rendelendi vagonlarıma

iç işlerim az biraz hüzzam

yalnızlık ıslığını tüttürüyor seyrinde
eşkiya vuruyorsun kendini yapma
bendini aştı oyun, dağ küser sonra sana
ağırlaşma

göz ferinde feragat ekliyorsun bağıma
ay teninde eriyor
ışıltili günahlar sarılıyor soluğuna
sokaklar susuyor
ben artık sevmiyorum kimseyi...

baş ile bağışıyor küslükler kısıyorum fonu
kızgın oluyor hayat yine küsüyorum

sevme uğruna çalıyor fon, tersiz makam
sen uğurla beni, sebep yol tuz ters ayıkamam

sen artık ağırlama beni terinde
şair kıvraniyor kelimenin ince belinde
şir susuyor ben kusuyorum seni

terkine dönüyorum yüzümü
rüzgar saçmalıyor değığine
eteğıne sarılıyorum aşkın

kin ıkınıyor kim savuruyor seni
bilmiyorum
ah'tın terk ediyor teni teri
ben artık sevmiyorum seni... [/italik]

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/490182/tersiz-makam.html>

doğurmadan düşür beni

[italik]

Tan riya veda
Kın/alandı... Güvercin
Göçük nasır tenhası kırmızıdan hasret
Lokman şifa ayaklarındaki ikna

Kir/alandı... Sömürgecin
Zikrinden yarenlerine sarmaşık düğümü karmaşık
Konak altındaki gömü
Zil zılgıt can artığı
Çan

Duyulan

Esir ten, neden?
Sorgu sual kalan/dım
Cevap yalan/dım...

Sen
Haykır ezberi
Ferik(roj)
Emsal etiket savrul diyor düş
El ema soluk yol uzuyor üşüşme diyor şişş

Başlangıcın tercihine sıvanınca elleri
Kubbenin sancısı alınıyordu
Yağmur ebe damlatıyordu doğumunu
Kızıl tabakada ardına su
Geri geleceğini bildiği halde umut
İnsan doğdu, doğrulanamadı
Terhini kırdı
Kırıldı lisan yalandı insan...

Bir vaktin ertelendiği yer
Narin bir soluk arş eleniyor solgunluğunda
Akı bi diyetin mecburi soluğu
Sur diplerinde ellerinden kamçıyla secdeleşiyor
Üşüyor ürküyor yeni doğumlar

Ya yâr

Seni benim için doğursan ya
Seni benim için büyütseyen ya

Ey makamı ehliye daracağında terbiye
İncilliği terki lâl
Sagu işyar işara fani
Kabullen... Artık

Aşra, arşa beşikten düş rahmine toprağın
Kırık kol kulluk sonu veda
Azap ceza şükrü ilan ne fayda
Alınıyor ten terde darp sema rab
Tohum narçizeği salgıla beni

Algıla teşhiri
Yoksan eğer
Rahminde boğ düşür beni
Mercimek taneliği soluğumda üz beni
Dokunmadan bana terkine sür beni
Al rahmine doğurmadan düşür beni... [/italik]

şimo
Sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/493330/dogurmadan-dusur-beni.html>

kaç adın kaçamaktı kadın

[italik] Ardından sonra kırıklarını topluyor sığırcıklar
Sağır kalabalığın ema izleri kokuyor sokaklar
Varlığının korkuları oluyor kaldırımlar

Sesindeki fesleğen kokusu
Kandığım ana ve sana

Sokaklar
Devriyeler
Derinden derine intizar soluyor bekçiler
Sen gibi ürken korkan bütün hüznler

Küçük bir (rü)yâda gülümsüyor cahil

İki dudak arasındaki çığlıkları gömüyor
Soluğunda sobelendiğim çocuk oyunu

Sabah sevincine ay ne çare

Var işareti kıtlıktan takışıyor çorak umutlara
İç yangınlarına sual soruyorum
Suçlu ben değmem diyor ırkına

Sen korunarak aklanani savun

Gözlerin kıyılarıma dokunuyor bu gece
Ve akıyor ellerimdeki şafak
Bağrışlar bir fahişenin çığılığında dağınık
Gözlerin devriyenin cızırtısında
Fiyakalı lambalar ışıklar ve susuşlar başlar

Sen de sus

Bir daha başlasın en başa
Yüze göze göğsüme basa basa

O akşamüstü vakit, ine gözlerine

Pas, azadeler kovuğu kavrulsun dudaklarında
Sancılar ve zihin
Ürkmeden korkma belli etme hadi sarmalasın seni kâhinler
Aklı ziyan
Kor koruna küller savrulsun sokağa

Adını anlatacaklar GEL kanını akı tak
Akacak VE son bulacak güz yüzün

Dağ yangınına deyecek ellerindeki büyüler
Dokunacak sana Nuh'undaki gemiler
İlik iki kırk harami sancı yankısı
Sarmalayacak teşbihini
Okyanuslar ve denizler gelecek üstlerine
Dokunacaklar sana ıslak bir düş cesedi olacak tenin

Sen ürkek
Bir fahişenin çığılığında susarak
Ben bir fırtınanın ellerini okşuyor olu cam
Sen küseceksin ben ağılı cam gecelere
Ve kent üstüme akacak

Sokak ve sen paramparça
Kan gibi akacaksınız geceye

Ölüm rengi kıyı iklimlerinde saklıdır
Günahlarını sakladıkça üstüne çökecek şeytan

Ah...
Alır seni
Saklar mı sanıyorsun
Alır devriyeler dört duvar soğuk ten
Çarpacak sana cop tadında sevgiler

Acıdığı anda kaç/çaksın
Koşuşmalar başlayacak sokaklarda
Ve sen koş/ma
Fahişeler saklamaz seni bu gece
Kan akacak
Gözlerinden

Gök akıtacak içindeki çocuğu
Çiçek
Ve
Geceler
Düşürecek gibi seni
Ve senin gibi çocukları

Ölüm şafaktan önce kusar
Kaçan adın
Kaç adım
Kaldırımlardaydı... Kadın bilmiyorum

Kaç/amaktın... Bıktım

Kaç kırık kaçık kaçağı kamçılıandı kaldırımlarına
Sormuyorum
Sonunu sarıyorum yüreğin kaş/koluna
Taş yoluna seriliyor tırnağın

Ehli iki atan/dan
Düş dibindeki tapın/ağına
Söz takıntına kir konduracak
Okutacak seni kırık bir lisan
Asık sıyrığında
Sığircıklar saygısız olacak
K/anla yıkanacaksın... kandırılıcaksın. [/italik]
kaç adın kaçamaktı kadın...

Sinan şeker

Ş i m o

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/494435/kac-adin-kacamakti-kadin.html>

bak hâlâ dönmedi

Bak, hâlâ dönmedi
Kırdığı yerden, kal/kan gemiler

Bak, hâlâ dokunmadı
Bilmem kaç asırdır, kirpiklerimde oturan kadın

Düş işçileri, riyakâr bir vebanın semasında gülüyor
Ellerini dokundurduğunda kaç bahar kaçıştı

Göz uğruna ve bir söz uğruna vurduğum yerden beri
Senden arta kalan yılların, çılgılığını gömüyor gözlerim

Çingene geceler sarmalıyor sonumu
Yıkıntıların artık akıntıları
Yıllık, ayrılık mahkûmunu yokluyor

Bak, hâlâ gelmedi
O matemini sırtında taşıyan yağmur

Bak, hâlâ esmedi
Seni koynuna alıp, çekip giden rüzgâr

Belki bir nehiriz
Kıyılarında bulunur savruluşumuz
Islak yanlarımız dokunur birbirlerine

Kaynaşır...

Secde ederim aklandığın yerlerin ücretlerine
Ve söz eylememem gözlerine
Öksürdüğün bütün hikâyelerde
Adım, adım sana dolmak var bu gece

Bak, hâlâ
Düşmedi, geceye saklanan soluk hece

Bak, hâlâ
Uçuşmadı, göğsümde yavrulanan aşk

Meylediyorum, ney'den askıntı kelamı
Yarım ağızlı sevgilinin, dilini sancıyor küheylan

Bak, hâlâ
Konuşmadı, ardından susan çocuk
Bak, hâlâ
Bıraktığın barakada
Adının yazılı olduğu bardağı dolduruyorum

Şahitten öncesi, kan revandır katilim

Bak, bakındığın yerin sırrına
Bıraktığın aşkın hatırına
Sana söz, doğmayan kızımın adına
Sözüm olacak ömrümdeki kadın'a

Bak, b/aktığın ten/hayâ
Bak, bır/aktığın hayata

Şimo
Sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/495177/bak-h-l-donmedi.html>

ay hırsızıydı gözlerin

Ay azdı, ayazdı gözlerin

Mil ayda 'k' anın uzaklığı
Kir beyaz mil ay dolanıyor sokağımda

Boş kalmasın diye hiçbir yanığı
Ki anlata bilesin sen
Aynı anda doğan, yaşayan, ölen her ne ise işte

Her mevsim bazen vadeli
Her yağmur bazen vakitsiz
Konuğum olur öyle

Avuçlarımda terleyen papatya
Şemsiyenin arsızlığına sakla beni
Açılırsan, ıslak tohumları suyoluyla düşlerime çekeğim
Ceketimin koluna sakla aşk örs'ünü
Ve sen
Artık çekilsen diyorum ölüm'deki önümden
Gecelere savurduğun zulümden

Ay azdı, yazdı gözlerin
Kurak vadilerin çağlığıydı suskunluğun
Soluğundaki 'k' durgunluğum

Aşk'ı nazenin ötekileşen yanım
Ay suyunda sulaklığım
Ay teninde susuyor
Suskunluğu olgunlaştırıyorum
Cesaret didikleyen an bu galiba

Kırarım kalemi, susuz bir nehir'e yazı yazmak ister hüznün

Bir bilgecim bir dilmaç
Kamçılı rüzgârın şerri hırsımda
Ağrıyan yanların sırtında ayrılığım
Sırtlanın diş arasında kalıntılar gibi
Asılır düşlerime yokluğun

Ay azdı sövdü gözlerin
Dün kabuğundan uslandı gün soluğum
Eklemeliydi ekmek nasırı açlığım

Sen sahi bir havadis gönlün anlamsız hissiyle gel
Kitabelerin ikiye ayrıldığı teması eksik anlatım sorgula beni

Bir bilinmeyenle kavga edişim
Cehalet sunar gözlerinin iliştiği yer
Ömre kar düşer
Payama benzeyen göz
Güz düşür 'k' tenime

Ay azdı, ay hırsızıydı gözlerin...

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/495779/ay-hirsiziydi-gozlerin.html>

kandilim tüt sen

[italik] Kandilim tüt sen
Tütün salğı salsın sahiline, tütsün yoksul hanen

Tütsünü yıka ay kanalında, tut kıyımları savur kandilini

Taştan oyuk kor gözlerim
İstila ehlin tokuştur tok karnına hakkı

Ey
Masalımın heyecanı
Cereyanı yok barkın
Mum yak sen karartıma

Ak ile akıldaki firavun
Aklan akıntıda

Şuurumun fıkha sı
Şadımdaki hezeyanım

Pulsalla, şer Azrail'e
Ruhumdaki şeytanı sal
Yatanı incitmeden kır ruhumu

Kin ilmik
Dokulu tenin

Tanzim bir şiir okuyor çocuğum
Beş vaktin zikrine yol

Bir Cuma alınmışlığımsın sen mahşere [/italik]

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/496342/kandilim-tut-sen.html>

ela niye bu veda

[italik] yol ansız gecikmişliğin erken yolcusu
duruk serçe gıdam gıdık gel omzuma
urunda güvercin kanıt, saç baş sarıl kuytuma

lal u lal kalmış kıyı fenerli göçük
esir ninni, söyle kuşlarına gelsinler
yakın sahranın cam özü söyle serpilsin koynuma
sarışın ebe ısırığını yakın tut hatmime ıkındım da bitiyor hitabım
ey
ilkel kalıntı söyle gelsin tenine savaş açılan
soy yurduma oylum sancı söyle dokunsun dokuma

ni-san zışan'ı uyandırmadan söyle yağışına gelsin
şar î nas güz fiili söyle kubbeye salıncaklı bir dua dinletsin çocuğuma
dağ püskülü nergis, söyle tenindeki kokuya gelsin
şim-o ses ile sun fesleğeni héja naz çeçemo sarsın ferini
şewda söyle muzur yanına gelsin

alnında tarihin yüzü asılı kadın söyle
inandığını versin aldığı
ey bin yılların şahidi zılgıt çek derin nefesini de söyle gelsin

on dört bahar soluğu solgun oda söyle
sarışın çocuk ela sen söyle şimdi neden di bu veda
doğduğu gün söyle rab söyle neden di bu veda
rab ver Muhammed'in hatırına söyle gelsin söyle [/italik]

şimo_ğrılı...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/497008/ela-niye-bu-veda.html>

ah sar beni

[italik] Ben mi akmalıyım bir nehrin ağzına
Nehir mi akmalı benim ağzıma...

Ah, Sar beni

Göç gebe ellerin toz, iz ucu öz suçu kıyasızlığım
Neharin, sen ana artığım
Es ten düşeli viran virgöl, koy elini uçuruma tutsun beni
Takılırsam sayısına adının, ah ahlarım sar beni

Taş kabir esniyor yarık ağızlı, ah ursuzum sen yaz sanma
Pervazın buz sarkığıdır düşüşüm, azdan çok azami bir rivayettir
Ah sar, sar beni uyumadan kuşkuludur ten zarım

Ah Ursuzum uykusuzum Vuralımsıya ez beni
Çağ yıkıntılara uzan peydahla geceleri
Ay sızım ah arsızım sar
Yolma terimdeki selsiyi

Ah Uçsuzum
Haline yar halime ayar oldum
Körüklerim patlıyor yoluna revan oldum ah sar beni

Ben öyle şair iken biraz fahri iken sen sar beni

Çağ gözlü yarınli sevdam dişsizim beslenemem koynunda
Askıya bir eşkıya asılıyor gecelerimin
Eteğinden soluk taşı düşüyor ah sar beni

Arzına vedalı İz suçum
Kubbede yedileşen bronz kusursuzum
En çok iki vaktin aralığında sorgula beni

Güz ucum, Gözlerin değirmendeki ah tuzum
Çarmıhım, bir avuç kanlı çivi sözün
Özüme ret, su al soluğuna terk uyusun
Ah Ursuzum, ömrümün suyolluğu neredesin
Ah Sar beni

İrkildim iliklerimde iğde tozu yutkunamıyorum sensizliği
Dizginlerin toprağa yol, koşuyor bulut
Üstüme zencefil değil sersefil kırıntılar düşüyor
Sağanağım yağ, sel dolanıyor göğsümde
Hadi sar beni dallarına akıp gidiyor ömrüm
ah sar beni

Neydi ardından kalan kalıntının adı
Sen yağdanlığım yağla soluğumu
Sensiz gıcırtilıdır sesim
İşte şahit yokluğun
Ah sar, sar beni

şimo
sinan şeker [/italik]

kaybetmişliğim...

[italik] Oyunağın küstü sana ağlıyor bak eskicinin kol yanında
Ağ yanı sağanak sol yanı sığınak
Bir şehri var ötede vurgun

Aş inadır hüznüm nehirlerim az biraz durgun
Tanelere sarıldım var şehri biliyorum bak saklamıyorum
Süzüldüğüm yollar nedenleriyle ayıp
Topladım, var eski hitap sokaklarım

Toynağı kesik eşik ağzı savruk inciler
Yokuşsuya içimde oyuk, oyuk bir girdap

Son baharın kıyılarına bıraktım bir inzivayı
Avuçlarımın hatlarında yelkenler kalkıyor bakınıyorum öylesine
Seyri nereyedir yolculuğun ey nasır kapısı değme yelkenime
Parmaklarımda don buluyor son yolcu deli kayak

Kirli bir sima oluyor kabukları çiğ ömre heba edilen
Herkesi biraz gizli, ruhumun nağmeli tiziyle sevdim
Temmuzun sarışın kızı şah, vezir rüzgâr yolluğum
İzli kurşunlara gelmem dallandırıyor ayık öykümü
Şam elçisine rastlıyor failim, üşüdükçe sarkıyor sağ halim

Gürültünün tokmağı göğsümde her soluduğunda
İhtiyar bir adanın yalnızlığı seriliyor koynuma

Sen doğumları sataşılıyor şehrimde taşıyor sur halimden
Bendimde tırmık boyu çizgiler
Hayvan uğultusu uykusuzluğum koşuşturuyor
Üstelik ay ayaklı
Vaktin eli ceplerimde yürüyorum beş parasız

Yok, ben diyorum dönüp baksan
Var, Sen diyorum dön sen
Ardına saklansam

İşveli dölleniş fon, adın işlemeli yazma
Avuçlarımda yelken hadi sür beni sen kuytularına
Emelimden bir huy uzak
Gözlerin emekliyor suçlu bir tuzak

Sahipsiz bir adam oluyor ayrılık hiç konuşmayan
Şakağında durmadan koşan içten tere coşan

Bir ahtın elleri oluyor hayat yürümüyor işte
Sehpada gözlerim salınıyor göğsüne ilik ben
Uyutama beni mabesinde tercihli kefen

Dokunmuyor bana yokluk dar koyun
Şimdi ben kandırıyorum kendimi o kentli iniltiyi
Yalancı bir çocuk oluyor titreyen söylemim
Koyuyor yokluğu hani ok saklıyor yüreğim
Bir tay bir yay bağdaşlığım askıda ağlayamamışlığım

Rastlarsın
Ağlamaya utandığım yaşta bana
Gri fistanlı kubbe kızgın azap sularını salıyor
Tükürüyor yokluğu
Isırığını saklıyorum temmuz kızının
Şimdi sen beni anlarsan diyorum
Anlamsız kalır korkularım

Ah sen
Ağlamalı uzaklık
Ağlamaya utandın mı sen
O Yaşların ağlamalara uzandı
Uğurlandı ten

Ah sen
Ağlamaya utandığım yaşıta, kaybetmişliğim...
Yaşdaşlarımlın sevgi sözcükleriyle sona kanamışlığım
Yokluğunda ağlayamamışlığım...
Utanmışlığım
Ağlamaya utandığım yaşıta, kaybetmişliğim... [/italik]

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/501260/kaybetmisligim-8230.html>

bir beni...

[italik] Bir beni yaralar gönlüm
Bir beni karalar ömrüm
Dokunmaz tenime yar alırda gider gönlüm
Utanmaz sıkılmaz gönlüm vurulup uslanmaz ömrüm
Dokunmaz terime ah yar kanayan tenimdir ağyar [/italik]

Akıntıların aklanan sancıları sayıklar adını
Örsüne yaslanıp uyumak kalır kararlı ömrümden
Vurulduğum yerden kalkıyorum
Göğsümün ceplerinde kisli sancılar
Yeller ateşini ayrılığın tatminkâr

Senden öteye düşer özlemim
Ellerinden kıyısız şafaklarla seviştiğimden beri
Kar bahardır ömrüm
Varlığınla bahadırdır gönlüm

Ah şu gönlüm
Sahipsiz yağmurlar alır
Vurulup ta ıslanmaz övrüm

Öyle uzağına düşmek kadının
Öyle yâdına yıkıntılı adım
Öyle arsız akıntım

Ah şu ömrüm
Öfkeni kursakla yan kuşların öksüzü
Fikri solumaz aklımdan aklanmaz

Adını yazdığımдан beri karaltılıdır ömrüm
Adımını düşürdüğümden beri yaralıdır gönlüm

[italik] Bir beni yaralar gönlüm
Bir beni karalar ömrüm
Dokunmaz tenime yar alırda gider gönlüm
Utanmaz sıkılmaz gönlüm vurulup uslanmaz ömrüm
Dokunmaz terime ah yar kanayan tenimdir ağyar [/italik]

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/501862/bir-beni.html>

vakit yokluğunun sakini olunca...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/502528/vakit-yoklugunun-sakini-olunca.html>

hiç bana yar olmaya geldin mi?

I
hiç bana yar olmaya geldin mi?
Dedim..

düştüm
göğsümün ceplerinden
kuşkulu sancılar dağıldı, dağıldım...

gardını almasaydı hayat yenilmeyecektim
şu kuşkulu sandalı, hangi denizde yüzdürsem
sakince batıyor üstelik küstahça

Çocukların ellerine kuşkuları doldurup
sen mi yolladın sokaklarıma
aşk'ın yol haklarına...

II
yüzümde yüzüm yok
imkansız bir his sarmalıyor hüznümü
gözlerimde bağırsaklarını dişleriyle çiğneyen yabani
şu mai denizin martıları hadi sizde alın nasibi artık halimden

bir şarkı salınıyor şavkım da
çarkıma çekip açta, açta bütün ritimleri
martılara atıyorum bunları da alın selsimden

söylesene göğsümün hangi cebinde saklanıp sancıyordun ruhumu
şaiyesi yakalığımda dağınık eski yontular gibi, hangi anın sahibesiydin

öyle bir vakit ki elleri kaçamak, suçüstü yakalanmış şu sevdiğim
aklımın füsunları çare zan, imbiğinden kayıp düşen aşk üryan ı şah'a zan

III
boylu boyunca uzandı zihnimden kelimeler, gezindi dürttü hafiften
sinsice gülümsedi, sevişelim seninle dedi zihnindeki kelimelere
eski bir daktilo için kavgalı pazarlık ediyor ruhum, akıtmak için seni

kendini unutana kadar hiç tutar
bulduğunda kendini, yokluğuyla dem tutar

dudağımın damaklarını açan sözcükler
işportacılar gibi kelime satıyor ruhuma
üşüyen uykularımın üstünü örtme artık
aşk kılıklı sığınmacılarını serme rüyalarım

şimdi olmaz salınmasın hiçbir mısra ikrarında
az kuyulara sermişken,yankılı bir sorgu terhini

şimdi olmaz gelemem sana, yalan soluyor ur yüzün
pusu sardım sevgime görmüyor kimse, sus kimseye söyleme

bakındım...

sahiden gidiyor yokluğun aşk tokluğum
çarende bir gece üşümüşlüğüm
meftun saatlerde susmuşluğum

durdum,soruyorum
hiç bana yar olmaya geldin mi ?

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/502644/hic-bana-yar-olmaya-geldin-mi.html>

yar doğumlu şehirlere çekip gömün beni...

sahilliğin kıyılarına sığındığım zaman
siz benzerlerimi şaha kaldırın...

yokluğuma değsin herzen tacında saçların
kiralık yıldızlar, Üstsüz kubbe susuşlarım

kıyı kıyafetli karartı kandırmıyor beni
ağlamaklı sancının ellerinden alıyorum seni

ahşap tıkırtılarına sarılan, ilmikli sen tortu
aykırı yaşamışlığım

ey...
ahali, aşk ırkı yalnızlık göçüğünden göçe kalkıyor

şimdi
üç gece, üç yangın, aynı sokak öylesine aksak
dağınksak, sahilliğimize dargınsak

üşümez mi nisan, yağmurları elinden alınırsa
küsüşmez mi insan ,yar hali ellerinden çalınırsa

bir sus sokumu dilimde perişan
dut dilinde ay kuşan, serpilsin gözlerin
ezberimin heybesinde, seyr u nefes

ahzımın huysuzları utku nurken, uykularla
ve ağzımın kayışı gerildikçe
sana benzeyen her şey ağlaşıp, bağdaşıyor ömrümle

bir ebabil tüyü çaldım, göğsümde kıya mı oyuklar
sarkıyor kirpiklerimden kayalıklar
cehennemin yavruları patlıyor gözlerimde

ne ebabil saldırısı ne şeytani ebe doğumu
gümüşünü şer den bu yana saklayan hurafe
sustur ebeyi, benzerlerim tahtı tirmalarken

ser seni, çelme takılmış rüzgarın mağduru
kirkit kıyılıklarım, hoyratça savuruyor dağ kırıntılarımı
sıkıştırıyorum mah senine, yıllık şarabidir özlemim

leş bağlı düğümlerin, sendelerken secdede
en afili kursaklı ecnebi, şahadetimde diz kır

sağ halim üşürken
solumdan mı düştün yine sen ...

sahilliğim, kıyılarına sığmadığı zaman
perçinli hasadı kaldırın tenimden
yar kokulu bahara salın beni

akıntılarımdan geçtiğin de zaman
kalıbımın yağmacılarına seslenin
şahtan müsaadeyle
yar doğumlu şehirlere, çekip gömün beni...

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/503901/yar-dogumlu-sehirlere-cekip-gomun-beni.html>

Cinnetim (e) fısıltı

[italik] Göğsümün iliklerine işlerken yokluğu
Elinde tiğ vardı
Ağıt,
Ağıt dağılırdım...

Cinlerin düğünlerine konuk olduğumdan beri
Esintinin sırtında kamçıyla koşan fısıltı
Az öteden günahlarıma seslendi
Kulaklarımı ilk defa öpen bir sestti

İrkildiğimde
Cinnetimin siması geziniyordu
Siluetim de
Gün/ahlarım çoktan tasalanmış
Merdivenlerini gökten aşağı
Sarkıtmıştı bile

Gök, kar maşası teninde çiğnerdi terimi
Sara'nın rüyasına mı bulaştı yine
Hissel askıntım

Cinnetime arsız haykırış
Kulaklarıma fısıltının soluğu
Eski bir mecmuanın yalın haberi

Gecelerdir adını sayıklıyormuşum
Ay askıntı, gözlerinle gülüşürken

Cinnetime dolanan fısıltından beri
Sözlerim karttaki hışırtı
Yokluğunla öylece bakıştı
Ömrümün sızlayan ezgisine...

Cin, tenime der
Fısıltılı ses yok diye

Isınmış yokluğuna dokun bak
Fısıltının elleri kan revan
Selsimden bir çığlık
Aşk, kal senime...

Cinnetimin fısıltısı sen git terkine
Bulaşma artık uyuyan eskime...

[/italik] şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/504656/cinnetim-e-fisilti.html>

gölümsüyorum

[italik] işte şimdi vuruldum
kelimelerin sıra sıra dizildiği yerden
işte şimdi vuruldum
hayat dediğin şeyden

ben bilmediğim yerlerden geliyorum
adını sen söyle
kimi seyyah der adıma
kimi hâlâ bilmez
bilmesinler de ben senden biriyim

öyle uzak öyle de yakınım sana
belki bir şiirin sırtında gizliyimdir
belki de bir nehirim kıyısında
hâlâ senli günlere kulaç atmaktayım
kim bilir

ama hâlâ gülümsüyorum
sana ve hayata
bulduğun yerden iki adım öteye kalkarak
varlığını soluyorum gecelerin
arta kalan yerlerinden

ve sözlerime ekliyorum geceleri
susuyorum çoğu zaman
ama yine de gülümsüyorum
utangaç mahcubum ama
hâlâ gülümsüyorum
sen varsın diye hayat

tut ellerimi desem
utanmaz bir edayla
tut ellerimi
sana gülüyorum
sende bir varlığa aşığım
ona gülümsüyorum
gülümsüyorum be hayat
gülümsüyorum işte

öylesine işte
şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/505214/gulumsuyorum.html>

seni beklerken

kuşların kanadından
seken gözlerim kahveye bulandı
öylece durdu

adımlarla geçerken
kahve miydi gözlerin
kıvamı sokaklarda sual soluklarken

ah hatırı kıvamında kanatlanmış kuş
al beni inci inci dolanan gecenin gerdanından

ayyaş bir gülümseme ile yaslanırdım şarkılara
ağ kılıfı gibi örtülü
salyalı kelimeler çırpınırdı hanemde
semazenler gibi dönüp dönüp
düşerdi kelebekler
güle, güle dostum der susardım
gelmeni beklerdim

şarkımı söylerken ben
ayaklarımda bir deniz
kaldırımları sulardı
ah'tı soyardım
eşkalim bilinmez
şeytanî vesveseler
alır satardım
kent pazarımdı

ruhuna üç tas zezem
iki melek şahidim
bir yanım yobaz
yeniden uyanırdım
uykusuz
yol kusuruydum

suçlu kızarıklık yanaklarla ah yazar
kentlere bırakılan bir azardım
meşguliyetimde gün asar, şer kazar
günah saklardım
suçsuzdum

dağ boyunlarına ip bağlı salınırken yar suretleri
en mahzun tuvaleri çalardım
hırsız değildim

yokluk sermayesini sayarken
seni beklerdim

bir sonraki geceye birkaç bakraç yokluk alırdım
arsızdım

sırrın akıntılarına yüzünü döndüğünden beri
atlatırdı kendiliğimden kendini
silikçe bir harf dudak büzerek "belirt beni" diye bağırırdı
suskundum

bilinmeyenleri kımıldayan yerlerinden yakalayan his
şu mehtabın mı yoksa aksak bir kaptanın sağanak hali miydin sen
ıslak soluğumda şuursuzca dolanan yancı
sancıydın

gölüşleri ardın sıra askılıklara astığımdan beri üşenir
kahve kıvamına sarılır gözlerim
bir meydan muhaberesine dalardım
tenin tarihim olurdu uğruna savaşlar verilen
vurulup düşerdim
sen gelmezdin üşürdüm

diyorum ki
bir yanına sen
bir yanına ben düşsem gecenin
akıntılara versek bütün heyecanları
ve ardına saklansak düşlerin
biraz kıyı kentli olsak
uçurum sancağı sevdalar gibi
Yarım ağızlı yardan geçmeler gibi
Sığdırılsak sığ yaşantılara
küçük yalanlar söyleyip
sığmasak yaşamlara

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/506499/seni-beklerken.html>

sus kaldım

[italik]Şaş
Üç kenar
yol kırığı
avluya düş
ağrılı diz[/italik]

Şu yol üstü istasyonları
tanıyımdır
Babamı tanımasalar bile
Yüzümün her molasında
atlarından inen hüzün kuşaklı sancıya şahittirler

yaşam mecburiyeti soluğum
ağır ağır susarken
iki şekerli çay arasına gizlenen soluk
sıcak
dem tutan tütün
vakit eksilme vaktidir
buyur soluğuma
buğusuna yeniden düş asayım

yol, iz, biz ve bir tutam susak
kımıldarken sağa düşen
gözlerime
spot bir aşk gülüşü takılırdı
saydım s/ayıktım

sana üç fesleğen kokusu
bir de yüreğimin dingin sergilerinde
kımıldayan bir alışkanlık

herkesi dibe savuran kum taneli sarı
bentte ebabil kayalıklar
gün hasadı ceplerde

menkıbeye bir günah
asarken
gün batımına mahsus
kirpiklerim saçlarını tarar gibi
gömüyor seni geceye

hangi çığlığın çığ yıkıntısı üşüttü
ürküttü yüreğini

can ağrıları hangi devanın
sen yağmurları hangi baharın
ardından yağardı

yok sevdiğim gözlerin kül vedası
sus sevdiğim söylemin yokluk edası

yaşanmışlığın üryan vakti
ağlak bir ikindi sunumunda
soluğuma sus! diyor

korkuluk seslenişlerimde
ücralarım konuyor karartılı kanatlılar

bu bayram gel diyor
alışılmışlığımın kollarına
sarıl buğday tenli
dökül ulu orta

pas tutan nehirlerimden su aldım
sus kaldım sorgulara

yurdum yokluğun yorganı
kirli ayaklarıyla devşirirken uykuları
şimdi uyku yolluğu yastıklara
kırık tel buruk saç ısırik almış gibi
uyumsuz rüyalarına salıyor

yok sevdiğim sus kaldım
kandım
karar/dım

ah bir de sen soluğuyla kaçaydım

sus sevdiğim vedadır istihkakım
hebadır baharlarım vefalı saatlere
sus kalışım

aşkın vakti yok
kal demeye
yokluğun vakti çok
sus kalmaya

yok sevdiğim seslenme artık
sağır kalabalıklara
duyulmasın
duyulmazsın

işte öyledir
öyle etekten düşmek
şu/urla utkuya şirk koşmak
öyledir
öyle ardından
ardına sus kalmak

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/508622/sus-kaldim.html>

kör türküler çal

[italik] çıradan ateş
selamı kül eylesen maviye
sarardım sizi
sayısızca yanmazdık belki...

[italik] her insan kendi anlamını doğurur [/italik]

bahar soluğu saçları var
dokunma!

güz alışırsa etek kıvrımlarına
sağuk bir telaş sarar
sonbahar sabahıma uyanır

don tutan kuş
gagalı umut soluğu baharıma eş
ezgime esinmiş şart ve çark aralığı
ara gök çaresiz konuşmalar
koşuşlu duvar dibi konuşmalar

duruşuma duruşan eski bir sezi
elleri var ama kör çalınınca türkü
tut olurmu

sayıyorum ellerim var adında
tutuşamıyorum

kentim kül soluyor
sorma!

neşter gülden ilik bir diken
selamı salarsa haneye
bülbul sesi gıdığına sakla

şimdi
şahidin elleri avuç hizasında
sanıyorum
tanıyorum
asılacak

korkarım bir daha
ağlamalara sarılacak
erkek yüzü

korkumda bahar soluğu saçların
kör türküler çal izole saygıma

gece
üşümüş elleriyle selamlarken karanlığı
kardeş mi olur tarihimin şiiri
yitirilmiş sahi'liğime

ben ve artanım
başaramadım şu bu olmayı
kaçışamadım...kaçı saydın ? [/italik]

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/509297/kor-turkuler-cal.html>

küsme

eğme yüzün
gelebilmek adına susuyorum

aslınca boyumdan büyük pencerelere bakardım
karanlık küfrüne esirgerse telaş etme
artık seninde yoldaşındır geceler
susma perçemini indir inci gözlerine

al beni kanadının ardına
tut devir beni tene
birazda sende çürüyeyim

al aklımı giy üstüne
sütüne bulanana girdap
saklama heveslerimi
ak ve akıtarak

şimdi tenhalara pencereler aç
üşüyene kadar içinin çürüğü
gelse de zebani selamımı söyle
kaç vakit ki ahbabımdır

şadırvan göl mavisi ırağı
atışlarını sayısız yankıma sakla
dağlarsa kayalıklı soluğum
içimin kan atarını kanat hiç hiç de
küsme

şimdi sürünen değnekli rüzgâr
ürkütmesin seni in kıvrımına değince
söyle ki üstadına gelmesin
vebayı kentimin kuşları soluyor

ey sandığımın kilidi irkilme
aç ceplerinin göğünü
adı konmamış yağmurlar sal
yıkansın kendiliğine küs benliğim

dark eder ya aniden zaman
fazlalığımı yola koyar kış virgülü eksik
kirpiklerine çıkıp haykırsam ferine feryadımı
nasıl yazılacak baharlar şimdi küsersen

eğer ki yıkanamayacaksam baharlarında
kol verip yaradan dan gelene senden gitmeliyim
şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/509899/kusme.html>

anne kaç...

neydi
doğdu doğurdu
büyüdüm büyüyordu
tanımadan üstelik
zaman işini aksatmayan tek olgu galiba
telaşla taşlarken ruhumu
uykumu

yaşam anıtına yolculuklar başlıyor
koşuyorum dur diyenim nerde ki
yok mu
yok

kentte gece ince bir ilim
doğruydu az cahil büyüyordum
büyüdüm

neydi kadın

kızmadan kendime yazmalıydım
durdurdum
ben ne zaman farkına vardım
yada
sen kaç zamandı farkımdaydın

şaşkın yüzleri görebiliyorum
ama anne ben körüm
öreyim mi şimdi
sana saklanan sevgi iplerinden bir kazak
öleyim mi şimdi
bana sakladığın acıların ipleriyle asılarak

olsun anne
ben
kimsenin görmediğini gördüm
o gözlerimi alanın sesini
hurinin nurunu
kainatın zuhurunu
can alma çukurunu

sen kaç
anne geliyorlar
adını ben söylemedim ki
seni tanıyorlar anne
kaç
bunlar ruhlara aç
ellerin de saç
kafaların da kocaman bir taç
anne kaç
bunlar insan sokaklarında oynanan saklambaç
anne ben ebe oldum
ne olur kaç
unutma
körüm ben yakmadan seni ne olur kaç

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/510998/anne-kac.html>

kuş olma

[italik] anlatırsam
bunca şair üşümekten az mı geçerdi [/italik]

eskiye darılma
tutunamasam
ilkinden bir nefesle
yetişemesem içine

sus
yağmurlar dövmesin bizi

bilirsin deme bana
bildiklerimin yanığını taşıyor
yanaklarımın perçemi
yaşlarını sayma
ay yaram
iki zaman tarih üşüyor

kuş olma

bulut ta
kuşkularıma yağıyor
kuşlarım ıslanıyor
kuş dölü yüreğim
yumruk gözlerim

söyle dilinle
öksürsem koparmıydı kanadı
uçamayanın ana adı

[italik] kuş
suçla sıçradı su yutkundu
kentimin suları kirliydi gelmemeliydi [/italik]

masam da bir Ankara bir kadın
yağmurun değmediği çatlağına dokun
dudakları yarık, adımı bir ansa dağılacaktı
dudağım

dalları içime kıvrılan kuşların yuvası
kökleri karıncalanan çiğ yanım
kuş olma hissi sarmasın seni

ya koncalar alınmışsa daldan
vurulmuşsa kökler
devri çoraksa umudun
mai sema griye sevdalıysa

kuş olma

kuş olma diyorum
dal kırılıyor
üstüme devrik kökler
karıncalanıyor ömrüm
üşüyorum

ah göğsümün öksüzü gece
son peronda anıldı adın koş

sus

heybeni ser
yaban bir dem yavrulasın
göklerimizin avcısına

kuş olma
su kirli
dal kürsü
göğsümün öksüzü
şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/512493/kus-olma.html>

yok

boğ
akı
sarnıç
kısmetinde

tacirler semayı utku
aşındırılmış şuur küf
mat eskisi bir sufi
geliyor
gidiyor

kuşatılmışım sök tahtalarımı gıcırdarsam vur
sök aklımı kahpe bir kerpetenle sade boşluğum tıkansın
öfke makamı sür adımlarını üstüme kımıldarsam at adımı
şimozift salgımı ser yollarına korkma sular eskitmez sergimi

methinin kollarındayım kaş kolum rezil rüsva
tam tur döndüm semamı Ezra kalemiyle yaz
çığnendikçe vasiyetime sur inşa et askılığı unutma
giydir rivayetlerin hepsine ahtı mı sun yeni yetme saburlara

var yüzümün ikamet sürgüsü mührü dargındır anlıma
şu divanın kilimiyim tozumu silkele at kalıntımı tutma
ceplerim kabir bozukluğuma dokunma kibirim
devalar gün teşhiri ağzı şadırvan al abdestimi
aklına kıl tevazudan hasır et şer say kıy kıyametine

karıştır mecalimi var mı adı sana benzer bir takat
çek gölgelerini sadığın şahitliği reva değil dizginlerime
örsünden çalalı kaç şehir çıplak karşılıyor beni bir bilsen
soluğunu da unutmuş salgılamıyor üstelik bak unutmuş şehri

yok
dağıtsın
bulamadıysa
saçlarını

eklentime
bir hal saçıyor kible

yok
sahiplensin
iplerine
asılan
suskumu

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/513243/yok.html>

dem...

[italik] yas atışı zikrim de soluk oturuşlar... [/italik]

kıstığım
yaş anışı bir mazi demleniyor
dedirten o ki
ıslığıyla koşuştur suları
gel bardağımdaki sonu yutkunalım

baharın feleğen elleri yıkanınca
kiri sislerine askıntı koyuluk oluyor gözlerin
sesini asıyorum daracıklarına
çıtırdayan sözcüğün dal çıkığı
dar ı kılçık olsa da ceplerimi susatan
kavgada yüzüm
sustalar çırpınıyor

kıstığımın üstünü ört
soluğundaki kuşlar dağıtmadan kış artımı
biraz üşüsem mi kirpiğinle salınırken

uykulu bir tetiği kısığımdan uzak tut
ya vurulursa son a ayık demim
kıvılcıma eşk eylemiş sargı neşteri
ya ayırırsa son a ayırdığım susu

etme

solunun öksüzüdür gecelerim
gel demli yolcu
sağumadan konuğum ol

parmaklarında ki şekerliği
solumun damağına sür
ıslığımyı kısacaktım belki
biraz da kızacaktım

gel bardağımdaki sonu yutkunalım
altı kısık bir hayata
kenti hal ile dem alsın
halinde demlensin umutlarımız

gitme kal kısığımyın deminde

şimo sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/513653/dem.html>

ayşım

[italik] kanatlı ayım
sürçü nefis kaygım
kaynıyor terim
uyku kusurum

bir defa eğildiyse yüzünün ar ay'ı
kara benli yüz, yüzsüz olur aynalara ...

anıldıkça adın gidiyorum sorguya
bilirim sustan bir eşkiya olur gözlerin korkarım
ama giderim ay yüzüme sus çekip
ay suyuma kara bir adam lekesi asıp
giderim

ayşım

ötelere yürüdüm ardını giydim eskiye
söğüdün imbiğinde dağlandı yamalı gözlerim

ayşım

göğsümü yar içimde üç dal kar
eğiyor yüzüm hüznü seziyor öksüzün

ayşım

farkında mısın gülüşün
öyle gül
öyle şar

bahar öncesi kurutulmuş iştah
kokun bohçana hapis bir gül
belki yedi veren yedi ay yedi ben

bağrıma birik
bir ikindi öncesi
ve
sonrası yalpalan

ten kabuğundan kazınca adımı alır giderim
gök aşığı bir Leyla bir zin ağıdıyla giderim

ayşım

gözlerimin damağı sus astı mehdisine
susa çalımdı beklenti

ayşım

giymek mesela ay kusurunu
sonu şikayet olmayan bir tanrılı günü
meğili aşka olan
rüzgar gördüm
bir adam karası leke gördüm
sen sözlerinin damaklarını aç
ben beslerim seni der gibi
bakma

ayşım

ay kanadımın üşüğü
çalı kusurum
çevir beni kıt haneli fikrime
sabur ağacına as kitabe nüshamı
sor
sor hatırına okuduk seninle
üfür eski bir nakış işlensin üstüne

göllerin göğüne yağdım ıslanmadı
ellerim yama kentinde yara soluyor

merakımı hor görme ayşım
sayı saydıkça neden eksiliyor saçların
gözlerimin üstüne yağdan fişki saçıyor üstelik
kezzabı nehirlerime akıyor
içiyor içiriyorum martılara

yedi kör yedi kor
yedi tanrılı bir his

ayşım

dokunma ellerime bilirsin üç yanık yamalıdır ellerim
saramam nehirlerini boyum kısa yükselemem tahtına
sen sar nehirlerimi ayşım
sen yüksel bilirim arşa değer başın

bir göç
zemin asıyor tuvallerime
git gördüm su ördüm
ayşım senle bir tarih gömdüm
yoktun...

ay kusurun olurum aydanlığım demli
karanlığa çıkar izlerim seni yüzümde sen benekleriyle
sus biraz huysuz öylece giderim bir daha dönmem [/italik]

'anlatımına o narin sesiyle renk katan kalimera ablama sevgilerimle
teşekkürler'

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/515805/aysim.html>

gök kırınım

Anla
Islak ağaç şuru ile
Vurma
Cam kesigi bir harf
Sanıyorum sancıyı

Gök
Çatma kaşlarını
Konuşmam seninle
Bekleme
Üstüme bir asırlık yağmur
Biriktirdin
Kırınım sana

Kucağından azat edip
Efil efil Yağsan da
Sefilim kırım kurumaz
Bilirsin

Ya
Kente yol düşerse
Geri gelemese
Asarım ağacın
Kaburgasına
Tenimi
Yeminim var
Yağdırmam üstüne

Gök kırınım anla

G/özlerim kayak sularında
Kırpiklerim delice göğsüne
Saplıyor küreklerini
Avucumun sırtı yelken
G/özlerimde siliyor sularını

Nisan kıskanıyor eylül'ü sonra
Başaramıyor sevgili
Papatya açmam diyor
Kabuğuna saklanıyor

Gök kırınım anla
Suyuna s/aldın sevdiğimi
Sağanaktın
Bulamadım
Gök
Kırınım
Anla

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/517643/gok-kirginim.html>

göğsümün öksüzü

acılar tanık olana benzerliğin
yatağını unutmuş nehirlere
su olma isteği kadar doğurgan
ve hisseldi biliyorum

devri dizime çökük bir ihtilal
çan seyrine kaval üfle
her kalkışında yüreğimden
kıyamet sanıyorum
bırakıyor annem öksüzünü
çatalına geriliyorum suların

mevsim, sokak yoluna düş ertelerken
zayı bir ömrün havadis sağanağıydı kentim

nesrin, karartıya yol eyle
üşümleri benden bil
yatağından göçe kalkan
nehirlere kadar
üstüme sahici bir âh yağdır

fikri hikayemde öfkemi tembihle
muskama asılı tanrı beni unutma
bir zaman
bir aman
sesini tüysüz kuşlarıma ser
kucağında göç yetiştir ardıma

sesin, ninnimin avazıydı oyun çağıma
kadın baz bir niyazdı kusuru
sonrası arzı nihayet
kurguya asılı viyadükler asılıyor ruhuma
iki hırka bir kağıt sırtı secde
surunu arıyorum İsrail'in
sen diyince

ve

direncimde senciler ayaklanıyor
kıyamet sanıyorum kuşlarım ürküyor
kal demek su tasıdır sualime
su yağman bundandır
dur
suru üfürmeden bırak beni gözlerine
bilirim huri kusurudur gözlerin
ademden beri
cennet kopuğudur özlemim

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/519464/gogsumun-oksuzu.html>

sonra

ayak ucu katılışımı sonralara
kaygıma diz kırıp korkuya sen demekti

son(a)ralar

sakin görünüyor hisler
hüsranım işçisine yakın

sonra
diyşlerimden ürküyorum
hitabıma takılıyor kadın
aklımın dal çıkığı karlı
kıyafet sanıyorum kar sanığını

hizamda dur diyorum gitme
sözcükler hırpalıyor beni
noktama virgül sataşiyor
yine karışıyorum
aklım sonralara sunuyor
kar saklısını
üşüşüyor (ş) ile başlayan hitap
sonra
sonra demekten nefret ediyorum
sonraları beklemekten de

pekâlâ sevdiğim gülüşünden sonra
ölebilir miyim diyorum
sonra diyor sonra [/italik]

şimo
(sonra aklına geleni tutma)

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/520014/sonra.html>

muamma

[italik] Kin hücresiydi kirpikleri
sayıkladığım gün benizlisi
öyle derdi
sular aşkına sahipsin sen
düş durgunu içime düş sandıran
ıslanmayan sureti ve her şeyi erteleyişi
sağanak hallerimi öykümden öte düşüren

düş sen gece inciri her dem soluklan
göğüs haylazıdır durmaz yerinde sızı
sen az öteden seslen
ağrılı duyularım var bahar sonlarına

bütün sabahlar aynı
naftalin mi serilir uykulara
itirafta bulunur uyanık saburlar
hani ellerin toz koparandı
ağrıyı ağırlardı su yüzün
ya unutulmuş kal sözün

bugün hoyratı durgun suların
açık pencerelere çık ta
avluya biriken çığığımı sorgula
ıslanan suretimi kurgula

tanrıya geri yollanan yavrulara sussam
şimdi her iki yakamda kanıyor yokluğun
dirhemden minnet özümden ötre sussam

terinimden tuz ölümleri baskıya sarkıyor
istila sanınca ayaksız karıncalanmalar
haylazı yaralı göğsümün esiyor seni
sızımları ıslatan evsiz kapıların çarpıyor yüzüme
gece yolluğuma çıkıyor düşler
aydınlığım elimde
defterime sokuluyor mısralar

hani
en çok görünenler özlenir ya
hiç göremediğim
seni özlemediğim ıraksız bir muamma [/italik]

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/521723/muamma.html>

ziyanım

ağrılarla beslenirim
her yanımdan dökülür hülyalar özüme
hüzün ağlarım en çok ta susarım
bir neharin vadileri saklar beni
ara zaman saklanırım

korkularımın inzivasına saklanırım
bir çaylak deniz olurum
üstüme yağarım
ağrılar beslerim her yanı körpe ihtiyar
sancılarım boy verir iltihabı aftına merhem
yakamoz kırığı bir mavi devrilir
ellerin küser bir vakit
vurduğumu bilirim kanı sapanımda serçenin
akranları suçumu görmez
eskiye sokulurum intiharım
çok zaman intiharım

bende vurulurum açlığıma
serçe kırıntısından düşerim sokaklarına
ağrılar beslerim üryan gece vakitlerine
üşürüm hiç vakit salınır ellerime
susarım kor sakın aşına susuza
utanırım ağrılarımı saklamam beslenirim
zor zaman beslenirim

mısrasın eteğinde martı çığıkları
ülkesin yolun ehilden sanık
dur sen zaman kuytularına isin dolsun
zihnim soruyorsa adını ağrısın
kaç zaman ağrısın/ağrırım

vurulmuşum hüsrانım
evsizim sensizim
aklıma ziyanım
yok zaman ziyanım şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/523034/ziyanim.html>

7.2

[italik] Ah dizime çökük şehrim
Ehlimin konukluğu
Ben seni hiç böyle görmedim

İrağınla oturup harabe halini sevmedim
Değmedim sokaklarına nicedir
Kırgınımsın
Yıkıntımsın
Ağlıyor musun?

Ferimde oynaşan suları devirsem
Sokaklarına
Yamalı ellerimi koştursam
Bu göğü sancıyan çılığı duymasam
Üşümesem ırağında kuşkulu
Duysam, duyura bilsem sesimi

Ben seni hiç böyle sevmedim
Hep ırağını soydum içimde
Durulan özlemlerimi suladım
Hep içime yıktım seni
Peki ya sen
Sen niye yıktın kendini

Ben seni hiç kırmadım oysa
Ellerinle vuruldum küsmedim
Koynunda saklandım uzunca

Yağmurlarında ıslandım hiç üşümedim
Yürek kırgınlığımı göğsüne sakladım
Kime kırıldın yıktın kendini
Neydi senin bu harabe özlemin

Kim eğdirdi yüzünü de çöktün dizlerine
Ağlattın sana sığınanları
Sarılmıyor ağrıları
Üstüme çökük şehrim
İçimde ölen şehrim
Ben seni böyle hiç sevmedim [/italik]

'yıkılmayan bir ülke dileğiyle duyarlı yüreklere saygım ve sevgilerimi iletiyorum çok teşekkürler'

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/526266/7-2.html>

hisleniyorum

[italik] Sen yine de bana insani bir ezgi sakla
aklanır aklanmaz koşup gelirim şaşkın aklına [/italik]'

ağrı ol
yok ki
saklansın
ömür

yağmur pıhtılı düş
sokaklara
zihninden uru uçur
seni düşür
bu
çok çukur
yaşam

şiiir kaynattım
içinde gözlerinin yeşili
kokuyor uğruyor konuğum
buğusuna adını yazıyorum
sende sen ile ısınıyorum

ırağa otur yitirilmeyi bekle
nasılsa ardına saklandığın
gök efendisi çalacak seni benden
dil çatlak tavrınla bulut besle
tavrı lâl yol kuşlarım dillensin

eğer
duyuyorsan
teninde dağıldığım toprağın buharına âşık
bir nefes ayrılıkla gelme, gitme

gözlerim rıhtımına askıntı
ferin, şarabını içiyorum
zamansız bir hırsızım
ayık bir ayyaşa sor beni
ellerim düşüyor
özlüyor şehirler seni

anlık mil kiralı gözlerim
sergili ahlarım sarkıyor
fer kuytusundan tuz kanalına
kundakla ellerini
elma vadilerimi kurut
zihnime sayıkla fikri
yağmur kesiyor seyri
yol iltihabını kovalıyorum

gözüm kiralık mil beklentisi
yokluğun İntihar gezintisi
dilim üşüyor limanlarında
sözlerine tırmanıyor hitabım
soluğuna yolum düşüyor
ağrıları emziriyor heceler

sokaklarıma pıhtılı yağmur
rıhtımına çek beni aşk
Leyla'nın vadesi doluyor

mecnun soluyor mecalisiz
yüregimin kürekleri kırılıyor
yağmurlara bölünüyorum
üzerime mil kiralıyor gözlerin
hislenen şiir'im inciniyor

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/527636/hisleniyorum.html>

kar yanığı

Kar yaralıyor adımların
İçime göç ediyorum
İzlerin ağrıyor kar teninde
Kendime varamıyorum

kar y(s)anığı oluyor sancım
kurutamıyorum aklımı
dilime sus alıyorum üstelik
vadesi dolmuş bir hayalin çentik ısırığı
tan yaralarımı sürerken yarınına
iltihabı ağrıyor dişlek sevdamin
kabuğumdan çıldırıyorum hayata biraz

giydirme kuşları maviye sataşma
şar'ken kuşanma endamı
gafil uykularıma dokunma
girdabı kalkanım olsa da
aldanırım kışkırtma

bir ayağı kırık sesimin
yankısı solgun mor noktaların
oltasına keskin virajlar eken gözlerine
yalnızım

yalnızlığım
birazda huzurum gücenme

var ile yok arasına şeddeler asılı
caddeler ağlar dokunmasam
sözlerin yorar bu defa
duymasam

bir tahammül yokluğun
açlığıma kasıt eden
kalburuma tanıdık son yük
gözlerin kadar ağır

bahara bölünür yüzün
yokluğun tarçın kokar
ineden kesilir limanlar
vurulamam artık
söyleyemem kimseye
kar yanığından korkuyum

şimo
sinan şeker

buyruk büküğü

[italik] Gitmeler yokluğun tanrısıdır
Sensizlikle ibadet ilişğidir
Buyruk büküğü [/italik]

sığınağımanın dağınik tespahi
imbiğinden düştüm
gölecinin tiryaki haline
aş ellerini dağınik aşklarım var
toparla beni biraz

ay çığlılığıyla çık gözlerim durma
uyuyan karanlığın üstüne düş
üşüdükçe yalpalan sakın sanılsın
cınarın can kesigi avcı dallarıyla
Duyum zararımı eşele biraz

göğsümün serçe işçileri çapalıyor vadileri
bağrım sür yüklerini durma
daha irkilmesine vakit varken
çabalıyorum susak hükümleri

buyruk büküğü
yağmura benzerdi
ihtiyar filiz gibi seyrek
şakaklarım da koşuşmalar
virgül şehirleri toparlanıyor avuçlarıma
ayaklanıyor karnı kırık ayrılıklar

gözlerinin avlusuna konuyor serçeler
dalı koparılmış öfkemin
aklıma gidip geleni vurma
algıma sarkan tarihsel algı
can kesigi 'v' şekli bir avcı
kan atarımdan şahlanıp
doğruluyorum kavgalara
hizalar göz el sakini
bükülüyor kirpiklerim
dayanmıyor serçe terklerim
buyruk büküğü

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/532901/buyruk-bukugum.html>

şaré

[italik] vakitler

manzarasız, kıbleye dönüyor kasım ile kazılı iliksiz diriler
yargı salyaları ucube bir namludan kış gibi serpili/ bekleme
oysa mevsimler akrebin kiskacından arınarak düşmeliydi şaré
hangimizin ısırığında yıkıldı elma varisi kurtçuklar

şaré

uzağımın baharında ikna kalıbımı kandırmalardan çalaydın
söz ilikledim şaré kıyafetim yamalı kiralık hitaplarımı vadeye böldüm
delik ceblerimden rüzgâr koştı şaré uyanmaya mecalin yoktu sesimi tut dedim
biliyorum bu mahsun bulut damlalarını çalacak şaré uyan
zeminsiz hülyalar ölüyor şehir kar satıyor kurak tenlilere

sorma şaré sen gideli çok değişti şehirler ve sahibsiz döndü nehirler
karnında dağ eriten zehrinede köle bir alem aralığıym şimdi
ırksız bir aşkın esiriyim dilimde kırk yerinden yamalı yeminlerle gidiyorum
geç kalıyorsun kasıma aralığa varamıyorum şaré

sorma şaré

aralık kalıyorum hayata
sesimin çengileri sızlanıyor
soluğunun pervazına tırmanıyor kimliğim
tembihimde salınan adının buruşuk kıyafetine sarılıyorum
uyan diyorum şaré uyan
sensiz ölemiyoruz
bak yarısında bekliyor kasım aralığında ben... [/italik]

şimo (manasız)

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/533333/sar.html>

bir lâl'â zaman

ısırdı süzeç göreciliğim
geç konu yaşamım
yok o
konu gece yaşamlıyım

aklımla zamanın kolları çekili
uyku çölden kaçak gibi deminde katran halli
çevriliyor zaman heybemde değil rüzgârımda heybeler
yanık dilli şehzade suvar isi üşüdü zaman kalkmam şimdi

saklı karartılarda kirpiklerine sığındım önce
sonra rüzgar kırıldı gözlerinde şehir zamanında lâl
şimdi ben gece
yok o
gece ben şimdi
ama yazamıyoruz sıhhsiz zaman

ola ki şehir cebinde inşa
günlenmeden yol ağırlamam bir lâl'â zaman

çıt kırıldım koltuk altı güreciğimin
sol kusurlu ruhsar dışkı
aleni şarkıda şavkı örtük
konuş çağı bir lâl'â zaman ilaha sarılı
illa zaman illa lâl û lâl zaide bir zaman

[italik] men diyem ki
giderem ehlim ile kıyamet
sen diyisen ki
olasan kendine mukayyet

men diyem ki
olasan derdi gönlü çareme şahadet
sen diyisen ki
şar ol gayri gider şarén
bir lâl'â yol eyler zaman [/italik]

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/536822/bir-l-l-zaman.html>

yamalı hitap ..

[ikiyanayasla] [italik] aklımla sen
tutkundum eğer sanıksan sahi seher
zaruriyetin iklimi kays î zihnimi âh ısırmasa zehrini
kuralsız sergiyi bir de sayıklamasa dönecek telkini
aklıma koşma
'üzölçem'
eşkiyadan tembihli söz eylerim
tırnak aralıklı fişkırıyorum gardımda mifak
ağlak kül kiblede reyhan
sefil afet kül kurdu mavi şarap
kızıl da zaman
'üzölçem' kızgın
tuzlu kahr
yol kararlı kırık
koş aklıma
tut beni kuluyum aklımla sen.. [/italik] [/ikiyanayasla]

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/542433/yamali-hitap.html>

içimde..

Zîn'in damağında asılı unutulmuş, susuzluktu yokluğun
Benliğimi tırmalayan Mem sanışlı düşüşler,
Mem hitabım, Zîn kayımdı gözlerin. [/italik]

Kar yaralı, birden fazla Leyla'lı zamandan irkilip
yeni yetme leylili zamanda otur, sual eyle
Leyla, adın neydi senin?
bilenmedi adın, ne olduğun
Karma karışık alışkanlıkların
manasız figürleriydi bakışmalar
sonbaharda reddedilen
dilimin küssel ahengi
gözlerinin sokağında ışıldamasıydı
ilham bekleyen periler ölümü sürünürdü
mevki zaman inkılabına

dışâdımır gönlü aftımın vebalı soluğu
sus sen!
İktidarsız aşkların asır döngüsü sevdalı zayı
Kelebekleri tutsak et, ve ellerini
kıyılarımdan dirheminden uzak tut
bahar sanıyorum tutkuyu

sokakların efsuni akşamıma sarılır
korkuların terleri tırnaklarıma sokulur
salıver deh rey salınsın ömrümün tuz kaybına
yırtınan akşam ile sefil üstüme
soğuk mektep kaybıym yırtılan nağmeyim
zihnimde heceli hurafe çağrılar ekiyorum
soğuk zaman diyorum üşür bende
utaşamam sevdalı sulara

[italik] içimde [/italik]

sarıdan kızarıklık son tanesiyim baharın
buruşuk kırılan çitirtiyim
gözlerine giderken parmaklarına saklanıyorum
neden bana dönük hükümler savurur sormuyorum
tanrının elleriyle sunulmuş bir figüran kurguyum sorgulamıyorum

[italik] Gözlerinde kan tipilerine tutuldum kirpiklerime Mem zıندانı işlendi
üşüdüm söylemiyorum [/italik]

biliyorum
Zîn'in damağında asılı kalan susuzluktu yokluğun
selsimden senime sağır soluğum
benliğimi tırmalayan Mem sanışlı düşüm
Mem hitabım zîn kaybım
soluğuma sunulan kitlikti gözlerin
susuyorum

ana dilli sızıydı gözlerin
yarım asırlık kar birikti çöktü iliklerime sanı
ağrılı tarihe uzantılı sezgiler
fiili sıyrıklık gibi ezgiliydi sözlerin

sonra
zılığlarda dağıldı sevdalarım
kekremsi kıvamların ırk dilsizi
seslen sağır soluğuma
ağır uykulara savrul diyorum
ruhuna soyunan sulara sar beni
kahrını ılıklaştır sür yüzüne
sarışın ebeler süzülecek özrüne
kanma

üşüme diyorum sakın terkime
sana değil içime sövüyorum
sahi adın neydi Leyla içimde...

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/543024/icimde.html>

berdevam

[italik] bu dağlar yar kırları beslediğinde
bir kays yaşı kadar büyümüşük

ciğerlerimin ağzı yanık
üflenene sen soluklarım
sargılanmıyor şaré

kışı kırılmış bir bahar lazım bize
üç kusurlu bir yağmur yağmalı üstümüze
saçları taralı bir yaz mesela
bir de kış lazım şimdi
şakakları babama benzeyen

yine sabah oluyor şaré
avuçlarımda saklı bir zaman
zal algılı parmaklarımda zül
itinalı saklanbaç oynuyor sözcüklerin
kurguların hepsi tenevüs kalabalığı

bir de çocuk lazım şaré bize
senli büyümeli
şehrime şuursuz sunulmalı
ünüformalı bir amca gibi
yurdum yorganına sarılmalı
her üşüdüğünde sevgililer

uyanmak ne zor diyorum şaré
korkuyor olmak

yokluğun diyorum şaré
üşüyorum
berdevam yokluğun.. [/italik]

berdevam: Sürmekte olan, sürüp giden
zül : düşkünlük
zal ; İhtiyar. ak sakallı. * f. İranlı meşhur kuvvet ve pehlivanlık senbolü rüstemin babasının adı.

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/545026/berdevam.html>

yüzsüz hitap ..

bir kelime sıyrılıp
aklımdan aldanışıma
sakınır suretin bilmeden
bildirilince
dili üşüyen hitabımın
kâmil keşi

bir sahaf şarkı dilimde
sarıyorum geriye
irkilen gece dizlerinden
düşürüyor bizi

ferinse
ay
dilenir sıçrar ruhuma
bent kurulur bükülür
kirpiklerim
ziyan olur gece
devrilirim kızgın sulara

külü eşelerim kible bulaşır
yel ile kilden kaçak kokuna
sakınır sonra
imanıma der bir âlem sakini
sancırız dem ha dem der
naralı uyuyan

hangi kılıftan deccal soyduysam
bilmiyorum
sesinde
dudaklarımı ilikleyip
sol barakamda bir telaş
son narayla
yola çıkıyorum

yüzün altında yüze yakın hitap
sallıyorum şehre aldirmeden
aralayıp bir harfin yüzünü
soyunuk bir eşkalin suyunu içiyorum
ıslak kelimelerin tecellisi
hecelerde kaygısız sövmek

yüze yakın yüzsüz hitap
satıyorum
sokağında yüzüne rast
gelirsem
kendimi sokaklarımda kıstırıyorum
esiyorum şehir terk ilan ediyorum

kendimden kaçan bir haramiyim
yağmura koşar adım varınca
soluğumdan yıkanmamış
aşkları öksürüyorum

düşüyor içimden bak
sağıma solumu bırakıyorum
her yanı yamalı onca yüzsüz hitap .. şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/548781/yuzsuz-hitap.html>

geceydi otuz beş sesli bir ölüm aldım yolluğuma

kapılar kapandı
aklı dışarda uyanık yavrulardı
ardımdan sahip yüze asıla kalan

zemheri ayazı ezberiyle koşturan
yüzü yüzünde gergin üstelik kapalıydı
özlemlerini dudak çatlağında gezdiren
üşüyen ruhuyla nasırını tembihleyen
nice yaşdaşım

yarım ağızlı
bir zürbe merasimi ölüme sırt çevirip
afaklarda görünen metal kanatlı avcılara
yol aşıydı

derdim
dağ boşluğunda kaybolan sesimle
sırtımın nasırı ekmek kokardeşme

öl ve is
kokulu otuz beş ruhu alınmış yaşıma
sarılmayan yanık yanımın çağ kılıfına
kısır sesim zeminden besli
bir ölüm hamalı bir ülke kurbanıyım

deşme
ferman esiri indikçe derine
ekmek kokar nasırım
yolluğumdaki katığıma
ölüm sürmüş kavmim

bir anlam sakiniyim
andırıyor gözlerin geceyi
biraz üşüyorum
otuz beş yanık köz yaşıma ..

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/551180/geceydi-otuz-bes-sesli-bir-olum-aldim-yolluguma.html>

ecla . .II

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/552100/ecla-ii.html>

olgunlaşmamış kar yağışı

buğusuna aldanır
ferinden yansırды ay

yüzünü az ılıklaştır hele
rüzgar saçlarına dönsün
açılmaz bilirsın hayata
bu utangaç sökülükler
iplerin kursağı eşelendikçe
yoksul intiharlar diretiyor kalmalara
sen kalkma yerinden

şehir ay yasıyla hizaya girer
bir leylili eylem kendine dönük
şehrin ezberinde sayıklanıyor adın
tanımadıklarım da var tanrılarda

fikri uykulu bir yargıç kaşıyor zehri
sonra düşerdi zihnim
bir melek kısılcına sarılıp uyanırdım
gerisi yok zaman uyuklardı beni

dirhem eksiliyorsam akşam olsun
gittikçe yaklaşıyorum soluyorsun
bağlarımın kusuruna kızıyorum
göre bilsem ayak uçlarımı
semanın gözlerine bakmazdım

bak kire gece rüzgarın sırtan yükü
aklımın intiharına şarap saldım
fikrimin hırsızıydı gözlerin biliyorum
menkıbelere asılı ekşi hatıralar uğruyor bana
etik bir mağlup oluyorum

sonra satıcısından kaçıyorum
öfkemi buluyorum
uyandırıyorum otuzunda kesik kemiklerimi
tohumları her gece üryan bir şehirde yakıyorum

tuhaftır
yoksunumun gözleri ihbar
kandırmalı satılıyor sezime
alınmıyorum üstüme
oysa kopuk kayışım
bu ithaf kimedir bilemiyorum

ayazla bekli bir görmelik mesafe
soyunuk suların utanmazına
eskime bir kala kapanıyorum
toynakları alınmış hangi geçmiş
dizi kırık hangi sayha
soyunurdu adı ezberinde salınan şehrim

buharını dağıtmadan bir demin

kepenklerini açıyoruz kuşların
gürültü kârımıza kalan

olgunlaşmamış kar yağışımı
yer tutmaz gök tutmaz

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/553722/olgunlasmamis-kar-yagisi.html>

Kal..

payına pas emanet ülke
rayımdan fişkirip solluğuma vuruluyorum

tut desem incinir nefesim
telvesi şuurumda nefsim
git desem dilenir hevesim

bahara yüzünü açan her kuş için
biraz kışlık sar heybemin sokaklarına

boynum sonuma dargın devrim kir
çağıma ters bir aşk sırtıyım
geceden yas salıyorum
ya
bir koşu yüzümde parçalan
yada dön yüzünü baharımda yalpalan

[italik] Sen kentimize git sevgili
ferime bir sokak küfür saklı
yaram eşkıya gecelere ziynet
sürdüm aklımı yoluna
yel bilmez dil bilmez
irkilir zihnim kıble bulaşır eklentime
sev bilmez edep bilmez [/italik]

durma
çek üzerimden bana dar bana şar yargıları
bırak beni zamana soluma kulaç atan sancıya
selam verip yoldan yurda dolaşan sokağa
ahtın dizine kıvrılan bir zayı ye
kendine konuk bir deliye
sol vurup sokulurum korkma

[italik] sen kendimize git sevgili
biraz düş ertelerim bahar saygınlarına
ılıklaşır belki dilim ardına biraz mağrur
şuuruma yorgun bir yağmur devrilir [/italik]

barınağım iliklerime dönük
eğildikçe gerilen
direndikçe sezdiren
sesimi apar topar terk eden
sevgili
sakince eğil kirpiklerime

tek kişilik günün
gün saymazlarına
zamanı kurcalamadan
her vakte geç kalan
kalabalıklara
sakince uzanıp
katılırım

eğer
yakalanırsam üşüyen bir vakte
iliklenir gururum baş eğmez
güz görmez sözüne ziyan dizmez

üstüne zaman devrilir
eskiye denk uykular salınır
insiz
mecali dinsiz
uyanık fikirsiz

[italik] az dur sevgili ayıklıyor soluğunu kuşlar kentimden
rayına varamadan saklanıyor bütün düşler
bir bilsen sevgili aralık sokuluyor senime
kal diyemiyorum
ama bilme sen biraz terkime kal sevgili [/italik]

'anlatımına narin sesiyle eşlik eden ÇİMLERİN MELODİSİ'ne saygım ile teşekkürler'

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/561064/kal.html>

ayşım . . .

yola dargın her soluk
izinsiz iz elçili
divana mahcup serilir ruhum

taahhüt sanığı terfilî
bir puldan bir diyerine uzar dudağım

dişleri sızlak
benime yeşil hatlardan koşan
kan atarım

zan derdi ya ihtiyar
ya kula saklı revan zaman

okunaklı şimdilerde
tenahi fon şehri ilan

'tükendi bitti zaman'

kulakları çınlar fikrin
dur sızın kapın da bulunur

zullden şaş

adımlarım parmaklarına çekilir
bir an karadır sokak sonra sır

gök sen arası berzâh
yakınım yangınım

aydanlığıma varsam
paçalarım eğilir göreciliğim

..

ş i m o / m ü n z e v i .

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/562051/ayşim.html>

eğri harf ve dem

V Şekli bir avcıyla
ağlığına vurulan serçelere bölsem kendimi diyorum
kaç küçük et çürütür insanlar tenimde bilmiyorum

sesimi bilmediğim sokaklara yolluyorum
ki her harf eğri bir lisanla sataşiyor dudaklarıma

şehir esniyor sesimi soluma uyuyup kalıyorum
buruşuk hitaplarla topluyorum kendimi

manasını arayan kelimelerle oturmuşluğum var
sanki konuk gece sanki gece kükrüyor sesime vardığında
bilmediğim mecralarını dolaşiyor şair'ler

üstü açık unutulmuş fikirlerimi assam
harflerimden damlardı yağmur içime
gün beyazına ziyaret
dut ağacına emanet zihin
fer kuytularına zeminden bu yana askıntı bir düş

sonra
kayıp kayıp dağılıyor cümleler
gölgen ıslak itiraflarımı saklıyor
sen istersen bir gezin şuurumda
bu yağın yağmurlar bile kendinden kopuk

oysa bir harfin boynunu büküp kalmaktı
teninde başlayan rüzgârın teninde döllemesine işaret
benden kopan her adımım dudaklarımı terk eden bir sefil
bilinmeyenlerle sorgulardaydı
o eğri harfle başlayan lisan şart koşmuş zamana

filizlerim yol boyunu ayırır sıyrır
kahır gülüm göm yüzümü zamana der gibiydi

ihtilal sanığıyım okudum bütün itiraflarını gecenin
o karaya düşkünlüğünü sıyrılıp öpmüş ayaklarını üstelik

oysa ağrıyan yerinden kopuktu düşler
ağardığı yerde isyan i sancı ürküyorum rüzgar gibi
saldırıyorum şehre kıyafetlerini unutmuş bir siyahiyim

dön yüzünü oradan buralara ya da dönme öylece dur
fikrimle kavgamı bekle sorma bir şey bekle biraz beni
kendime birkaç sana bilmem kaç bahar geç kaldım
sarıyorum rakamları bakma ben seslenmeden bekle

bilirsin
sokaklar hiç bu kadar sarkmazdı şarkılara
perçeminin sayısı kadar çizilmezdi adın sıralara
ki ellerim sıraya siper
bir teneffüs ihtimali var gözlerimin ucunda
beklemeler kendinden ihbar
parmaklarımda incinen kehribar
bir seslensem de az yol eylese sabrına

ıslak tenimi alıp yaslansam arşına öyle
soluma uyuyup uyuyup kalsam
buruşuk haykırışları kentine saklasam
kendimi başa alıp sana sarsam

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/577855/egri-harf-ve-dem.html>

an ki

an ki
bütün sırrımı şehre yaymışlar

say ki
kıyafetini almışta üstüme yürüyor zaman
saydım ki iliklerimden çalmışlar bütün kanımı

bir zamansız vah ki
şehrin üşüyen yüzüyüm
kıyafetlerim çalınmış
bulduğum her paçavraya kendimi gizliyorum

an ki
kendime küfür edesim var
kendimi yıkasım
kendimi vurasım
ey şehir seni terk edesim var

say ki
şu yalancı sokakların kızgın olsun bana
anımı kandıran kandırışlarım yok olsun

anki
sözlerim tek tek düşüyor avuçlarına

say ki hiç gelmedim tenine
an ki hiç sevmedim gözlerini

say ki ılık ılık yağıyor sakinliğim
an ki ölüm kokuyor şehrinde gezinen rüzgârlar

say ki üşüyorum kanım kiralık sevinçlerde
an ki içimden bir şehir boşalıyor

say ki
bu hengameyi sevdim seveli kendimden kopasım var

an ki hiç sevmedim bil bu şehri
say ki hiç gelmedim avuçlarındaki karşılığa ..

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/586971/an-ki.html>

Dokunsan sana düşerim

Üşüyorum
Tırnaklarımın altından iblisi öpüp geçiyor rüzgârlar
İblis üşüyor...

Vakit yokluğunun sakini
Hatırı kırk yerinden yamalı
İmtihan diyorum koşulsuz

Kıvamı ellerimde
Her kök sancımda telveye sokuluyor gözlerin
Sahranın yanığına düşüyorsun
Ciğerlerimde park halinde yağmurlar

Sağımın zeminine sürtüne sürtüne
Kör mağdurlar süzülüyor mahreme
Avuçlarında kabil kaşkolu

Yanaklarını eşeler toprağın zahmete eğimsiz
Damarlarında sen kokan sancı
Düğümüyle yutkundurana gözlerin koşuyor

Çıka geliyor pazar kalabalığından sıyrık bir kavga
Sağımın ağzı armağan türküler sayıklıyor
Solumda ucuz bir meyhane şaraba mahkûm

Tonu bükük bir telaş
Dokunup dürtüyor heveslerimi

Kızıla yakın bir yerden çağrılıyorum
Oğlum olsa günahım, boyuma sataşırdı
Aşardı belki de aşıra dilli sufi yi
Titreyen öyküleri yoklayan kuşlarım ölürdü

Şimdi
Parmaklarımdan çekiyor kendini
Suskun bir tanrı
Yol gidişimi soruyor zaman
Ardımdan tükürüyor bütün rüyaları

Üşüyorum
Tırnaklarımın altından iblisi öpüp geçiyor rüzgârlar
İblis üşüyor...

şimo
sinan şeker

şar ile şaré

Merhaba şaré
Sen geçip gidiyorsun
Çıldirmaya başlıyor bir şeyler
Mesela A,b ve sonrası

Sırt sırta en sağlamından bir susa sokulup
Yokluk diye sorular uyandırıyor dudakların
Birden ardına düşüyor sular
Etek uçlarında birikintilere dalıyorum

Sonra bir harfi yamacıma çekip
Sakinleştirmeye başlıyorum
Ve yüzümden fikrim
Sakiniyle yıkanmaya iniyor
Sersem bir serinlik dönüp dönüp
Tenime düşüyor

Aramızdan bir ses geçiyor
Eylül biraz biraz kaldırımlara sokuluyor hani
Işıklar aldanıyor bir süre
Oysa daralıyor hüznüm ayıkmadan
Üşüyüp geçiyorum her şeyden

Gün doğasıyla sen öyle sessiz
Ağsız bir kılıfa sarılı geceyle ben
Öyle densiz
Durdurulmuşuz sanki eğeri kopuk zamandan
Düşürülmüşüz belki de

Hıştırdan kurtulup çalınıyoruz
Bak şehir dinliyor bizi

Rüzgârın elinde
Bir gece bir ses ve en eskisinden
Bir hayal koşturuyoruz arsızca

Dokuzunda haznesinden bana gülümsüyor
Solumda bir heyelan içimi okuyorum
Aramızdan biz geçiyoruz uzunca bir süre
Olmuyor soluklandırıyorum harfleri

Sonra yalın ayak geçiyorum sokağından
Titriyor ellerim düşüyorum
Başıma aşk geçiyor.. şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/618282/sar-ile-sar.html>

süleyman

Kısıp kirpiklerimin yatağını
yağına kırıxık hükümler serpip
dim dik duruyorum gözlerine
silik bir mehdi kurguluyorken
zihnimin zamanına
geç kaldığını söylüyorum

demek diyorsunda süleyman demek
harf ekşimesi
ask yazıldığımdan değil aksadığımdan
bu karamsar hal kıyafetim

demek ruhlar beden giyince
tenlerine azgındılar bu da ne demek

o harf bozgunu tuz yoksunu ekşime
demek diyorsunda süleyman demek
yetmiyor işte
kendine bir hal eşleştirip
yeniden sevmek
demekle olmuyor işte süleyman
süleyman her açlığın karşılığı aşk'mıdır
yapma süleyman fetvasına sığınanlardan olma

o harf bozuktu dedin ve biz aksamaya başladık
telaşında bir damağın endişesiyle üstelik
demek diyorsun da Süleyman demek
sonrasında gömüyorsun bağlı olduğum harfimi
ve görüyorsun Süleyman gözlerimi
şimdi söyle Süleyman neden gömdün

o harf bozuktu diyorsun
ve ardımdan sırtmaya başlıyorsun
demek diyorsun Süleyman demek
ben kendi kendimin şarabımıyım demek

kaldırıp üstümüze şu suratsız zamanı
bir uyruğun diline saklanıyoruz
örtüyoruz bir müddet şuurumuzu
fikrine kaynamış bir dem
ve sonra kendi demine ihanet
demek diyorsun da Süleyman demek
damağını hırpalayıp bir harf eksiltmek
demek diyorsunda Süleyman
tenine başka bir aşk eşleştirip
sevmek yetmiyor be Süleyman
işte
bu yüzden
beni bahar sanıp gelenler vardı süleyman
tenimde kar zemini oluşunca bir bir giderlerdi

şimo
sinan şeker

Gök oynamıyor benimle

[italik] O harfin hatırına
ben şimdi solumdan yanayım
geriye kalan ne varsa sağımda [/italik]

Ara zaman ara ayrı
Ilık gök akıyor aramızdan
Bir yar anlığı sen
Bir şar alınganı ben

Kuşkulu yerinden düş salıyor şehir
Dal kırıkları can kıkırdağımdan
Ayrı ılık yağmur budağında ayrı bir susuş
Esmer yanım kirli çocuk halimden

Kirlendikçe
Göğün gözlerine çöp saplar
Bulaşırım yaşlarına
Ağlayışlarını severim göğün
Günah asarım her ağlayışına

Çocuk ellerim tasalanır bir den
Taş kırar kimsesizliğim
Gök susmaz kendimden bilirim
Ben üşürüm gök ağlar

Rüzgârın ahbabını iyi bilirim
Unutkan, çokluk ve zaman
Çöp saklar kollarında salar üstüme
Retinası devrilir fiillerimin
Bağrım dur der gök bana güler

Kahreder rengi
Yaması takı ve üryan bir yankı
O mavi kadın mahpustur avucuma
Eşlik ve gidişler adımlarımda başlar
Annem sualsiz gider

Kır saçlı adam olur sessizliğim
Adam yokluk kokar boylu boyunca
Yorgun bir zaman
Hediye dir artık uzak şuuruma
Elleri ve gözleri ter
Lastik pabucuyla
Babam gider

İki adımda bir paçalarım takılır gözlerim
Gök akar üstüme mesafeler çekilir kendiliğinden
Avuç, kanal ve yol
Çocukluğu dolduruyorum
Misket büyüklüğündeki delik ceplere
Neden delikti pantolon cepleri

Yaşanmışlığın uyuyan gözleri
Aramızdaki ara zamanlara açıyor gözlerini
Ayrıntıyı kovalıyor kararlı bakışlarım
Kayıp sözlerimi alkışa tutuyorum
Ne çok gideni oluyor hayatın
Sırrını sırdaşıma söylemiyorum
Büyüyorum vakitsiz

Üç yaşam irak bir sözcüğü boğuyor
Eski bir şiir damağımdan akıyor öyle
Türkü oluyor eskiyen şiir
Islığımla yâd ediyorum

Bir yama bir de gök ekiliyor tenime
Dizimin hamalı yarasını sarıyor

Vakit, Komşu ve kız
Esmer yüzünü sermiyor yüzüme
Gözlerim yamanın ahbablığında
Ceplerime saklıyorum düşleri
Avuçlarını açmıyor çocukluk
Küs barakalar giydiriyorum şehre

Çöpü sapanıma salıyorum göğün gözleri ürküyor
Birden delik ceplerime topluyorum ağlayışları
Düşeliyorum susalıyorum
Derin bir ısırik alıp gülüşlerimden
Kusuyorum

Parmak ucu ve ten üşümelerime saklı
Günahlarımı ovalıyorum

Paçalarım tutunuyor ıslak düşler
Her kavgada göğe bulaştım diyorum
Kararıp oynamıyor benimle
Göğün grisinden düşen bir damlaya özenip
Kız komşusu oluyor gidişlerin

Her büküldüğünde
Düşüyorsun kirpiklerimden
Paçalarım ağlıyor

Soruyorum
Bu nasıl bir ayak gücüdür çocukluktan bu güne yol alan/küskün
Bu nasıl bir zihin gücüdür çocukluktaki esmer kızın gözlerini anımsatan/üzgün

Ellerimi çocukluğun ceplerine her sokuşumda
Isırık almış bir mavi çıldırıyor
Ağlıyor ağlatıyor üstelik
Hangi çocuk çöp sapladı diye bakınıyor gözlerim
Oyuna eşlik ediyorum bir süre
Ceplerime düş doluyor

Taşıyor ağlayışlarım
Çocukluğun düş işçisi uyanıyor ıslak paçalarımın
Göğ bakıyorum gök oynamıyorum benimle
Çocuğa mı çocukluğa mı özlemim bilmiyorum
Büyüyorum delik ceplerimden çürüyor düşünceler
Solumun çocuğu düşüyor. ..

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/700815/gok-oynamiyor-benimle.html>

kursal

Herkes bağışlayıp sevmelerimi
terk ediyordu beni
sorma her başlangıçta ağrıma gidiyordum

kapanıyordu perde gece oluyordum
kapıda rüzgâr birikiyor diye
kuşkuya düşüyordu
ehli zaman hanelerim

baçağına mil kızılı bir ar sarıp
mecrasında darlanıyordum
o fail o liman kendime duruyordum

densizliğim soluyordu
içim eşiyordu eşrefimi
duraksız eskiyordu bir vakit
kuralı kulağımdan düşüyordu aşk'ın

kılıksızdım ceninse öyle üryan öyle sakın
mahrumum dedim bekle
kalın geliyordu bahar bize
gebeliğini eşkiten bulutlar
tuz hamalına seriyordu bizi

geç geçimsiz geçmişim geç
inancına ters bir harf çokluğuyum
eski bir meyil bu
ihlalin de tarihin

ve
benim bu sevda değişim
sağım sandığım solum gibi
içimden bir kabileyi
kendine taşır gibi
ağrıma gidiyordu

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/702886/kursal.html>

Kendine sığıntı yaşam

Seyyahın Leyla görüşü, uğultulu kubbenin aralık ayında, feryadını tembihliyor
Son ana bırakılırken, vadileşen ömrün tenhası, ağıttan kal eyleme der gibi Şakaklarımda soluyor, bu mat eskisi beyaz
raflık ziyaret edilen dil hükümdarının Affına sığınyor

Artık arıttık kentimizdeki benliği
Koşan sulara ellerimizdeki yaşamları astık
Su olduk yol olduk ulaşamadık, uzlaşmadık hayatla
Ben benim diyebilecek kadar yakın kendine
Ben beni tanımıyorum diye başlayan
Mecburi bir yaş anıtının
Akıntısıym diyecek kadarda benimsen dirildi yaşam
Biçimlendirildik çoğu zaman çimlerimiz uzadı aksadık
Kekeledik hayatı dil kuralları kamçıyla sırtımızda cebelleşirken
Şirk yandaşı değil ulvi nihayetlerin toprak kokusuyla kavrulduk
İşlenen var olma güdüsü, niye varsın suçlaması kadarda hayvan ölüsü yaşantı savruldu Gözlerimizde ki bu fer kaybı,
şarabi zikirler öldürürdü vakit kızıla çaldığında
Kişneyen insan kalıbıyla beraber ben benim diyememe ayıbı kaldı uzlaşamadığımız hayatta

Sürçü lisan eylediysem ey insan af etme
İçimde birikenin insan kalan yanıma damıtılanıdır isyan
Şuurumun şurubu ekşi, kifayetsiz kitapların kalıntısıym
Sen yaşa beni bentlerime sarıl
Akıntıma set örme bırak ta aksın ellerimdeki günahlar
Bir Pazar asılır günahlar yığmal yığıntı yağmura
Pas ertesi iş başına çıkar aklanamayan tavrım

Rafine olmasa da benzer bir sızı tüketiyorum her solukta ciğerlerim kor'uma dargın
Çalı çırpı dağlıyor toynağını kaybetmiş rüzgâr esiyor üstüme üstüme
Yeşil hatlarımın iplerini rüzgârın boynuna bağlıyorum
Serin bir sensizlik esiyorum gün boyu kentime
Uçuyor kuşlar zürbe merasimi bağlayıp bilinmeyi uçurtmanın beline salıyor bütün iplerini
Göğün tenine yaklaşıyorum orda bir yerde efendinin buyruğuna saklısın biliyorum
Birkaç adım kalıyor gözlerine rüzgâr küsüp gidiyor
Süzüle süzüle
Boşluğa daralıyorum kuşlar bana gülüyor
Ben koşuyorum ardından atı vuruluyor gözlerimin

Neydi sığındığım yerden beni çağıran
Ne elleri pamuk
Ne gözleri mercan bir huri' idi
Susuşumun hikmeti neydi
Hançerimi bilenmişti sırtımda
Yeşil kesitler miydi alnımdaki anlatım
Kan/adım kesikti kanatlanamadım
Ben bendim bende hiç ben olmadığım kadar sen
Sen sendin kalıbının kalbini çaldırtan vesvese

Yeni uğultular yükseliyor gece ve gündüzün soluğundan
Artan kalabalık selamlıyor ellerimi
Ellerim benim
Ben ellerinde elli belki de belirli bir yaş faili görünüyorum
Sıkça dokunuyor cümle açık kalan harflerin ağzından
Bir kadından çaldığım hilebaz entari
Bir dil de iki tanıdık
Bir sanık O ben değilim diyen sığınaklı kaldırım
Ve beni kandırın Kaldırın bu zaruri yaşantıdan

Sözüm öz ile sıkıntıda ve aksağanım tetikte
Küf ile küfürbaz yanım suskun
Şah beyindeki ölümdede

Avcı vuruyor kentini yaşanılacak yer kanıyor
Gök uyuyor uyan diyorum af ile sar yaşantımı
Sarmalasin yaşantımı soluk aralarına kadar
Uyutmadan benliğimi beni bana vermelisin

Besin salgılasın aşk faniye
İhtişamlı hayat sokuşturulsun
Hele yaşam akrabaları üşüşün üstüme
Ben, ben olma yolundayım yolluğum sen
Ellerinde soluduğum hayat sen

İkna, ıkına ıkına doğurdu yokluğu
Koştı kuşlar dur dedim olmadı, kantarlara çıkarıldı azmim
Gram hileliydi hayat savurdu beni
Kent ayıktı, akşamına varmadan yaraladı beni
Ben bendim sığındım kentime, insan suçüstü aşkta büzüştü
Ben bendim koynumda bir adın susuştu
Ekleme oluşuna doğruldum bir ben vardım doygun bir de yaşam vardı solgun
Ben bir sende birde hayatta hiç olamadım olgun

şimo sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/703131/kendine-siginti-yasam.html>

harf ucu

Bu yazı, pencerenin perdesini, soluğuyla üfleyen Azrail'in rüzgâra sunduğu serinlikle, daktilonun göbeğinde sonumun sureti diye şıkırdarken, iki günlük merakın ardından kırılarak girilen kapının aralığında, yüzümüzü okşadı. Geç kalınmıştı

Sen olgun irtifa kayıplarımı
koy avucuna
Say ki
dirhemden minnet
ayak ucu katılışımdı
zamana

sırtına zayıf bir lisan
ayağına naif
bir tökez şimdi yaşam
bilirsin
ötesi iz, ötesi düş düşümü
iraksız bir adın çoğunluğu

işte bak
orda uzaksı bir ucra
geberesi bir kara
gülümsüyor mu ne
misalden daha yakın hani
az kül var sığınakta
biraz duman

gözlerin
harf üşüşü
seyir düğümü
bir damağın önsözü gibi
açılıyor aramıza
şimdi kirpik aralıklı
zehir zaman

işte
onun suyunu içiyorum
bir yudum sen gibi
kurak bir duyu gibi
dağılıyorum

sonra duruyorum
ben durdukça
bir yurdun gözleri toparlanıyor
yüzümün yol üstü yalnızlığından

sesime kim değmiş
bu tuval hangi hayale esinmiş
bilmeden
sual düşürüyorum
ay konuğuna

dur ve söyle
kaç harf kaldı
misalden daha yakın
şu sahi zamana

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/703695/harf-ucu.html>

bilyeler

Talat'a göre aşk: annemin çocukluktan bu yana sakladığı bilyelerdi ne zamanki emeğimden eklemlerimle yürümeye başladım içimin hıncı naylonu yırtılan bilyeleri içime savurdu toplaya bildiklerim toplayamadıklarımın içimin derinliğindeki akıbetini anlatıp durdu bu anlatım ve hitap dilimde beslemeye başladı. her sızı bir avuç içi küllüğüne benzer ve bu benzer yanılığın parmak uçlarına işlenen Desenler gibi her canlıya özel tasarlanmıştı. Talat kendi öyküsünü zamanın içinde kaç defa fikirlere böldüyse zaman doğruyla iliklemedi önünü ki zamana bağlı yarıklar kentini veya kendilerini tenlerine güneş geçmiş naylonlarla astılar bu yanılığın sürekliliği kovaladıkça talat'ı hırsını ve hırsızını bulamazdı.

İliklerim göğsümün örsü ki
Adından sonra hiçbir harf doğrulmasın karşıma
Dilimde oval bir harf kusuru
Gün başlıyor kırık sandığım kemiğimden
Gözlerim sulak bir kelimenin
Dilimde asılmasına kızıyor

Sorumsuzum.
fikrimin dalaşından geliyorum sana
bir sokağı aşağılayıp kırışık sualler saklıyorum
genzimde makam eksiği bir şiir
kurak bir damak seziyor
içimde bir şehir kasıyor kendini

sırtıma sığınan bahanelerim
içsel bir zamanı kolluyor

sonra
yağmura
ya da sıradan ağırlaşmaya
boyun büküp topuklarıma düşüyor
zaman uyuyor orda
belki bir dil mecrası taşlığında olup biten
değneğinde dağılan kirpik sanısı
sokağında aksayan rüzgarın lisan tınısı
sır verip kapanıyor gün sözüne

özüm yününe düşüyor
sorarsın bilirim şaré
yakalandım derim çocukça
inanırsın
adamakıllı islanırım .. şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/704379/bilyeler.html>

yol

[italik] meharet kısa boyuna uzun bir yol diyordum inanmıyordun süleyman
oysa tenine harf düşüyordu o kabuğun emeğim göbeğinden soğuyordu [/italik]

bazen şehirler insanlardan daha güzel çağırıyor insanı
biz o sesin makamını seviyoruz süleymanla

sonra řaré'ye konuk kaçıyoruz
yeşilin tenine üflüyor bir şey
karma karışık oluyoruz
koyusunda gözlerine denk bir dem sarkıyor geceye
biz sebepsiz soluğumuzu yutkunuyoruz

ikimizde kanıyoruz
süleyman kasığından yara almışcasına bağırıyor
ben içimin karışıklığını toparlıyorum

sonra
süleyman bir yolu oynuyor
ben se bir sokağı
ikimizde durduramıyoruz seni
sen içimizden geğiyorsun

işte yol biz içimizden geğenleri seyrediyoruz
demek ki süleyman ikimizde sağlam bir bünyeye sahip değildik
o sebebten ki kustuk içimizden geçen herkesi
ve her şeyi

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/717840/yol.html>

y.l.n

[italik] sağmda bir ayrılık, solumda durmak için çok kalabalık [/italik]

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/718179/y-l-n.html>

Ruba

çok eskiyen bir hitabın buyruğuna
ha vardım ha varıyorum
içten bir birileri ile bileşik
iki harf eti var avuçlarımda
birine cümle değse
diğeri bir kelimenin derisini sıyrıyor dilimden
şimdi aklımın ağzına uğrayan fikri söylesem
içimi ısırtıyor zaman
süsleyip harflerimi sunsam da
eskiyene dil damağı kapılarını açveriyor

rubâ
işte o zamanda bir gecedeyim
makamım zamanla uyuşmuyor
inceden bir yaşam
aliveriyor ellerini benden

sormak aklımın ayağına takılıyor
bir süre duruyorum
ve sonradan duyuyorum
durak deniliyor dinleyenlerin diyarında
ağzı kırık sol akıntılı bir ahkam kesiyor sesim
yolunda uzuv hâkimi hani
durduk yere
darası eksik bir har kımıldıyor ininden

rubâ diyorum
kılıfı yoksul ve lâl
içli bir zaman biçimi
sağında zarifçe uyuyorum
ne doğuyorum ne de doğruluyorum
ben uymuyorum o zamana
bir de o yolun çağrısına

rubâ
yol geliyor
o yol bir yüz eğimine
ben bir zemin seyrine dalıyorum

zamanın koynuna
her vardığımızda
duruşuyoruz
ve
irkiliyor dem

vakit zamana yol olup
göğsümde kalabalıklaşıyor

o sevda kurdu
içimin zan riyası
ürkek zaman kalıbı
o ağrının yüz kaygısı
zamanın deli adamını
durduramaz adabında

ve
bildiğim bütün saygılar asılmış

bir tırnağın eşelene yüzünde
oysa
yanağımı yanağından koparan rüzgar
bilmiyordu
yanağının sakalımın soluğu olduğunu

işte ben bu fikre ne zaman kapılsam
bu şehrin tırnaklarına içsel birikintiler üşüşüyor
ayırdığım topluluklar yoluma sızıyor
sağa diyorum bir solun sevgi ıssızlığına dalıyorum

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/723279/ruba.html>

yolluk

[italik] adın kimsenin bilmediği bir mısradan gizli [/italik]

sağımın damağı olsaydı
solumdan aldığım bu tadı
bu kadar yadırgamazdı

gölgesi ay haylazı bir zaman
ve kirpiğinde bahar gezdiren yokluk
tut ki alacadan aşağı düşmüş
darasına hakim bir gölge
ve bir şiirin anlına yazılmış adı
üstelik okunmuyor dilsizim

mahkum bir bilinmez
kolluyor sokaklarımı
fincan yatağı bir hatır
telvesi bin kahır geçmişim

ve bilseydi
dili dilimin tercumanıydı
gölgesi düştüğü vakit gözlerinin

ve bir an sezseydi incindiğimi
in cininden ben dilimden olurum belki

ve süleymana şikayetim olmazdı
şemsi bu kadar doğrulamazdım

önce içten başlayan yolculuk
sonra topraktan nefes umardı
bilmezdim susardım

süleyman
yazdığım cümle içindeyim
içimde içerlenen bir üçrayım
ne hırsım ne sır
hepten kulum
küle mahkum

[italik] şive bir oyundu damağımda, adını her andığımda hep kaybederdim... [/italik]

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/724042/yolluk.html>

iskemle

Sen gidersen...

Köyü boşaltılmış bir çocuk gibi anlamsız çıkarım yolculuklara

Bir ihtiyar iniltiye uyanıp hüküm ve sual aralığında kapanır tüm geçirmişliğim

Ve birden çıtırdar zaman yanık topacımın gölgesinde

Altında kül barınıyor tırnaklarımın nicedir

Sonra ala bildiğince koşuyor gözlerim

Bildiğim bütün tanıdık kelimelerin

Altına ellerimi sokuyorum

Damağıma sesler dayıyor

Kokusuyla eş bir gez yanığı

Farkına parmaklarım varıyor önce zaman gülümsüyor

Ve ben ne zaman dönüp baksam külü de güzelleşiyor gözlerinin

İçimden içeri giremiyorum o söz den beri

Dudaklarımda oturan onca çirkin kahkaha

Taşıyor artık hat yollarıma

Ve hiçbir harfin kabullenmediği

O sır artık ısırıyor tenimi

İçimde yadırganan o iskemleye

Artık küllerini koyuyorum

Hadi sen ve ay girin içeri

Soran olursa

iki tanıdık kelimenin altına girip

bir türlü kaldıramadığım bir ses rengiydi adın derim

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/725989/iskemle.html>

ıçlık ve ihlâl

[italik] İn Süleyman
dil örsün mahkûmu
göz gönlün mağduru neylersin
insan bazen
ya da boş ver insanı
öyle kuru bir sesle sadece bazen.. [/italik]

Ben bir tek seni kandırmadım ki
Sen aşk'a inan diye
Etrafımdaki herkesi kandırdım

Ve sanırım artık gülüşlere içsel bir nida eklenmiyor
Oysa sana bütün seslenişlerimi toparlatmıştım
Ve seslenemediklerimse ağzımda duruyor
Şimdi son bir müsaade olsa
Açabilir miydim dudaklarımı
Bilmiyorum

İpi de yok ki şu geçmişin
Halimle helalleşmeden
Asabilsem içimin içlenen düşlerini

Ve saçlarının arasına sıkışmış güneşi görsem
Ve bir daha doğrulamasam uzandığım bu uzuvdan

Eğer bir dize seni bana çağırıyorsa
Göğsümün haylazı
Bu şehir sakata gelir gider

İçim de zından belki imtihan
Soluk ağızlı bir ikaza duruyorum nicedir

Yokluk denildiğinde
Parmaklarındaki kısık tatla öpüşen
Küçük kadınlarımı sokağa hibe ederdim

Ve şimdi
Bana şöyle eli ayağı kir dolu bir kaç şair lazım
geceye bir kaç temiz harf düşün diye
mayısı yadırgayalım ve ya mayasını aşk'ın...

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/727151/iclik-ve-ihl-l.html>

döv(ün)me

Ayak seslerini fark edince
mumlar aramıza devrildi
Kül ayaklandı
sanki zamanı dolmuşçasına
İçimden bir şeyler tırmanıp
savruldu yüzüme
Gel dedi gidemedim

karanın göğsüne oturmuş
sarı bir salgın gibi
dolaşıyordu gözleri

nasıl dedi

dedim ki
gözleri aç bir şairin iştahını kabartacak kadar harf yüklüydü

sustu
bende sustum

bu yokluktan mıydı her sokakta kirpiklerimi düşürmem
parmaklarıma kazınan tanrısal desenler gibiydi gözleri
ve ten ayrığından yeşil hatlar sunardı içsel dürtüler
kim bilir derisi alınmış harfler kazıdım sırtıma
ki ardım kalabalık bir harf sessizliği

ne uçuk düşünüyorum seni
ve sen mirim af et beni
seni yazacak kadar inançlı bir cümle
olduramadı benliğim

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/727255/dov-un-me.html>

sefil bir yol özrüydü zaman

Meyilim kırıntılarınaydı
o serçenin gözleri olmasaydı . . .

Çıkıp kendi üstümün başına
düşüm kaldırımlara
anımsayamadığım sebepli sebepsiz
aldanışlarımla üstelik

yol özürlü kul zarifi
devrilen duygunun zihin yırtığına saklı cümleler
yırtığına aşikâr bir dille secde ediyorken
kulak ve boyun arası
tanrısal bir titremenin paçalarına saklanıyordum
üstünü bir kaç adımda düşürmüş
bir zamanın teninde yürüyordu tanrının öteki kulu
ya da ben öyle bilmekle meşguldüm...

sonra, birden ardımı ardına sürdürdüm.
avuçlarımın çukurunda
tırnaklarıyla çiğnenmiş hikâyesini üzdüm, tanrımın.

kaç defa lokmaladım sorularımı
yutkunamadım, bilmiyorum.

tenimin dudaklarında toplu haliyle akıp giden yabancı hırsım
ve bir de pulunda salya küfü zarfımı alıp
adındaki hıncıma durdum...

sonra bir bir çağırdım mahremim gözlerine
hizalar kırkına uzanıp
mesafeleri yüzlerindeki ezikliğin kokusuyla savuştururken
duraksadım...

dilimin tenhasında kaç defa sulandım
keşke susaydım ucunda zamanın dedim
ıslığının da dişlek bir tanrıyı yitirdim
taşına bulaşan o tadın tadını unutarak
sonra zihnim ayaklarımı giyindi özrü üstüne
verilen sözün hakkına
fikrime yaslanmayan kusuruma sırt verip
aksayan mevsimleri geçip
ruhumu topuklarıma gizledim

zemin ağırlığıyla basılı topuklarım sancırken kendine
fikrin amaçsızlığına yürüdüm ve yürüyordum
gülen şehir tın duygusundayken
tanrısı eksik soytarılar sezdim
biraz daha ezdim bağrında büyümediğim şehri.

yüzü gözü kırılmış dizlerimin örtüsüne savururken bedenimi
kopuk kirpiklerimi düşürdüm sokağa.

-zihin atlasından inmeden kırbaçlanan fikrim ak sağanıyla yasta
kendini kendine unutturun topuk ağrısı
emrinde yolcu olmaya başladım
ve artık sorgulamıyordum
geçerek geciktiğim güzergâhları
·
parmaklarımı büküp

üstündeki derisini ısırıp çukuruna salıverdim.
ardında bıraktığı seyrek rüzgârı dolduruyorken ciğerime
sinsi bir üşüme olup zarif, ince biraz da sakın
ama derin bir sıyrıkla öpüp öldürüyordu iblislerimi

adım adım yol beslerken, bitiyor, bitiriliyordum.
sözümün yol başlarına saklanıp dişlerime süzülen
boğazı kesik bir bağırsık peyda oluyordu bir den
sol veya sağ diye hüküm bekliyordu
gözümün ferini fes ederek
sonra damağını kazıp yükünü soluma atıyordu
sağım
boşaltmak için içinin içinini

. ama telaşın yolu bitiyordu.
basılacak zemin dur diyordu bana.
bir süre dur yabancı

ağlak adımlarını çek tenimden
ve düşüncesinde kararlı olduğu ihtimalini sezerken
biz aldanmıyoruz
ve kendi tenime eziyetim devam etsin diyorum
zihin hevesinden alı koyunca kendini
sıyrılıyor bütün yavru iblisler tırnaklarımdan
ve artık ardın gözükmüyor
üstelik bir dediğim bir dediğime zulüm ediyor
ve ağrısına mecburi bir dönüş başlıyor
elimde elde edemediğim bir ben
bir de sen ile kuşkuluyoruz
ve aşk neydi diyorsun içimin küçüğüne
sesim hırpalayıp fikrimi o kurcalanan şehri gösteriyor
ve parmaklarımda ucunda yağmur başlıyor
yağan her yağmur aşk dedirtiyor
ve zihnimi tırnağıma giydirip topluyorum
ve biliyorum kırıntılarında sen varsın her yağmurun

Sonra güneş geliyor başucuma
üstünü açık bıraktığım şuuruma
hatları içinden çekilmiş
yarım bir yaprağın
zemindeki eğimine özenip
kuruyup kalıyorum

sen gidiyorsun
bu yol başaramadan bitiriliyor
bu kadar karar sızısı gezinirken insani hükümler arasında
onca gülücükten birinde yaşıyorum

-şimdi kendimi anlata bildiğim yerdeyim
ama anlamsızlığım kolumda ve sırtıyım

-her şeyi unutarak tekrar tekrar başladığım
bu yolun binlercesinde aynı koku var
bir de yokluk giyinen yaşamlar var.

ruhumla gezinen yaşamın sürekliliği sürdürürken soluğunu
kuşkusuz ve korkusuz gelip yüzümde barınmaya çalışıyor
sonra var ile yok ikiye bölüp
kendini burun kıllarımla uzayıp bıyıklarına karıştırıyor
yüz kılıfımı alıp ellerime
kırıştırıp kırıştırıp kesilesim var diyorum kendimden.
üstelik yaşam çekişen yokluğu sefilleşen yanımdan.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/727568/sefil-bir-yol-ozruydu-zaman.html>

arezan

[italik] hani sen bir are zandın mirim
o zaman ben neden hâla arésizim [/italik]

Yukarda durup sen mi rendeliyorsun yağmurları vagonlarıma
Yoksa zaafını bilmediğim bir tanrının kızgınlığı mısın

oysa
bedeni ve medeni bir suç işler zihniyetim
sen değince

kaç amin kurtarır beni mirim

oysa
kirlenmiş hiç bir harf adına
doğrulmuyor şimdilerde
kirpiklerinin aralığından bakıyorum
seyrelmiş bir düş düşbazı
hilebaz ve durdurulmaz
bilindik kısa bir yemin sana
kımıldama inimden ne olur

içimin içlenen şahına tövbe sundum
kusurum kuşkumdandı küsme
o yakın bir zaman kuşkulandırırken beni
serseri bir şairin şarabını döktüm üstüme
içerlenip yitirdiğine
toparlanmadan ve kızmadan
küfür etti üstümden
o ayık zamana

erinmeden bu sığıntıya
kapadım nicedir gözlerimi
ucunu açık bırakıyorum niyetlerimin
meyilim sanadır bilesin

mirim
yandı ya
yangın dı üstelik
ve şimdi korkuyorum adımlarımı atmaya
her şeyden geçtim de
külü dökülür diye korkuyor yüreğim

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/727836/carezan.html>

alaca

kas yatağından bir ürperi
lisanı bir diyarın intiharını anlatıyor sanki
ve o kahre ışığı eğildi yüz hatmine

baskına uğramış
o zamanın sorgusundaki sual gibiydi gözleri
ürküyordum ama hala yürüyordum

ikimizde aynı memenin altında dururken
neden sağında gürleyip
solunda körleşiyorsun

kızma
sırrına ihanet ettim
o karaya düşkünlüğünü ben düşünüyorum şimdi ...

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/728463/alaca.html>

tersiz makam

Fon yağmurun terinde nemliydi
Tuzu akıyordu yaşantıma
Düşsel bir eylemdi belki, eğildi hayat
Islak bir türkü göledi rendelendi vagonlarıma

İç işlerim az biraz hüzzam
Yalnızlık ıslığını tüttürüyor seyrinde
Eşkiya vuruyorsun kendini yapma
Bendini aştı oyun, dağ küser sonra sana
Ağırlaşma

Göz ferinde feragat ekliyorsun bağıma
Ay teninde eriyor
Işıltılı günahlar sarılıyor soluğuna
Sokaklar susuyor
Ve ben sevemiyorum kimseyi

Baş ile bağrışıyor küslükler
Kısıyorum fonu
Kızgın oluyor hayat
Sevme uğruna çalışıyor fon
Tersiz makam
Sen uğurla beni
Sebep yol tuz ters ayıkamam

Sen artık ağırlama beni terinde
Şair kıvraniyor kelimenin ince belinde
Şiir susuyor ben kusuyorum seni

Terkine dönüyorum yüzümü
Rüzgâr saçmalıyor değıdiğine
Eteğine sarılıyorum aşkın

Kin ıkınıyor kim savuruyor seni
Bilmiyorum
Ah'tın terk ediyor teni teri
Ve ben sevemiyorum seni

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/728731/tersiz-makam.html>

rose

[italik] Ya sadece isimler değişiyor ya da ben kendimi kandırıyorum
Sen bana yeniden seslen diye her şey orada bekliyor bizi [/italik]

Rose
Kılığım
Ve
Kılıksızlığım

Tuza banıp harf yutturmuş bana kavmim
Ki ben bu sebepten gözlerindeki ıslaklığa koşuyorum
Ve vakitlerini saymıyorum topuğumdan düşürdüğüm
Bu yokluğunun

Hor görme kimliğimi
Sualim dudaklarının rahatsızlık edici kıvamına
Oysa oyuklarını doldurmam lazım her harfin
Adına doğrulacak diye
Hadi konuş benimle
Damağın dayanmaz
Bunca harf bozgununa

Durup durup kurcalama zihnimi tarih olup yeniden eskiyorum dudaklarında
Ki biliyorum her hikâye bir dönemi ve her kahraman bir suçluyu gömüyor
Parmaklarındaki sayfalarda

Kızıldan geçtim rose
Hatta sudan
Sarıdan hasır çekilmiş toprak gibi
Güneşi sırtına alıp bakma bana
Ben rüzgâra inanıp yağmur yoğuramam ki

Cümlesi gergin bir seyyahın
Kervan yorgunluğuyum

Kısıp iki kas yatağını beni meraka sokmak nasıl bir adalettir rose

Ve sen
Soyun bana rose
Tanrının düşürdüğü o ilk çehreye düşün yüzün
Ve ben sana tas tamam başlayayım
Dün ve ertesinde

Hadım et tanrım çocukluğumu başka bir lisan doğurmasın zamana
Ki her doğum kirlenip doğruluyor göz uçlarıma
Her yeni çocuk bir kirpiği asıyor sokaklarına

Aramızdan sızan bir kelimenin ne kadar hatırı olabilir yalnızlığa

Adına dizdiğim her harf ellerimde kalıyor rose
Sesimi düşürdüğün toprağından sürüklüyorsun ardına
Ki adın kırk nasır olur harfe bölününce

Biliyorum
Ve tanrıda biliyor
Seni yazmak çürümüş iki harf etini kaybetmekti

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/730056/rose.html>

kâh gülü

[italik] Kâh gülü
Alın örtüsü bir mecmua
Etik Pazar ve Cuma

Ve aksa
Kural kutsalsa

Eski çağ bir tanrıça sokulsa ardıma
Adabı işlev tahammül sınırı arzı niyaz
Tutuklu haline devam akıntının

Aksıyor at, içinde bi/ad
Ahtı dizginliyor şiir

Ten toprak ve uğruna savaş
Zift nehir kurak zihin aksırıyor

Tadı kıvam hüsnü mubahla
Sancıyor kıyametini vakit

İkinci bir ikinci sunum
Ayaklı akım teciller aşkı

Alnına ekilen tohum nice ince
Cebelleşir hem fikirde

Figüran şah
Kul zarif serkeş

Kan yolları yeşil eklemeli
Sırrı uçurtmayla aşır
Sema gelin...

Kâh gülü örtülü yar sığınağı
Göğsünde tırnağı
Sokağa tanıdık yasak bir eylem [/italik]

şimo / [italik] eskiyenzaman [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/732255/k-h-gulu.html>

keyza

birikmiş bir ses topluluğu çaldım kızışmış bir ülkenin ciğerinden
geçmişinin yarasına merhem olur diye...

ey Musa habersiz
ey ay yüzsüzü
yokluk diye
tanrılar emziriyor dudakların
de ki yağmur avlusu
kar pıhtısı bin sevi ertesi
ve
dışı ad ve adamlığa
mahkum
bin günün sezgisi

sefil suretim
ve ahkama dayalı resmiyetler öncesi
ya , yar içimin kurgusunu
ya da al içimin kuşkusunu

Keyza
söyleyemediğim cümlelerin terlerini salıyor harflerim
genzim bir tuz uğultusu ağızdan çıkan tek şey anlamsız bir yorgunluk
oysa en iyi sen bilirsin
bağcıkları bağlanmamış harflerin dağınıklığını toparlayan tek zaman dilimiydi adın
ve meyli sevdiğini kaybetmeye eğimli bir sokağı oyalamaktan başka
bir hadise yoktu cümlelerinde

Keyza
saçlarında uyuyan zamanlar biliyorum rüzgârla yüzüme savrulan
ve
önceden geliyor olduğunu hissettiren bir kanaat ısıyor yanaklarımı
sırf bu yüzden
anlamsız bir cümle düşecek diye ağızdan ödüm kopuyor
ve sen ülkem sen
duyabilseydin sesini sende gülümserdin ben gibi
şimdi yorgun bir dudağın hatırına
senden bize giden en kısa yolu göster bana

ki en iyi sen bilirsin ya
zaman kendi dudaklarını kendi öpen bir bütün insan toplamıydı
ve yorgun dudaklarıma uzanıp toparlamalıydın insanlığı
senden saklı bir cümle hâlâ hükmümde sorgulanıyor
şivesi yasak bir ırkın türküsüdür aşk derdin
ve
hiç bir müsait alanı kalmazdı
şu dolmuş dolmuş yolculuğumuzun..

keyza
kendi dağına ateş açan bir eşkiyaydı gözlerin
Her baskında aynı yerimden vurulurdum
oysa kül beyidir lisan konuştuğunda yitip giden
aramızda sızlanan bir dudağın durgunluğu
noktaları virgülüne sataşan bir tutam sen anlatımı

Keyza
narasını çaldığım bekçilerin bağıracağı o geceyim ben şimdilerde
ve bilirsin
tanrı kendi rüzgârında küllerini savuruyor ruhlara
şimdi sana ve sona
ilk tanıdık rüzgârla yolluyorum harflerimin şehvetini

al ve yolla bana gözlerinin şerbetini

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/743556/keyza.html>

saklanmayı bilen saklananı da bilir

de hele bana
şimdi ve ertesinde
aklım devrilmez mi ellerine
içim böyle kul ağrısıyken

kırkın bir kırığı kırılrsa da
ot ve temyiz
hakkı şerden
Şeriata uzar
uzuv ve Rab sakini
kul mütevazi
dingin
bir secdeden uyanıp sokulur aramıza
ve sen Süleyman
tamda orada o kısık ilhamda tutuştur soluğumu
o mir ve halim bir kaç harfi közlüyoruz
bir cümle ile tut, yut çağla beni
pakla ruhumu bu söz ikrardır
saldır salgındır
ilmine dola beni
dilsiz dervişine sar, san
bir akıldan bin akılsıza koştur beni
dur yutkun söndür beni
kısılmış iki göz tabağı ve içinde ay kulu
yönden çevir beni
eyle
eyle de şad olan bütün ihtiyari aşklara
duy, soy beni
uyumak gerek vaktinden öncesine her vardığımda
yor ve yol çıkar benden
büsbütün göğsünde korkuyla kalkarak
sen it hamım kavuk şeyhlerin vebali
zaman ihsan i ve tanık
yok, tok
direnmiyorum mirim
susuyorum o vakitten öncesine kadar
kana kana içiyorum
tövbesi na mümkün nefsimi
şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/781413/saklanmayi-bilen-saklanani-da-bilir.html>

şaré

[italik]orada her ne varsa işte her şey orada oluyor[/italik]

can'a yazarsın
onun dışındaki bütün kadınlara gider
ha o'mu O da gider

bilmek fezadır çoğu zaman
arzdır
aleni azınlıklar gibi ürkektir
yağmur sonrası bir tenhayı kendine dolar
kokuya ve düşünceye düşer adı

misalden habersizdir ha
ayakları alışır harflerin hep onunla gelirler aklıma
közden kül seçen bir zattır failim der ve geçersin geceyi

ağızındaki cümle içine düşer
yüreğin duyma belirtisi
sızı değil mi
aynı kadehe dol diye ezdirmedim mi içimin üzümünü
vurmadım mı bağımı, bağcımı diyesin gelir

koştuğum her yer de tırnağı kırık harfler karşılıyor beni
bir mananın soluk renginde dudakların
içli içli yadırgıyorum gözlerini üşüyorum
bin telve yumağıdır oysa gözlerin
biliyorum görüyorum

sabahları gözlerinin altından bir geceleyle çıkardı sokağa
ve ülkemın bütün şehirlerini kirpiklerinde saklardı
bir ben uğrayamazdım o şehirlere

sahi
saçlarına sonbahar uğrar mıydı şaré
değişirken mevsimlerin
kirpiklerini bir bankta
bütün düşlerinle bıraktıktan sonra
topuklarının sana kızdığı olur muydu hiç

imamesi
incinen o harflerin ima ettiğin yer
birde
sürekliliği olmayan o tanrı
kesik hükümler

bir de gözlerin var şaré
hiçbir ülkenin görmediği bir devrim gibi
bakma öyle
yüzündeki gökten bahsediyorum
biliyorsun işte
içine ruh akıtan bir neslin isyanı gibi

oysa ne çok ekşiyen düş var ardımızda
hiç dönüp baktın mı şaré

sırt hatlarını ezberlediğim o gitmelerinin
küfür kokan yanlarını saklıyorum her gece

içliğimden
sızmasın diye
her harf arasına kendir dolayıp

ağzımı adınla sıkmam
bir ikametgah sebebi değil de ne

yok řaré bildiğin gibi değil
ateş olan bendim
hata da burada
ben kendimle oynadım

ve ben şimdi öyle yalnızım ki řaré
bir şişe yağmur açsam bütün şehir ıslanacak
biliyorum

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/782410/sar.html>

hafız

[italik]çok zor sorular soruyor halim[/italik]

bir ülkenin çehresi
alınıyor sözünden
birkaç gün çıkmaz diyor hafız
yağmura

kim ki diye sual akıyor teninden
o bildiğim tanrı gölgesini düşürüyor göğüne
ve sesini bir mevsimle sunan
kim di hafız kim

ıslığımdan kaç yaş üfürmüşüm bir bilsen
göğün hangi sözüne kanayım şimdi
ıslansın diye cebimdeki mevsim
şakağına rengini dayayıp yitip giden kimdi

papazı uyanınca türkünün
hafız kalkardı yerinden
in bir süre inadına yaslanırdı
cin çıkardı közümden
köz kaç harf yutardı deyiminden
söylesene hafız

toparladığım bazı irkilmeler
su yutkunan toprak
derdi hafız
çatlağına kızmazdı

kimse daha hiç küsmemişken iliğine
baş ile bağırmazdı

ölü seven yaşam güzergahı gibi
elleri sevecen imtihanlarım da oldu
yukarısı kalabalık ve yoğun
toparlamaya çalıştığım her şey üşüyor
sanırım yağmur yağıyor
içliğimden içliğime

ilk kim üşürse
ateşi toparlayıp götürün ona
derdi hafız

üşüdüğünü bilmeyenlerdenim
hafız
biri göğümü çaldı
yağmuru mu
şimdi başkasıyla ıslanıyor
toprak

bir şey de hafız

şimo

Kaynak:

V Şekli avcılar

yağmur, harfleri dağınık bir cümledir
can'a diye serpilir

göğün hangi sözüne kanayım Şimdi
islansın diye cebimdeki mevsim

toprak
dilinin sırtıyla bıraktığın
harf tozlarını
hangi pul saklar teninde
ve hangi
çıkamazım-dan
çıkaram olur gözlerin
kağıt sırtı bir secdeden
her kalktığımda

sapanıma
bahar rengi bir misket alıp
maviyi vurmaya çalıştığım günlerdi çocukluk
söylesene hafız
ben Şimdi en çok kime benziyorum
mevsimlerime aldırmayan bir ülkeye mi
yoksa sırrıyla sarılamadığım metal bir yığıntıya mı

söylesene hafız
ölü bir çocuk
kaç ülkeyi kahreder

Şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/784470/v-sekli-avcilar.html>

halimsiz

[italik]özün etrafına çember kuran bir kabiledir şiir
anlamı üşümüş harflerin kutsandığı
içsel bir ayindir
[/italik]

bu sokakları geçiyorum
benden önce senden dönünce
anlamalarını yitirmiş
harfler toparlıyor rüzgar
benden sonra onlardan önce

o bir ay evresi hafız
dönence belki
sihir demiyorum
bir makam seziyorum inceden
köpürüyor deniz
bir geceyi çekiyor gözlerinin altına
kara demiyorum
bir تنها var diyorum
ininde toprak soluğu
kusur demiyorum
o şehri yüzümden düşürüyorum
bir kaç taze harf
bayat demiyorum
kimiliyor-um
yol demiyorum
vakit çağlıyor
zaman demiyorum
adın diyorum
yürüyorum
işte orda
o bahsettiğin yer
var ya
bu aralar oradayım

sen bana aldırma hafız
çocukluk işte yerinde durmuyor
o gülünce

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/785621/halimsiz.html>

şina

[italik]bazen bir tenhanın kollarından tutup başka bir tenhaya atasın gelir..
eksikliği dokundukça duruklaşır tek başına kalınmışlığında
topuğunda saklı hikayesi yol yol silinirken içimden
anlatmaya başlar eksik kaldığı anı zaman[/italik]

şina
sesine her yaklaştığımda
cızırtılı bir inkarla kıyafetlerimi ödünç alıyor bu şehir
hangi yasağın hükmü ile tedirgin suallere gülümsüyorsun
sesinin avazında delirircesine yüreğime saplanan
kendi kavminin çığılığı değilmi

söylesene şina
susuşlarımın tabibi olduysa sesin
merhemim şifasıysa aynı ezgiyle doğrulmak değilmi yaşam
hangi öyküyü sırtlanır cümlemler
hangi tanrının rüzgarda nefesi asılı kalır
bilge bir ağırlamadır bu harf dizmek ardına
bir efilin nakşını seriyorsun kirpiğinin altına
bu nasıl bir makamdır şina
türkünün dudağını parçalarcasına

bu nasipsiz yara
ham ve çare değilse
kendi kurduma
o vakit sen de
nasıl meyve vereyim gün doğumlu çocukluğuma
avazın çınladıkça kulaklarımda
bir bir eksiliyor var oluşlarım
farkında mısın
yokluğunda
kaç yara kabuğu sarısına benzer
akşamüstü bitti bu şehirde

o karanlık sokak
ürperdikçe içime yerleşen
bir meydan yoluna sapmış
bir mezar kokusu almış
titreyen küçüklüğümün yarasıydı..

şina
bir ihtimalin sırtındaki yükü gözlerin
ve bu şiir
sadece bir yokluğun izahıydı
bir kaç cümlemin kahkahasına aldanmaksızın
sefil bir mizah

birikmiş bir zaman ölçeği
o tel toka bin telin sırrını saklıyor
kitabında Süleyman'ın
ve o sırların sırtında
kurdu ölmüş bir cümle
söylesene şina
kim toparlayabilir
barındığı yerin beklentisini

külün kadife soğukluğunda
uyanmış nasır kabuğum
incitme harflerimi
vardığım her kapıya yükümle geldim
hükmün ile değil
bu süleymani söylem
her susuşunda kendimden göçe çıkarıyor beni

bir başka ben varmışcasına
bir başka yer senmişcesine

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/799885/sina.html>

kül gülü

[italik]o şehirin içine her daldığımda kalabalık bir kanaattı insanlar bana
o şehirden geri döndüğümde ise yalnızlık zanaattı bana [/italik]

körden gebe kalan bir gecenin çocuğudur yalnızlık
bu cümleleri bırak ve çık gel

kül suyu toparlamış şehirlerin alnından
dudaklarımı boğarak akıyor bu şiir
gül'ü külünden belki

zayi bir makamın sırtı ile seyyaha dönmüşken yüzümü
yol aralar bir denli bir benli sayıklamalar
tamamlar cümlelerimi

kurduyla vurulur demişliğimden geliyorum
ve taze harf satan bir tüccarın emeğinden

sesi hırpalanmış bin şifa tasında hafızımın
soluğum kaynıyor kabımda
ıslığın pencerede uyandığı çocukluğum diyorum
bazı bazı hatırı kıvamında gözlerinin
sonra birbirinin sırtına yüklü birikintilerden toparlıyorum seni

ben hep oralarda değilim şaré
arada bir buralara da gel diyorum

aklımı devirmişken külün suyuna
şakağım ağına takılıyor işte gözlerinin
orada bir fikirli zaman ağzı kuyu
nicedir yankıyı aş ediyor zihnime
taşı damağımdan kopmuş gibi
ve seslenişi yol kokulu sevgilim

o benim mevsim olmadığımı zikreden
kehribar kokusuna eğimli zikrim
sefil bir öykü rendeleyip
yağmurla sunuyorum
zemin ağırılıyor beni

topuğum toparlanmış hani
kış gözlü bir şiir gibi
anca gözlerinle duyuyorum bu şehri

o rabbani
o yağmur sonu
tenha
bağışlıyor emanetini

şaré
bin telve yumağıdır gözlerin
e var gerisini sen düşün

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/802066/kul-gulu.html>

sahi

bir af kaç cümle ile tamamlanır

bir tanrı seyrinde
cümlelerin içine yüklediğim yükü
bir başka tanrı seyrinde
cümleye yükledim
geliyorum

lisanın cemresi düştüğü vakit
dudak etlerimin irsi coşkusuyla
dil altı mezarlarımı deşe deşe
geliyorum

biçimsiz kıllarımı biçtirip uzayıp kısaltım
öte düştüm kanadı şahit bin yiğit cahilliğiyle
geliyorum

feriyle kırıp şehirleri
şarapta dövdürdüm emanetini
suyunda pakladım da
geliyorum

bir hatır üzre dünyanda kalanlardan
bin fetvadan bin açlığın örtülü ağız kokusundan sıyrıldım
geliyorum

en çok sana benziyorum
anamdan babamdan ziyade
ihtiyari ağıtlardan süte doymamış saflıktan mahrum
bir sesin bir diğer sesi beklediği o zamanın
vadesi kısa çağrısına gönül verdim de
geliyorum

aynı safa sığmadığım cemaatlerin
sırtına gülümseyen çocukluğumu sürdürdüm
geliyorum

cebimde biriken haylazlığı kulağından
sen kokan nice benzerimin
düşlerini zihnimden yırttım da
geliyorum

halime bulaştırıp
gün yüzümü
huyu suyu devirip bir secdeye
imamesi eğri dünyadan çıktım
geliyorum

bir yanım hafız
bir yanım süleyman
tam olduğum yer şaré ise
yoldayım geliyorum

şimo (yorgun)

sinan Şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/802368/sahi.html>

öz ve öz geçmiş içimizden

Siğ ve aralıksız şeritler emzirdi bu şehir
Kısık sesimle kurduğum her cümle
Daha varmadan kaldırımlara kaybolup gitti
Vakitsiz bir ihtiyaç molası sanki yaşam
Utangaç bir suretle durduruyorum kalabalıkları
Ne yana dönsem zulme kavrulmuş kanaatler
Bir naaşım çuvalda geri kalanımı yüzüme gömdüm

Naim bu deliksiz kaval uluması
Kulağında papaz soluğuyla sefil bir şah
İrkimin beyaz soğukluğunda
Baba barkımın yavru yarası
Şimdi nasır besleyen bir parmak gibiyim
Gittikçe derine iniyorum
Ve deliriyor çiğden bozma köprüsüz dilim
Bir naaşım çuvalda geri kalanımı yüzüme gömdüm

Said içli bir kan tabağıdır kavmim
Kendine açılıp kapanmaktan yılmayan
Zihni ilminden geçimsiz
Geçimi kılığıyla bir hayli biçimsiz
Resmi ve resimsiz çıplak tuvaler
Dün hatırıma seslenirken
Otuza dört ekleyen şahbaz
Bir naaşım çuvalda geri kalanımı yüzüme gömdüm

Harflerimin avuç hatlarına ağırlığınca ahkâm katan
Ve eğri harfle kendimden size kalkmam
Nicedir kahkahalardan uzak kalan bir cümle toplamıydı
Makamı ağzına büyük gelen bir dudak feryadı
Bir mezradan bir mezara yol göçmüşken
Her harfim tanımlı bir kelimenin ahbabı
Ayaklı bir aykırının üstüneyim haykırıyorum
Bir naaşım çuvalda geri kalanımı yüzüme gömdüm

Körden şanını çaldı çocuğum
Ve topacı üç renk
Tedirgin suallerle büyümekten
Titreyen dizlerimin lastik pabucunu dama attım
Şimdi duymuyorsan sesimi kalk ve kendi sesine gel
Bir naaşım çuvalda geri kalanımı yüzüme gömdüm

Bağımı bin bağcıya böldüm
Avımı bin avcıya
Suyumu toprağa gömdüm
Tenimin karanlığa benzeyen yanına sövdüm
Sarısına yaktım bütün düşleri
Dağımı çaldım dağladım kendime
Bazı bazı yaşam koktu
Bazı bazı ölümlerim soğudu ilkbaharda
Ama Ülkemin Cellâda hevesi bitmedi gitti
Bir naaşım çuvalda geri kalanımı yüzüme gömdüm şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/803163/oz-ve-oz-gecmis-icimizden.html>

süleymani söylem

hayat
onlarca yara biriktirip pansumancıdan umut beklemektir
yani anlayacağın süleyman
bu saatten sonra
pansumancıya duyduğumuz
minnettir aşk

yaması pahalı tek geçmiş
babamın cebindeki yaraydı

_deniz yoktu buralarda
bir adım boyu küçük dereler akardı aramızdan
yarısını karşısına almış bir toprak ayrılığının
tam ortasına ay düşerdi
düşerdi düşmesine de
hep yara almış yanığı yansırды yüzümüze

esmer yüzlü kapıları dürtüp
ucuz bağımlılıklarımı dışımda tütürüyordum

gecenin gelin mevsimiydi
şakaklarıma doldururken dağınık beyazlığı
terimle eriyor ama bitemiyordum
daha ikincisindeydim süpürülen damların

sokak terbiyecisi narasıyla geceye seslenirken
genç bir günaha meğilimi sorguluyordum

sarısını şehirlerin dağınıklığıyla ördüğüm saçlarını
şimdilerde sarmal bir bağımlılığa tutturuyor dudaklarım

hiç kıınıdamadan
ritmi yüksek müziklere
içten ve düşten katılmak gibi
şimdi bakıştığım bu hayat

süleyman
O dans ederken duymadığım şarkılar varya
şimdi kulaklarımda çınılıyor
söylesene bana
şimdi O şarkıları
başkasına sağır ediyormudur.

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/804118/suleymani-soylem.html>

şimo

Göğü yüzüne düşenin , gönlü yol'a mı düşer

ilk adımladığın toprak
rüzgar zamanı geldiğinde ilk neleri savuruyorsa
bil ki son adımladığında da aynı şeyleri savurur

O daha ilk cümlelerin öncüsüyken
eğreti oluyor sözcük

sana zayi diyorum
şafak sızması
bir
göç nasırının ağıtıyla

kaçıncı bu
sözü birikmişken harfimin sırtına
azmi devriliyor yolların
adında dar geçimsizlik makamı
kaçıncı bu
yorgun suretinden düşerken toz
ve gece

ağaçlık bir ahkamla kül korkusuyum
şimdi ateşe atsam kendimi
bir daha sönemem
biliyorum

göçten dönen seyyahı selamlarken bakışlarım
o yorgunluğu terbiye ediyorum

takatsiz sorgular uyandıran
kaç yorgun ihbar var gözlerimde
bir bilsen

fer çember bozması
ahir zamanlı gün dönenceli belki
çengisi dilsiz oynuyor ruhumda

kaç makam taşıyabilir ki
sırtı haddimden hal eylerken
önce figüran bir özür
sonra fûruzan bir kusur
nice cebelleşir ehli yazgıda

şimdi
kızıla uğramadan bitemeyen günler gibi
düşüm den geçen gülüşlerin

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/809460/simo.html>

aşk eylemdir

Aşk kalabalıkların toplamı değil
kalabalıksız kalmaların toplanmasıdır
mizacı dar sokaklar gibi suret asmak afişlere
birinden olmasa da bininden yargılanmak için
sıyrılinca tümcenden
misalsiz aşk eylemdir

Ankara birkaç bölüm sonra
bağışlanacak bir figür gibi
umutsuz toparlanmaya çalışıyor
topuklarımdan soyunup düşen harflerimle
bin ağız toplamı kekremsi ise
sevmelerinin dudak yorgunluğu
sokakların taşındığı bir meydan kendi
zeminini ısıyorsa
bil ki aşk eylemdir

evcimen konukluklar sataşiyor
her irkildiğinde dağınık yaşamların
bilmediği bir dilin tuzlu hitabında
'Şoresiz ,şore' derlemeleri
'Mıy mıy' akınlarında utangaç tavırlarıyla
latifersiz aşk eylemdir

şimdi binlerce ayrılık toplamında
seyrim zamansız seyrime
bin fikir asıp sahil kentli şehirlere
bir lisan doğurup yeniden
taze mevsimlere
tutuşunca içi içime kuşkusuz
benli dudaklı aşk eylemdir

kendi içine göç eden kavimlerin
anıtına benzeyen
tozluk barkları
sıyrıklar, kırıklar
sualsiz aşk eylemdir

uzak hayallerin tembihini
tespihiyle sayıklayan
can uykusu
can yongası
bir mevsim ertesi
düş düellosu
yeniden eskimiş şehrin göbeğinde
makamsız aşk eylemdir

saklım'da iken sakarlığım
şakağım'da iken şaşkınlığım
itirafsız aşk eylemdir

onca yangını denize onca suali sefile
bunca yokluğu derine indirdim şah demedim
kırmızı bir dudağın cam kadehlerini ısiran
uzun boylu serin huylu sert makamlı
ve şirin

'bin cazlı' aşk eylemdir

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/811256/ask-eylemdir.html>

tellal

[italik]Süleyman
bu son makamda sırtımı daha çok tanıyor kelimeler [/italik]

Ey şakağımın beyaz hükümdarı
Sen geleli siyahı küs sanıyorum

İçi bütün
Uzun yollar toparlanıyor aksine
Yudumu eski çok eski bir sabırla kavrulmuş
Bıyıkları cıgara yanığı
Anlamı heybesiyle oynasırken
İçimi bil eyleyen tellal

Çiyi deme zorlayan erbap
Kalkıyor yerinden
Koyusu közden fışkıran
Dem gözlü kıvamım tellal

Vardı ya damarı ince uzun
Mevsim içi
Kırılmış beli rüzgarın
Övmüyor seni

Dudağı bahar ölçeği
Soluğu yön ve yağış
Vaktimi terk edip düştüğümde
Toprağa yakınlığım tellal

Kaç cüzün anlamı
kaç közün savrul-anı
hakimi imtihanımın
Sözümde saptığım yollar tellal

Bildiğini sorgulayan faniler gibi
Kederi kahreden kaderim tellal

Kelime sonu yumuşaklık
Cümlenin dikenini tellal

Soyunuyorum sularım
Giyiniyorum kuşlarım
Makamlarım tir tir titriyor
Geceye şart olan karanlık tellal

Sabrım sabırsızlığım
Aşkım meşk-im zaafım tellal

Kaç seyyah dilinden Azad etti sesimi de
Döndüm rüzgarına bilmiyorum
Sesime küs kalan ihtişamım tellal

Bir beden daralsın diye terziye verilen
Kıyafetler gibi hayat
Tam üstüme oturduğunda
Orada bir yerde kızım tellal

şimo
Sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/934828/tellal.html>

şarap

ırsına...
ve hırsına sahip, küllük
kasvetinden arınamayan mavi
kırık dökük

geceye ay düşer
karaltılıdır ekşiyen yer
ayyaş bir gemi salınıyor ruhumda
sonrası tek hece ve şarap

aksıyor tenim, gir koluma
kul olduklarıma say

zikkim...
ve hırsım
azalıyor teninde
soluğumda gezinen
hece ve şarap

ağrılı sabahlara bırak seni
tetikle gün aşırı anıları somurtma
kırık bir liman, hüznün
kılıksız adam üşüşmeler ve şarap
katıksız yaşam, suskun

sıra...
ve sağıra anlat akıntıları
anlaşırsın belki, nerde şarap

şarap...
kızılığında ve kızgın
dokunsam akar ellerime gece

ayıkma...
ve ayıklanma
artıklarını aktarma
ak lar ve saç ,yaşlı

şarap sen ve serap
tutuşun kollarıma
bitkin...

şimo

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/964280/sarap.html>

hıncımın inançları

bir bakıma baba'da evladının tanrı'sıydı...

dizlerinde iplik yetmezliği
ihmalkarlığına kızıyorum sabrımın
nihayetinde hıncımla sızmış sözlerin

soru şu
makamlar ne zaman sızlar süleyman
makamından kalkıldığında mı
makamından gidildiğinde mi

işte ben bu fikre ne zaman kapılsam
ıslanıyor şehir
yok diyorum
kalkıyor içimden itaat eden anlamlar
ve inciniyor hıncım

şimdi desem ki sizlere
insanlık bir döl telaşı
herkez küfre yorar beni

ş i m o
sinan şeker

[ikiyanayasa]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1013766/hincimin-inanclari.html>

rose

Ya sadece isimler değişiyor ya da ben kendimi kandırıyorum
Sen bana yeniden seslen diye her şey orada bekliyor bizi

Rose
Kılığım
Ve
Kılıksızlığım

Tuza banıp harf yutturmuş bana kavmim
Ki ben bu sebepten gözlerindeki ıslaklığa koşuyorum
Ve vakitlerini saymıyorum topuğumdan düşürdüğüm
Bu yokluğunun

Hor görme kimliğimi
Sualim dudaklarının rahatsızlık edici kıvamına
Oysa oyuklarını doldurmam lazım her harfin
Adına doğrulacak diye
Hadi konuş benimle
Damağın dayanmaz
Bunca harf bozgununa

Durup durup kurcalama zihnimi tarih olup yeniden eskiyorum dudaklarında
Ki biliyorum her hikâye bir dönemi ve her kahraman bir suçluyu gömüyor
Parmaklarındaki sayfalarda

Kızıldan geçtim rose
Hatta sudan
Sarıdan hasır çekilmiş toprak gibi
Güneşi sırtına alıp bakma bana
Ben rüzgâra inanıp yağmur yoğuramam ki

Cümlesi gergin bir seyyahın
Kervan yorgunluğuyum

Kısıp iki kas yatağını beni meraka sokmak nasıl bir adalettir rose

Ve sen
Soyun bana rose
Tanrının düşürdüğü o ilk çehreye düşsün yüzün
Ve ben sana tas tamam başlayayım
Dün ve ertesinde

Hadım et tanrım çocukluğumu başka bir lisan doğurmasın zamana
Ki her doğum kirlenip doğruluyor göz uçlarıma
Her yeni çocuk bir kirpiği asıyor sokaklarına

Aramızdan sızan bir kelimenin ne kadar hatırı olabilir yalnızlığa

Adına dizdiğim her harf ellerimde kalıyor rose
Sesimi düşürdüğün toprağından sürüklüyorsun ardına
Ki adın kırk nasır olur harfe bölününce

Biliyorum
Ve tanrıda biliyor
Seni yazmak çürümüş iki harf etini kaybetmekti

şimo (eskiyenmakam)

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1057989/rose.html>

merhaba yolcu

ilk satırda yağmur rendeleyip vagonları ma yükledim
oysa Süleyman'a göre yükün cismi değil ismi ağır gelirmiş
sırtın hıncı da hancı sına bükülürmüş

kendime sözümdü
merhaba yolcu
gar sancısı çekmiş soğuk ve yabancı
bir insan ırkı önünde yüzümü doğurdum

makamlar düdüğünde bekçilerin dur diyorlardı
durmak ısırıyordu topuklarımı
ve peronlar adım adım çoğalırken
fikrimde kalabalık bir yolcu endişesi inşa ediyordu kendini

dizlerimin bağlarını kirpiklerimle oynatıp eğlendiriyordum korkularımı
saçları dağınık bir ülkenin kalbinden geçiyordum
ve geçen bir şeyler daha vardı
varlık ve benlik sorgusundan diri kurtulanlar
sonra şehirleri kovalayan ağaçlarından yapraklarını çalmaya başladım
hat sınırları belirginleştikçe tırnaklarımın altı terleyip tahmini bir sonu anımsıyordum

duruyordum or da
durduklarımı sayıp sayıp
parmaklarıma asıyordum
parmaklarım,parmaklarım
evet
onlarla yüz yüzeydim

hatırlıyorum durduğumu
ve ben daha önce hiç bu kadar kalabalık durduğumu hatırlamıyordum
parmaklarım evet parmaklarım onlarla yüz yüzeydim merhaba

(bu duruş bana ne denli huzur getirir bilmiyorum ama bilmeden de yola devam edebilirim)
dedi süleyman

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1071080/merhaba-yolcu.html>

Def Ter

[italik]İç döküm hanesi demişti birileri
Oysa döküm sağlam bir iz bırakır ten benzeri kurbanlık aşlarında
Çoğunda çocuk dedi çocuk
Biraz buğusundan bahsettiler sesimin
Biraz üslubumdan
Sonra inzivaya çekildi cümlem
Harflerimle başlayan isimleri yitirdim
Belki şiir değil de anlamlarını özlüyordur
süleyman[/italik]

yazamadığım kadar
yaşa
gayri ihtiyari kuruldukça cümlelerin
kalk yorgun bakışlarınla yeniden yenilebilecek
olgun bir ayrılık savur pabuçlarına

izlerini toparlayıp topallayan bir martının sırtına
ya ahkam kesigi tırnakların ya rüzgar kırığı kanadınla
göçüp git

suyu inciniyor çatlağına kızgın toprağın
tenin hatlarına gün astığından bu yana
fikrin telaşını sormuyor
soyunuk bir nisan eriyor
asıldığı gökten

def halkaları delirmişçesine öpüşürken
koyusuna aldaniyorsun mayısın
makam yüklediğin bütün mevsimler gibi
tam otuzunda sırtından düşürüyorsun aşkı

gayri ihtiyar bir sualin imkanını
ihtimalinle tercüme ediyorum
bir bardak tuz mu bir kaya köpüğü mü
bu rüzgarı kızdıran azdıran
bilmiyorum

sesimi genzime gömüyorum
uğuldayan bir kabile sarıyor boğazımı
öksürüyorum
öksürüyorum

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1090781/def-ter.html>

gögün öksüzü

Süleymanın sözüyle
Su sızdıran toprak çatlağına kızmazdı

Küle banıp göğsümü
Öksüzünü besliyorum

Kaç vakit oldu ayrılığın makamını devireli
Ne denli kalkar ihtişamım, sırtını güne sürmüşken
Can aşığı bir yemin karalayıp duruyorum
Kahkahasına boğulan bir matem indiriyorum
Secdeye küskün kaldığım tanrımın

Sendeleyip sanık ahaliyle bir mecmuanın birikintisine
Sual sektiremeden bağımlısına terki itaat dedi
Duramadım

Gittikçe gidilecek yolların yarısını sırtına dizip
Yarısını geçmişine atmanın
Tozlu fikrinden aşığına aş eş keş

Bir şeyler yaz
Ama unutma yazacak bir şeyin yoksa yazma
Dediğim gibi yazacak bir şeyin yoksa beni yaz
Beni kandır bende sakla benmişim gibi anlat
Çökmüş yıkılmış berbatlığımı anlat onlara
Ama anlat
Dediğim gibi anlatacak bir şeyin yoksa anlatma
Ve yeniden anlatacak bir şeyin yoksa beni anlat
Yorulduğumu anlat yarayla arlandığımı
Anlat onlara

Sakın söyleme söyleyecek bir şeyin yoksa eğer
Ama dediğim gibi söyleyecek bir şeyin yoksa
Beni söyle
İhbar et beni söyle gelsinler kaldığım yerden bir adım atmadım
Sen git böyle söyle
Olsun her şeyi ben bilsinler
Adını söyleme beni söyle

Sakın itiraf etme bir suç işlemediysen
Dediğim gibi itiraf etme ağladığımı
Ağladığımı itiraf et durma korkma
İtiraf et
Bilsinler seni değil beni anlat hadi
Anlat yık dağıt
Ama sakın öldüğünü söyleme
Beni öldür beni göm
Beni uğurla
hadi
Uğruna uğruma uğurla beni

Küle banıp göğümü
sözünü besliyorum

kül olduğunu söyleme
kül olduğumu söyle

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1091909/gogun-oksuzu.html>

keyza

[italik] birikmiş bir ses topluluğu çaldım kızışmış bir ülkenin ciğerinden
geçmişinin yarasına merhem olur diye...
[/italik]

ey Musa habersiz
ey ay yüzsüzü
yokluk diye
tanrılar emziriyor dudakların
de ki yağmur avlusu
kar pıhtısı bin sevi ertesi
ve
dışı ad ve adamlığa
mahkum
bin günün sezgisi

sefil suretim
ve ahkama dayalı resmiyetler öncesi
ya , yar içimin kurgusunu
ya da al içimin kuşkusunu

Keyza
söyleyemediğim cümlelerin terlerini salıyor harflerim
genzim bir tuz uğultusu ağzımdan çıkan tek şey anlamsız bir yorgunluk
oysa en iyi sen bilirsin
bağcıkları bağlanmamış harflerin dağınıklığını toparlayan tek zaman dilimiydi adın
ve meyli sevdiğini kaybetmeye eğimli bir sokağı oyalamaktan başka
bir hadise yoktu cümlelerinde

Keyza
saçlarında uyuyan zamanlar biliyorum rüzgârla yüzüme savrulan
ve
önceden geliyor olduğunu hissettiren bir kanaat ısıyor yanaklarımı
sırf bu yüzden
anlamsız bir cümle düşecek diye ağzımdan ödüm kopuyor
ve sen ülkem sen
duyabilseydin sesini sende gülümserdin ben gibi
şimdi yorgun bir dudağın hatırına
senden bize giden en kısa yolu göster bana

ki en iyi sen bilirsin ya
zaman kendi dudaklarını kendi öpen bir bütün insan toplamıydı
ve yorgun dudaklarıma uzanıp toparlamalıydın insanlığı
senden saklı bir cümle hâlâ hükmümde sorgulanıyor
şivesi yasak bir ırkın türküsüdür aşk derdin
ve
hiç bir müsait alanı kalmazdı
şu dolmuş dolmuş yolculuğumuzun..

keyza
kendi dağına ateş açan bir eşkıyaydı gözlerin
Her baskında aynı yerimden vurulurdum
oysa kül beyidir lisan konuştuğunda yitip giden
aramızda sızlanan bir dudağın durgunluğu
noktaları virgülüne sataşan bir tutam sen anlatımı

Keyza
narasını çaldığım bekçilerin bağıracağı o geceyim ben şimdilerde
ve bilirsin
tanrı kendi rüzgarında küllerini savuruyor ruhlara
şimdi sana ve sona
ilk tanıdık rüzgârla yolluyorum harflerimin şehvetini

al ve yolla bana gözlerinin şerbetini

şimo
sinan şeker
(külmakamlar)

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1092677/keyza.html>

dönüyorum süleyman

ruhumu yoğurup sefer taşıyla seyyaha emanet ediyorsun
bu nedir imge yi ala

Geri geldiğim yerin
gerildiğini önemsemeyen cahiller kadar körüm

Misalden biraz daha fazla ağrı saçıp saçmaladığım gün ertesi
Pervazında unutulmuş yağmurun pıhtısıyla
Sermayesi kül olan bir gül filizinden ibaret bir lirik
Nahoş makamlar devirdiğimi bilmeden buhrana

Dergâhına tövbeli âlimlerin sırtına yük oldum
Kurduğum düzenin düzenbazına nizam
Fikrimin çemberini dolayan gözleri
Değirmeninde şad etti ruhumu

Oysa nice imameden cümle dağıldı toprağa
Sarısına aşına mihran öyle akıyorum ruhuna
Özümün öksün düğü o eda bir rivayetten ötesine feda
Na mağlup olunmuşum sehvi seda
Kim görebilmiş ki gözlerimden şüheda

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1095406/donuyorum-suleyman.html>

Ŗiirin baŖlıđını siz yazın

üç deli bir kuyunun ağzını öpüp taŖını cebine koyduğu zaman
kuyu yirmisinin yedi fazlası kadar yalnız kalmıŖtı
suya kuyu dökmek sudan kuyu çıkarmak gibi maharetler im olacaktı
ama beni kim cebine koydu süleyman...

beni kökü ile saçların
seni ucu ile memelerin
makam
asılmaya davet
tanrı hükmünü verdi
ve kurdunu öldürdü elmanın...

aklımı iğneli yorsun
iklim sipariŖi
aklıma baŖımı sokuyorum
sokaklar oyalyor beni
da ayrı diyorum
tırnak iklimi
renkler
su
yapboz
Ŗey
hım ilik hissi

infilak
hangi kültür
hangi fetva
döner sözümnden

hicri Mualla beyhudeyim zaman
incil'den bozma bir nefeslik amin
da ayrı tırnak ilişik
çok sıkıldık be demeye kalmadan
hadi oradan deyyus dedi
herkes gitti
bitmedi

Ŗimo
sinan Ŗeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1095512/siirin-basligini-siz-yazin.html>

ay kanalı

Kandilim tüt sen
Tütün salgı salsın sahiline, tütsün yoksul hanen
Tütsünü yıka ay kanalında, tut kıyımları savur kandilini
Taştan oyuk kor gözlerim
İstila ehlin tokuştur tok karnına hakkı

Ey
Masalımın heyecanı
Cereyanı yok barkın
Mum yak sen karartıma

Ak ile akıldaki firavun
Aklan akıntıda

Şuurumun fıkha sı
Şadımdaki hezeyanım

Pulsalla, şer Azrail'e
Ruhumdaki şeytanı sal
Yatanı incitmeden kır ruhumu

Kin ilmik
Dokulu tenin

Tanzim bir şiir okuyor çocuğum
Beş vaktin zikrine yol

Bir Cuma alınmışlığımsın sen mahşere

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1095778/ay-kanali.html>

ayşım

kanatlı ayım
sürçü nefis kaygım
kaynıyor terim
uyku kusurum

bir defa eğildiyse yüzünün ar ay'ı
kara benli yüz, yüz­süz olur aynalara ...

anıldıkça adın gidiyorum sorguya
bilirim sustan bir eşkiya olur gözlerin korkarım
ama giderim ay yüzüme sus çekip
ay suyuma kara bir adam lekesi asıp
giderim

ayşım

ötelere yürüdüm ardını giydim eskiye
söğüdün imbiğinde dağlandı yamalı gözlerim

ayşım

göğsümü yar içimde üç dal kar
eğiyor yüzüm hüznü seziyor öksüzün

ayşım

farkında mısın gülüşün
öyle gül
öyle şar

bahar öncesi kurutulmuş iştah
kokun bohçana hapis bir gül
belki yedi veren yedi ay yedi ben

bağrıma birik
bir ikindi öncesi
ve
sonrası yalpalan

ten kabuğundan kazınca adımı alır giderim
gök aşığı bir Leyla bir zin ağıdıyla giderim

ayşım

gözlerimin damağı sus astı mehdisine
susa çalımdı beklenti

ayşım

giymek mesela ay kusurunu
sonu şikayet olmayan bir tanrılı günü
meğili aşka olan
rüzgar gördüm
bir adam karası leke gördüm
sen sözlerinin damaklarını aç
ben beslerim seni der gibi
bakma

ayşım

ay kanadımın üşüğü
çalı kusurum
çevir beni kıt haneli fikrime
sabur ağacına as kitabe nüshamı
sor
sor hatırına okunduk seninle
üfür eski bir nakış işlensin üstüne

göllerin göğüne yağdım ıslanmadı
ellerim yama kentinde yara soluyor

merakımı hor görme ayşım
sayı saydıkça neden eksiliyor saçların
gözlerimin üstüne yağdan fıski saçıyor üstelik
kezzabı nehirlerime akıyor
içiyor içiriyorum martılara

yedi kör yedi kor
yedi tanrılı bir his

ayşım

dokunma ellerime bilirsin üç yanık yamalıdır ellerim
saramam nehirlerini boyum kısa yükselemem tahtına
sen sar nehirlerimi ayşım
sen yüksel bilirim arşa değer başın

bir göç
zemin asıyor tuvallerime
git gördüm su ördüm
ayşım senle bir tarih gömdüm
yoktun...

ay kusurun olurum aydanlığım demli
karanlığa çıkar izlerim seni yüzümde sen benekleriyle
sus biraz huysuz öylece giderim bir daha dönmem

'anlatımına o narin sesiyle renk katan kalimera ablama sevgilerimle
teşekkürler'

2011/özlenen zamanlar

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1097778/aysim.html>

en çok bende güzelsin yağmurda değil

en çok bende güzelsin yağmurda değil
akşam üstleri diye bir şey yok derdi süleyman
akşamın üstü aydın olmaz
üstü geceliğidir gecenin kararlı ve karamsardır
olsa olsa altıdır akşamın ki hala aydınlıktır

en çok bende güzelsin yağmurda değil
bir ihtimal bir de fırsatımız varken yaşamaya
sırtımızı altına sürüp akşamın
yıpratılmış sözcükleri tembihliyor dudaklarımız

en çok bende güzelsin yağmurda değil
serin harflerin çocukluğuna uzanan bir cümle ayininden kalkıyorum
öfkesini dizlerine yamalayan rüzgarın atlarını vurup
eteğinde su biriktiren bulutları taşıyorum

en çok bende güzelsin yağmurda değil
derdine hakim bir seyyahın heybesine saklıyorum gözlerimi
ardına sual eken bütün kaldırımların topuklarına sövüp
incitiyorum toplumun bilincini

en çok bende güzelsin yağmurda değil
sudan daha fazla toprağa yakın
filizini düşüren çiçeğin emeğinden bol
bir çok rengini bilmek tanrının
ve müsaadesinden düşüp kulluğunda üşüdüğüm

en çok bende güzelsin yağmurda değil
ürken bir kıl sızısından ötre
içimin eşrefinden alıkoymak beni
sağında hüküm solunda ağrı
telaşında şehrin in sırtından nefsimin

en çok bende güzelsin yağmurda değil
susundan pusundan değil
hakiminden makamından değil
topuğumdan yakmış tanrım beni
öyle bir doğrul ki
bende artık susabileyim beni

sen en çok bende güzelsin

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1098426/en-cok-bende-guzelsin-yagmurda-degil.html>

kapı denize açılıyor

şıındığım bütün diller
natile bir ağıdı tembihliyor ardına
biraz uykulu musun
hayır dedim
yorgun bir ihtiyarın telaşına benziyor dedi sesin
benzerliğinden dizine düştüm sesimin

oysa aklımın bağındayım
bağcıdan saklanıp saklanıp meyve çalışıyorum
kim görse beni kendi kurdunu saklıyor
kurduna küsen bir ben miyim kemirirken meyvelerimi..

dilimin sözcüklerini söken insanları seviyorum dedim
ardına sual eken bütün kaldırımların topuklarını inat

sakın dedi sakın
öfkeni maharetinden
zira ay sonrası kanar gölgelerin
yine de bahçıvan olamayışımı saklayamam gözlerinden

ellerin diyorum
makamını terk ediyor sualler
dumanlı bir cümlenin islerini
harflerimden söküyorum sonra
hatırını sırtıma dizip
akşamları sormayın diyorum
üstü gelmeyen karanın
alt ritminden kalkamıyorum bir türlü

gidip şurada uyanan ölümlere sorun
menekşeleri kim astıysa göğe
yağmuru çok sevmiş olmalı

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1099304/kapi-denize-aciliyor.html>

Süleyman II

yattığım yerin bilincini toparlayıp giden
seyyahın ilmini döktüm üstüne Süleyman

bugün bir dakikanın kaç adım ettiğini öğrendim Süleyman
gece süzülürken sokaklarından şehirlerin
benden başka şehrin hiç bir kulu yoktu
bakışlarını görebiliyorum
Tanrı'dan kopup
şehirlere tapınmayı seçtiklerinden beri
onlar şehirlerin kullarıydı

o uzun ve kimsesiz caddenin dilini açabilseydi pabuçlarım
kalabalıkların topuklarını anlatabilirdi belki bana

bugün kaldırımların gözlerini gördüm Süleyman
kalabalığın kirlettiği kaldırım uçlarını
ve artıklarını toparlayan üç beş güvercin gördüm

Süleyman caddelerin ne çok yaması varmış be
bugün kaldırımların yalnızlığını gördüm
her adım da aynı kareyle yürüdüğümü
kimseye çarpmadan omuzlarımı
kaçırmadan bakışlarımı
kavgalaşmadan kimseyle
bu şehrin zaafını gördüm

bugün ilk defa şehri çıplak gördüm Süleyman
gece süzülürken sokaklarından şehrin
sokak lambaları utangaç bir bakire gibi sırtıyordu
ben ise gariptiyordum mecazını uyutup gelen dilimin
yalnızlık dediğini duyunca

Süleyman
ilk kimin pabucu düşerdi sokağa

yolu bitirmeye çalışıyordum
yaşamın başlamasına daha bir saat vardı
ve yolun sonu yaklaştıkça
otomatik bir kepengin
tek tuşla boyun eğmesinden başka
hiçbir bağlantım yoktu yaşamla

bugün ilk defa kullanılmış bir şehir gördüm Süleyman

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1099840/suleyman-ii.html>

bahçivan

[italik] İçimde harf birikiyor bahçivan[/italik]

Soyup derisini
İmlasız bir kuralın incinmiş kabuklarına
And olsun ki
Bütün cümleleri adınla tövbeye çağırdım
Sırtına sürdüğüm bütün makamlar
Döndüğünde dilimin mecralarına
Harf harf söndürdüm dudaklarımda

Bahçivan
Ellerimdeki nasıra takılıp düştüğünde filiz
Yüzünü toprağa süren külün doğum sancısı
Sızıyor çatlağıma

Dilime çomak sokup koşuyorum
Hadi yetiş mecrasındayım dilimin
Sokulup ısır toprağıcı

İncitip imamesini şuurumun
Geceye bir fiil asıp çekil üstüme
Her figür aslının ashabını sorgulayarak
Aslından uzaklaşıyor şimdilerde
Ve makam çoğaldıkça
Cümle çürüyor dudaklarımda

Kaç harf tükürdüm ekşidiğin de zaman
Dişlerime bulaştığında anlam
Ve sakalıma sürtünen cümle
Kulaklarıma doğru uzanan
Düşünceyi avutuyordu

Kendi dilimle ne zaman sürtüş sem
Ağır ağır taşıyordu yükünü
Sırtına düştüğüm hamalının

Bahçivan yakasına yapışıp
Kavga edemediğim
O boşlukta aşk

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1100217/bahcivan.html>

şar ile şare

Merhaba şaré
Sen geçip gidiyorsun
Çıldirmaya başlıyor bir şeyler
Mesela A,b ve sonrası

Sırt sırta en sağlamından bir susa sokulup
Yokluk diye sorular uyandırıyor dudakların
Birden ardına düşüyor sular
Etek uçlarında birikintilere dalıyorum

Sonra bir harfi yamacıma çekip
Sakinleştirmeye başlıyorum
Ve yüzümden fikrim
Sakiniyle yıkanmaya iniyor
Sersem bir serinlik dönüp dönüp
Tenime düşüyor

Aramızdan bir ses geçiyor
Eylül biraz biraz kaldırımlara sokuluyor hani
Işıklar aldanıyor bir süre
Oysa daralıyor hüznüm ayıkmadan
Üşüyüp geçiyorum her şeyden

Gün doğasıyla sen öyle sessiz
Ağsız bir kılıfa sarılı geceyle ben
Öyle densiz
Durdurulmuşuz sanki eğeri kopuk zamandan
Düşürülmüşüz belki de

Hıştırdan kurtulup çalınıyoruz
Bak şehir dinliyor bizi

Rüzgarın elinde
Bir gece bir ses ve en eskisinden
Bir hayal koşturuyoruz arsızca

Dokuzunda haznesinden bana gülümsüyor
Solumda bir heyelan içimi okuyorum
Aramızdan biz geçiyoruz uzunca bir süre
Olmuyor soluklandırıyorum harfleri

Sonra yalın ayak geçiyorum sokağından
Titriyor ellerim düşüyorum
Başıma aşk geçiyor..

şimo/dokuzhaziran
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1101019/sar-ile-sare.html>

bir bakıma baba da evladının tanrısıydı

kanımın yollarında tanrı'nın yaratıcılık damarına rast geliyorum
o zamanlar büyümeye bıraktığım ne varsa ucunu çürütüp
mahcupça sulanıyordu avuçlarımın aminini sürerken yüzüme

vaktine geç kalmış gibi
yeni üveylikler bastırıp kitabenin sayfalarına
yağmur bekliyordu toprağına düştüğüm bahçıvan

sonra
parmaklarının ucu ucuna denk gelecek bir hamurun sırtına bıraktı tanrı beni

üşüdükçe
büyüyen bir geceyi islerine dolayan dumanlar erteleyip
ayımı kirletiyordu
gecelerimin açık kalmış pencerelerinden

neyse ki sorgudan önce kulağıma üflenen makamı söyledim o yargıçlara
ama azı dişimden yakaladılar beni
içime azdım

cümle yollarıma çağırmam bundandı sizleri
yolumda kalın
kalın ki yolumun yorganını ben çekeyim üstüme
zeval görmesin gözlerinizdeki endişe

zihnin hatlarına dolanmış bir şiirin eşliğinde unutulmuş kadar sakinim
buruşturulup kapı aralığını yol édip gelen
soğukluğun ağzına sıkıştırmış tanrım beni
sizi üşümem bundandı

okunmadan buruşturulmuş bir mecmua gibiyim
kurutulmaya bırakılmış mürekkebin yanığı var sözlerimde

hiç unutmam
iki bakraç deniz dökmüştü tanrım gözlerine süleymanın
maviye düşkünlüğümüzü bahşederken

yetim haklarının aş'lığına imtihan diyordum
zaman sıhhsiz bir mevsim doğurdu yüzüme
ve beni kuyuya bulayıp sudan atan bir his dolanıyordu rıhtımın kuraklığında

hatırımın kıyılarına rast geldiğimde
kulaklarımda tanrımın pabuçlarına benzer bir hikmet ayaklanıyordu
diri diri kırpmaya başladığım kollarımı

sen ne dersen de süleyman
aklımı yoruyorsun
suretinin olmaması ve yargılanacağı bir yargıcının olmamasını saymazsak
ne çok bana benziyorsun

nedenini sorgulamadan
süleymanın gözlerindeki maviye düştüm
bilirsin süleyman
beni mavi tutar

küle aşınayken bünyesi filizin
damarını kesip giden bahçıvan yanım kanıyor

ben şöyle biraz uzanayım istersen
sen anlat bana maviyi
külden nceki makamını
atından inen sanıklarımı
sen anlat bana süleyman
daha iftara ok var

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1102072/bir-bakima-baba-da-evladinin-tanrisiydi.html>

dilimin sözcüklerini söken insanları seviyorum

lacivert

deniz sırtı bir makamdan seslenmeyeli ne çok oldu gözlerine
kuş pıslığı temizliyor asgari bir endişenin hükmünü yüküne sararak
ne demeliyim akşama yakın bir endişenin süzülerek kayboluşuna
iğnesi ipliğine dolanmış gibi saklanıyorum gözlerinden
yamasını dikmeyi bıraktım cümlenin
sözcük eklemeye mecalim yok bu aralar

gölge

arasındayım gün ve akşamın
bir ben daha var
yüz üstü uzanıp sırtımın karasından daha kararlı gibi
tam karşıma seriliyor bazen
bazen arkama
bazen yanıma
bazen yok oluyor
gözlerin ve gece gibi

girdap

suyu haşlayıp içine toprak rendeliyorum
biraz sen kökü biraz mevsim artığı toplayıp sokaklarından
yüzünü güneşe sunup unutuyorum bir süre
bir boy
gün uzağına varıp kendime geri koşuyorum gözlerinden

yankı

toplum güncesi toparlanıyor yüzüme yakın bir mola vaktinde
ertesinden gelen seslerin kalabalığını ayırıp ayırıp asıyorum
ince belli kültür hükümlü bardaklara
bizi buharın demine buluyor gözlerin
nemli nemli unutuluyoruz
ertesinden gelen seslerden

geda

basamak altı toparlanıyor yüzüm
eğdiğim boynumun kenarından
sıyrılıp sıyrılıp geçiyorum gözlerinden
suya aş köre gebe gibiyim

lal

tuza çağrılmış gibi kalkıyorum içimden
uzak bir kaval tokluğuna
sudan daha çok tuzuna koşturup gözlerimi
yutkunamadığım zamanlarda suyuna dilimi bıraktım
ki artık sende susa bilesin beni

kuşku

çağır naif bir zaman elinden içelim yüzümüzü
sonra yüzümü silip yüzünden yüzüğüme bakmalıyım uzunca
kusurunu hatırına bırakıp
barındığımın farkına varıp baldırımdan yakalayıp acıtıyor gözlerin

oğlum

günahım oğlum olsaydı boyuma sataşırdı
şirkten has değil ne olur anla beni
ulvi nihayetti makam
ki beklentilerin uzvu nihayetinde
ne derun değerli gözlerin
gözlerimde iken

temmuz

sarıya bulamışlar mevsimi
maviyi hınca hınc doldurup
yollamışlar bizim oralara
ama yine bizim oralarda bu aralar duman var
tek diri kalmış gözlerin yanmasın diye
gitme oralara

annem

seni hatırlamıyorum
üzgünüm

ala

deniz üssü biraz limansı ve kaybolan sarımtırak ateşin ardında unuttuğu o görkemdi gözlerin

mai

çatlağına tuz rendeleyip dudaklarımın
sırtına çıkıyorum göğün
ne yakın sana ne uzak
kirpiklerimin aralığı kadar uzaksın ve ya yakın

ılgar

mecranın delisiyle kavrulmuş bir toprak parçası üzerine konuşlandırıdığım gözlerin
ve telaşesin de dizlerinin vurulduğunu unuttur gibi düşüyorsun içime
dağdan düşer gibi parçası öyle kalabalık öyle tufan

kadın

şar dediğim vakit teninde başlıyor zamanın kurgusundan kuşkusuna uzanan o halli hikaye
beklediğim gibi değil gözleri
üşüyorum son çivisi çakıldığında
tahtanın emeğini hiçe sayar gibi küfre yoruyor beni

poetika

sonra zaman kavrulduğunda dirisinden ayrıç
mir makamlı
sönük akımların lehçesinde gözlerin
fiil sureti eskitme bir uğultuyla savruluyor cümleme

teberru

sektiğinde fikirlerimden gözlerin
çoğunda kalabalık bir kavmin asıldığında o çürümüş organ gibi sözlerin
yutkundukca çoğalan bir çatlağa dönüşüyorum
düşümde iğne iplik

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1103612/dilimin-sozcuklerini-soken-insanlari-seviyorum.html>

aziz

İsrafil'in beklentisini sürüp alnımın kayalıklarına
ebabillere taş kesiyorum aziz

eşmeden daha toprağı
yağmuru sağmadan daha gökten
bir uyku boyu yokluk dedirten
dil hünkarının diz kırıp
makamından koptuğu andır aziz
gözlerindeki mercan koyuluğu

eşmeden daha toprağı aziz
incinmiş vahaları yola sürmek daha közken
şadırvana toparlanmış alimlerden lala'lara
bir eski hitabeden kalkıp aziz
yol ,yol oluyorum dövüldükçe
ummanında ey şerhi irfan bakışlım

eşmeden daha toprağı aziz
Yağmur duasına çıkmış bir kabilenin umudu gibisin
Gördüğümden ötre
sual akıyor gözlerinden aziz

Soluğumu çepe çevre sarmalayan bir düş gibisin aziz
Makamlarım devriliyor aziz
Son rahlede semavi bir öyküye bulayıp dilimi
Damağımdan düşüyorsun beni aziz

Beni sözlerin kurcalıyor aziz
Etek uçlarıma bulaşan yağmuru anlatıyorsun bana aziz
Sözümden köz kokuyorsa
cümlelerin bahtını bahtıma bağla aziz
İrkildiğinde dilimin nüshası aziz
Bağışla bağışla ruhumu aziz
Bağışla imana bulanmış küllerimi

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1104701/aziz.html>

sonra doğaçlama

sonra
birkaç mevsimi incittik
ellerimizin yorgun baharlarında
sonra
yağmur yağdı
sonra
kar yağdı
sonra
yine başa döndük
mevsim ısındı yapraklar kurudu

sonra
yine yağmur yağdı
bu aralar hep yağmur yağıyor şehre
sonra
yağmur durdu
sonra
ben de durdum
bir şeyler daha durdu içimde
her şey durdu gibi
ben biraz durdum
yağmur biraz durdu
ben hızlandım yağmur hızlandı
ben üşüdüm yağmur üşüdü
ben gittim yağmur gitti
ben üşüdüm şehir üşüdü

sonra deyip durma
bana herhangi bir mevsimden bahsetme
yeni bir şehirden kaldırımdan
yoldan börtüden böcekten kuştan
kelebekten
ondan bundan
yeni bir fondan yeni bir şiirden
yeni bir şarkıdan
bahsetme

sonra deyip hiçbir şeyden bahsetme
sonra
sona doğru
sona alışıyor dilim
sonra
ben gidiyorum sen gidiyorsun
sonra
ben kalıyorum sen kalıyorsun

sonra
işte yine yağmur yağıyor
yağmur duruyor ben duruyorum
yağmur gidiyor ben gidiyorum
sonra
sonra diye bir saçmalık yok aslında
bana artık sonra deme

sonra
ben hep yalan söyledim
ben hep burada kaldım
yağmur gitti sen gittin

karlar gitti yapraklar gitti
kuşlar böcekler
börtüler
her şey herkes
ulan herkes gitti
ben kaldım
belki kalmayı seviyorumdur
sana benziyorum gittikçe
sonra
sonra bende kalıyorum
sonra ölebilir miyim diyorum
sonra diyor
sonra

ben üşüdüm yağmur üşüdü
ben gittim yağmur gitti
ben üşüdüm şehir üşüdü

şimo/doğaçlama kayıt.

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1108617/sonra-dogaclama.html>

Kanun

Hırpalanmış cümlelerinden sıyrılarak
Sesinin rıhtımına ilim dokuyor gibi
Ama cahil cesaretiyle kimsiniz dedi

Biz kanun hükmünde yedi yasa kurguyuz
Şanı ihtişamı belirgin namı bir öyküyüz
Biz vermeyiz kanun verir vur emrini

Yedi endişe sağanağı
Yedi yorgun mahkûm
Yedi inziva
Yedi yangın
Yedi intihar

Yeşil yapraklara bulduğumuz dudaklarımızın
Sözlerimizi sardığı o dumanlı kafanın en güzel haliyiz
Bütün makamların devrildiği
O devrim o ahkâm o kıyamet biziz

Dedim ya
Biz kanun hükmünde yedi yasa kurguyuz
Şanı ihtişamı belirgin namı bir öyküyüz
Biz vermeyiz kanun verir vur emrini

Yedi esaret yedi zincir
Yedi zaman karmaşası yedi kavram cümlesi
Bir kanun biliriz bir makam

Dedim ya
Biz kanun hükmünde yedi yasa kurguyuz
Şanı ihtişamı belirgin namı bir öyküyüz
Biz demeyiz kanun verir vur emrini

Yedi hüzün yedi romantik güzüz
Rain rain de onlara
Biz xelil abenin közünde demlenen kaçığ çayız
Biz power denildiğinde çalınan ince sızıyız

Kanun denildiği vakit
Dizlerine sığınmış o titremenin çözümlenemeyen gizemini oluşturan
Tek sebebiz

Dedim ya
Biz kanun hükmünde yedi yasa kurguyuz
Şanı ihtişamı belirgin namı bir öyküyüz
Biz vermeyiz kanun verir vur emrini

Şimdi önüme düşürdüğün yüzünü özüne kat
Ve yıkıl karşımdan

Sabrımın son demindeyim
Dedim ya
Biz kanun hükmünde yedi yasa kurguyuz
Şanı ihtişamı belirgin namı bir öyküyüz
Biz vermeyiz kanun verir vur emrini

Yedi kor
Yedi sabır

Yedi kehribar
Yedi ahkâm
Yedi kördüğümüz
Gözünü mile vurmuş
Çıldırılmış tayar gibiyiz
Deliye yakın
Zekâya hüküm sürmüş bir kabileyiz

Dedim ya
Biz kanun hükmünde yedi yasa kurguyuz
Şanı ihtişamı belirgin namlı bir öyküyüz
Biz vermeyiz kanun verir vur emrini

Âlimin yattığı hasır
Zalimin çektiği kahırız biz
Suyu çatlağına sızmış toprak
Önce adımızı söyler
Dövüle dövüle
İşlenen o çeliğin adıyız biz

Vile bağ hele bağ abuzittin geliyor
Devesin sırtına bin seyyah gömmüş
Tekben dendiği vakit sular göğünden sızar toprağa
Zihne zehr olan kalıplı
duvar gibi bir sözlüğüz biz

Dedim ya ulan
Çılgın bir ruhun keskin kılıcıyız
Sabrımın son demin deyim
Cümlemi gerip dudaklarıma
Ruhunuzu adıma bahşediyorum

Dedim ya
Biz kanun hükmünde yedi yasa kurguyuz
Şanı ihtişamı belirgin namlı bir öyküyüz
Biz vermeyiz kanun verir vur emrini

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1108817/kanun.html>

n'es

cümlemin damağı düşmüş
hiçbir sözcük tutunamıyor dilime...

seni gayri ihtiyari halinle bir mevsimin koşuşturmasından biliyorum
yeşiline düşmüş yorgunluğun hasbihal eylemlerinden mesela

yeşile annemin gözlerinden baktığımdan beri
Kırsal bir kabilenin kıtlığa düştüğü gibi düşünüyorum yokluğuna

rüzgarı kandırıp ateşi telaşa vermek
İblisi fikrinle oyalamak mesela
kuşluğunda vaktin kuşkulanıp sebepsiz
devrildiğinde ihsan makamından

han soylu endişem
pembe çiçeklerin özümsemiştiği renk
alacada bir firar nakşediliyor ucuna gecenin

bilir misin
kendi karşılığını uyandırıp içinde
kendi yarımılığına aşk der lisan

zerreden doğrulup yağmur avuçluyorum kıyılarıma
misalden biraz daha yakın hani
sessizliğinin inkârını anlatıyor martılar
çığlığın perde arkası ipeksi
ve sonu ihmal edilmiş bir suretin görgü tanığı
okyanusları anlatırken sen kendi dilinde
ben eski bir efkârın miladındayım
beni sonbaharın gecikmiş rüzgârına say
ve toparla ruhumu

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1109129/n-es.html>

siyah gülümseme

bir den fazla inkâr alınıp sırtımın duvarlarına karalamışlar
tek hatırladığım siyah bir gülümseyişi

dilinden anlamadığım imlalarla
kavuşmak yaptığım mısralar gibi sırtıyorum
durulunca
kararlı bir dudağın
günde bir defa açılan açlığını simgeliyorum
yine geldim
demek geçiyor harf yorgunluğumla
makamı mı riske sokup soyunur cümlelerim
ilkinden bu yana kavgalıyım suretiyle

şimdi
zaman geçişinde
anımsadığım elleri artık yok gözlerinde
ama hala pabuçlarında gözleri
ne yapsam düşmüyor
yüzüme yüzün
ne yapsam karşılaşamıyorum gözlerinle
sırtımın duvarlarında karalanmış siyah bir gülümseme

çok alim dilendi zihnim
fikrinde darlandığında lisanım
çok şehir ürküttüm
siyah pabuçlarımın tozlarıyla
gar sancısı çekmiş bir gurbetçi gibiyim
bavuluma umut biriktirmişim
Yüzümde tebessümünü unutan o siyah yolcu
mağrur bir alıngan
ziyadesiyle savurgan
bir hitap rendeliyor sokaklarıma
sırtımın duvarlarında karalanmış siyah bir gülümseme

vakit aralarında koşuşturmadan
kuşkulanıp koşturuyorum
yüzümün süzüldüğü o ahkâma
devriyeleri atlattığımı resmi bir dille anlattım
kararınca tümce
duvarlarımda kanatılmış siyah bir gülümseme

umudumu tüketmişim bir yol ağzı dönemecindeyim
makyajı tazelenmiş bir figür asınca fikrime
ziyadesiyle korkular kaplıyor şuurumu
sona dönük bir mazi demlerken fikrimin koşuşturması
sırtımın Duvarlarında karalanmış siyah bir gülümseme

üşüyorum sokağından her geçtiğimde
üşüyorum çerçevesi mühürlü bir lisanım dudaklarında
açılmayan kanayan durdurulan
adımla seslendin ya
biri ikiye gönül koydu
devrildiğim de sırtımdan okunduğu cümle
sırtımın duvarlarında karalanmış siyah bir gülümseme

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1110013/siyah-gulumseme.html>

bir eda makamı

iç içe girmiş bir harf ile başlayan ezgi
zaman yanığı bir öykünün
durulduğu o anda
makam, tevsir kitabelerini ateşe verir
durgun alimlerin dilinde inkar
sözcüğü, gülün ömrüyle habersiz gömülür
de ki edası ırağa yakın bir toz savurması
rüzgarın aç karnına hibe edildiğinde aşk

iç içe girmiş bir harf ile başlayan eda
yağmuru tamamlar gibi
toprağımdaki suallerin rengini söküp anlımdan
yaşamak istediğin duygunun dudağına
adımı neden sürüyorsun

iç içe girmiş bir harf ile başlayan ırak
zaman yenilgisine uğramış şehirlere benziyorum
geceler eşki gündüzler ekşimsi
bayat bir güneş ve ağzı açık unutulmuş bir ay ışığı
kifayetsiz bir inkara rastlıyorum yaşama sunulunca

iç içe girmiş bir harf ile başlayan sezi
yüzünde tanrısal bir makamın hüznü doğuyor
ürküp tanıdık cümlelerin ardına sığındığından beri
devrilmedik söz kalmadı

iç içe girmiş bir harf ile başlayan ayın
sual kusurum, özründen
alacaya bir ben düşüyor
karası yorulup düşünde
ışığı kirli bir kaptan satıyor tüccarlar

iç içe girmiş bir harf ile başlayan şiir
emeğimin inkılabını hiçe sayarak
o seyyahın terinden düşüyor tuz
sonra sana susayan bir çöl gibi kavruluyorum

iç içe girmiş bir harf ile başlayan yankı
ihtiyarım diyen sokakların sökülünce taşları
aşınınca rengi yolların
adımlarımda eski bir imla
doğuruyor sesini

iç içe girmiş bir harf ile başlayan ihmal
inkar bir başlangıca sürüyor yüzümü
incindiğim harflerin
imamesini çaldırdım
edasına daldığımda
o ben benzeri karartıya

Sonuna her yaklaştığımda noktama virgül sataşılıyor
Rica etsem uzatabilir misiniz ömrümü aşk'a

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1113697/bir-eda-makami.html>

siması tanıdık bir tanrıya

sesinin
kalabalık kabilesine alınırım diye
ayınlarından yedi defa tavaf edildi suretim
yorgun bir ağrının hikayesini alınca gökten
yedi evvel öncesine
yedi evvel sonrasına
sırtından inkarı dudağıma bırakılan bir ilmikti gözleri

aklımın imamesine sahip çıkamıyorum
gülümsediğinde bilmediğim lisanın
bir lala endişesinin söyleyemediğin telefuzundayım
sin ile ema arasında durdurulan seyyahın kitabından düştüm
gözlerinin çekik hikayesine
kaşlarını kaldırdığında
siyahına dargın
bir fiil imlasına kızgın kırgın gibi
aklımı yorup
deviriyor cümlemi sözüne

dudaklarımda biriken şiirim çürüyor
doğmadan düşen bir cümlenin yasından kalkıyorum kendime

siması tanıdık bir secdenin yüzünden silinince yüzüm
dizlerimle papuç larım arası mesefeleri kısıtlıyorum
topuklarımın yol dönüşlerini saymaz isek
iklimin kendine ihbarını ele alabilirdik

fakat kehanete göre elleri zincirli
saçlarında çöl yanıkları biriken
dudaklarında aşk çürüğü bir ben taşıyan
bir kadın sözünü alıp dilime
yedi fetva ile yedi kabileden
dua dilenmem lazımdı

yedi üryana
yedi inkara
yedi tanrıya
bölüp avuçlarımı
tövbeye düşmeliyim
sima sına benzediğim
bir şiirin dişlerindeki dolguya otururken

kavuştak yapıp bir mısrayı
ahalinin narasına sürmeliyim dilimi
yedi evvel önce
yedi evvel sonrasına
doğa bilsin diye dudağımdaki şiir..

şimo

sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1118354/simasi-tanidik-bir-tanriya.html>

türkan

bitirmek üzre beni
ihtilal bir algı gibi
devrilince tümce
semavi bir buhrandan alınıyor sözlerim
hâkime soyununca cümle
iz sancısı
elerimdeki fiyakalı ahkâmı kaybediyorum
suretinden düşünde
bu şehir oy alıyor beni
kimsesiz bir çığlığın damarından akıyorum geceye
üşüyorum
ve saatler ertesini göstermiyor artık

Türkan'ım
sultanım
ömür yüküm
kül sonuna Araf korkum
şehrimin baş harfi
gözlerinde ki kahveye bula sözümü
dağılmadan kanatılmadan daha
sür yüzünü özüme

Türkan'ım
sultanım
ömür yüküm
soluğumla kalkınca perçemin
anlının yüzüne bir cümle
doğurdu yüzüm
ehliler biletiğinde sancıyı
eleğinden düştüm göğün
fincanına kahve bulayan gözün fal çemberi
nehir ağzı bir yalnızlığın
dip tutmuş korkusundayım

Türkan'ım
sultanım
ömür yüküm
bil ki
şehirler gayri toparlayamaz beni
İrkildiğinde aşk içimin ücrasından
hangi fiil
hangi kural
dillendirde
yüzüme
haddinin hancısını karalamaya kalkar

heyyy eteğinden değil
göğünden değil
yüreğinden vurmuşum dağları
taş kaş naş bana neyler

solumun makamına Edizal demiş
sağımın büyüyen arafına Zümrâl demişim

türkan'ım
sultanım
ömür yüküm

körden şanını çalıpta içerime
namın yürümüş
offf ulan bu yangının kaç adı varki
dizimden yukarısı
aynı tonda dalgalanıp devriliyor adına
heyyyy ki heyyy
alemin ciğerine söz düşende
aklımın inancına ters bir aşk büyüyor dudaklarıma varınca adın
Türkan'ım
sultanım
ömür yüküm
Hoş geldin.

şimo
sinan şeker

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1119215/turkan.html>

ümmüzer

Ümmüzer

kırıldığıın yerin inkarını devirdiğinde yüzüm
yüzüm yüzünden eskiyordu
bin fersah hıncıyla bağladığım dilimin köleleri
vuruluyor birer birer
ah yüzünden doğrulduğum ay suyu

ümmüzer

inciniyor hitabemin irkilen harfleri
sana uzak bir diyarın soluğuna bağlanmış harflerimi yitirdim
nicedir öyküye sırt düşmüşüz
unuttuğın hikayenin sırdaşına
dengesiz hitabında
kayboldu buhran
devrildi makam

fikrimin telaşından ötre
rüzgar giyindi gecenin elleri
ve soyundu hıncımın yüzü
nuruna düşende

ey ümmüzer beni bağla
bağla ki
bir teberru akşamına
yıldız doldursun
kirpiklerin
baktığında yerin göğün
ihsanına

ey ümmüzer kırılğan yanımın kırk ikindi nushası
yolumun ayrılan goncası

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1120097/ummuzer.html>

saygın

kül sürmesi çekmiş bir geçmiştir aşk.

zamanın çekicine musallat edip ruhumu
dövdürüyorum yokluğunla
içi içime süzülen bir sabır kahrediyor
kehribar sabrımı

dizlerime çökmüş
saygın bir hüznün oyalıyor geceyi
sesimden sesine makamlar uzayıp devriliyor pabuçlarıma
şehrin üstüne kalabalıkça insan yağıyor
bir insan alemi diyorum
kir pas pis bir halle

duruşu
bakışı
bıyık altı bir gülümsemeden kalkınca
gayri ihtiyari saygın bir hüznün erteliyor dizlerime mevsim

nisan ertesi
sonu bahara benzeyen
bir kalabalık göç başlıyor
yaprak taşıyor işçiler
kararname ve emir kipi
dolduruşa gelmiş işçiler toparlıyor bir mevsimin kabuğunu
şehir ertelemiyor sararmış yanlarını
katledip dallarını küle yol veriyor
közün hükmünde bir döngüyle

dökülürsem yedi omuz
vurulursam yedi omuz
devrilirsem yedi omuz

ve ölürsem
yedi omuz hatrına
saygın bir hüznün düşür pabuçlarına
şehrin sokaklarını telaşlandır
düşündür kalabalığı
son deminde mağrur bir türkü
damağında kuraklık başlatan
boğazının kuruyan mecrasına
yol eyleyip suyu taşıyamadıysan
kalabalığın ayıbına sığınıp gülümseme artık

gün deviriyorum
gün ağarıyor
ve tükeniyor tükürük
yıpratıp soluğumu
boğaz yolu çıkmazından dönüyorum

konuğum olmaya gör
soluğuma beyaz bir hüzzam ekip
şakaklarımda misafir ediyorum geçmiş
bağırarak bir ihtiyaç doğuruyor
yeniden bir kalkışma başlayınca güzden
hazırlıklı olmak lazım
saygın bir ayrılığın ellerinden tutup
son sözümden göçe kalkmalıyım

sende duyuyorsun değil mi
rüzgar yolcularına sesleniyor

ve koparıyor mevsimi içimden
seni demeye dilim varmıyor
ve kalınmıyor bu şehirde

şimdi dizlerime saygın bir hüzün biriktirip
üşüyorum varlığınla

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1131175/saygin.html>

dem lekesi

sizler
aranızda toplanıp en iyimizi yollasanız bile
iti okşamadan biti öldüremezsiniz ...

kulluk ten hasıydı o gecenin
fiil ölümlerinin başlangıcı
soğuk çay ve karın ağrısıydı
gözlerine kurulmuş dem lekesi
aklımı dökmenin bir yolu da geride bıraktığım
düşler galiba
şimdi hangi canlının cesareti kabarıp da
içimin eşref'iyle şu ardımda bıraktığım
düş mezarlığını ziyaret eder
ki dönüp bakabileceğim bir yer değil biliyorum

dili incinmiş bir şiiri okuyor gibiyim
eskimiş ayakkabı ve kokmuş çorap
kimsenin inkar edemeyeceği kadar keskin

ezberimdeki mevsime bir ten
bir yağış ve kelime sağanağı nasiplenince
nefsinin kapısına denk
çatlağına kül sızmış gibi garipsiyorum birden beni
ve kul kaybına bir hikaye yazıldığında ise
seyyahın ellerine dokunup çöl ürküttüğümü biliyorum

adının sonundaki harfe basılı kalınca bütün tonlar
kalkıyorum dudağından
teberru artık mırıldanamayacak kadar uzak bir erdem
ve ruhu karaya bel bağlamış
bir madenci gibi hissediyorum
gün ışığına muhtaç

paltomu giyiniş
bağışlıyorum güneşi
biraz açınca rengini gecenin

şimo
sinan şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1167676/dem-lekesi.html>

bir yudum su ismail

bir yudum su diyorum İsmail
bir yudum su
boğazımın kuruyan mecrasına
bir yudum su

ahtım olsun ki
bütün vadilerin çatlağını göz yaşıyla doldurmaya
göğe yol olsun ki kuruyan ne varsa kapına gelmemesine
çamura bulamadan özümü
kuruyan yanımın sözüne and olsun ki izin vermem İsmail korkma
ama sana denizleri vaat etmiyorum İsmail
karıştırma
su yollarını gölleri nehirleri
bir yol açılsın diye biat ediyorum

bir yudum su diyorum İsmail
bir yudum su
boğazımın kuruyan mecrasına
ki susamışlara yol olayım
kana kana değil belki
ıslansa yeter
yeşerir mevsimlerim

bir yudum diyorum
yeter ki açılsın içimin yolu
şu kabileyi yetiştireyim kervana
başka bir şey istemem

bir yudum su diyorum lan
ki aşk'ı uğurlayabileyim
kendi yoluma

biliyorum
su yol olur
devrim olur
isyan olur belki
bir çağ bir bağcıya yenilmez olur

bir yudum su diyorum ismail
yeşerdiğinde mevsim
bir yurdun özü kokar aşk'la
bir yudum su diyorum İsmail
bir yudum su
boğazımın kuruyan mecrasına
bir yudum su

Ş i m o
Sinan Şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1184675/bir-yudum-su-ismail.html>

Tüccar

Yorgun sualler satıyordu tüccarlar
İncinmiş bir dilin takati gibi

Kurutup genzin ses tonunu
Bozuk hüzünlerden hiza alıyorum
Terbiyesi tutmamış sokaklardan geçip
Çalıntı üzümderden yıl araklı yorum

Yorgun sualler satıyordu tüccarlar
İmamesi devrilmiş bir vaha gibi

Kabuğunu terk etmiş bir mevsim geçiyor
Şişede yağmur suyu
Utandırılmış bir şehir
Kışkırtılmaya meğilli bir deniz
Sonrası cümleye dolanmış çiğ anlamlar

Yorgun sualler satıyordu tüccarlar
Tebessümü eksik bir selam gibi

Dudaklarımla tenine yağmur düşürdüğüm aşk
Hüküm düşürüyor her sancıda
Oysa kime dokunsa sesim önce seni esiyor

Yorgun sualler satıyordu tüccarlar
Ses yollarında anlamsız bir hüzün var gibi

Tövbeyi semaya bulayan naif bir sulh
Yakınlardaki uzaklığın tecellisi
Hurili bir yaşam sonrası
Mahrumiyet defnediyor şiir

Yorgun sualler satıyordu tüccarlar
Çürümüş dış gölgesinde

Umman da bir efil
Cümle asayiş
Altı kara
Düğümlü bir ayın
Doğumu teberru ettiğinde yaşam
Bir kaç hıçkırıkla tutulmuş nefesler
küle ses oluyor
Hakime giden yol ağzında

Yorgun sualler satıyordu tüccarlar
Edilen her küfürün mealini anlatır gibi

şimo
Sinan ŞEKER

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1204174/tuccar.html>

Kâh gülü

Kâh gülü
Alın örtüsü bir mecmua
Etik Pazar ve Cuma

Ve aksa
Kural kutsalsa

Eski çağ bir tanrıça sokulsa ardıma
Adabı işlev tahammül sınırı arzı niyaz
Tutuklu haline devam akıntının

Aksıyor at, içinde bi/ad
Ahtı dizginliyor şiir

Ten toprak ve uğruna savaş
Zift nehir kurak zihin aksırıyor

Tadı kıvam hüsnü mubahla
Sancıyor kıyametini vakit

İkinci bir ikinci sunum
Ayaklı akım teciller aşkı

Alnına ekilen tohum nice ince
Cebelleşir hem fikirde

Figüran şah
Kul zarif serkeş

Kan yolları yeşil eklemeli
Sırrı uçurtmayla aşır
Sema gelin...

Kâh gülü örtülü yar sığınağı
Göğsünde tırnağı
Sokağa tanıdık yasak bir eylem

şimo
sinan şeker/çokeskiyenzaman/

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1225608/k-h-gulu.html>

Bir bakıma baba da evladının tanrısıydı

kanımın yollarında tanrı'nın yaratıcılık damarına rast geliyorum
o zamanlar büyümeye bıraktığım ne varsa ucunu çürütüp
mahcupça sulanıyordu avuçlarımın aminini sürerken yüzüme

vaktine geç kalmış gibi
yeni üveylikler bastırıp kitabenin sayfalarına
yağmur bekliyordu toprağına düştüğüm bahçıvan

sonra
parmaklarının ucu ucuna denk gelecek bir hamurun sırtına bıraktı tanrı beni

üşüdükçe
büyüyen bir geceyi islerine dolayan dumanlar erteleyip
ayımı kirletiyordu
gecelerimin açık kalmış pencerelerinden

neyse ki sorgudan önce kulağıma üflenen makamı söyledim o yargıçlara
ama azı dişimden yakaladılar beni
içime azdım

cümle yollarıma çağırmam bundandı sizleri
yolumda kalın
kalın ki yolumun yorganını ben çekeyim üstüme
zeval görmesin gözlerinizdeki endişe

zihnin hatlarına dolanmış bir şiirin eşiğinde unutulmuş kadar sakinim
buruşturulup kapı aralığını yol édip gelen
soğukluğun ağzına sıkıştırmış tanrım beni
sizi üşümem bundandı

okunmadan buruşturulmuş bir mecmua gibiyim
kurutulmaya bırakılmış mürekkebin yanığı var sözlerimde

hiç unutmam
iki bakraç deniz dökmüştü tanrım gözlerine süleymanın
maviye düşkünlüğümüzü bahşederken

yetim haklarının aş'lığına imtihan diyordum
zaman sıhhsiz bir mevsim doğurdu yüzüme
ve beni kuyuya bulayıp sudan atan bir his dolanıyordu rıhtımın kuraklığında

hatırımın kıyılarına rast geldiğimde
kulaklarımda tanrımın pabuçlarına benzer bir hikmet ayaklanıyordu
diri diri kırpmaya başladığımda kıllarımı

sen ne dersen de süleyman
aklımı yoruyorsun
suretinin olmaması ve yargılanacağıın bir yargıcının olmamasını saymazsak
ne çok bana benziyorsun

nedenini sorgulamadan
süleymanın gözlerindeki maviye düştüm
bilirsin süleyman
beni mavi tutar

küle aşınayken bünyesi filizin
damarını kesip giden bahçıvan yanım kanıyor

ben şöyle biraz uzanayım istersen
sen anlat bana maviyi
külde önceki makamını

atından inen sanıklarımı
sen anlat bana süleyman
daha iftara çok var

Ş i m o
Sinan şeker
(Eskimdekizamana)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1301376/bir-bakima-baba-da-evladinin-tanrısıydi.html>

Benim

Dokunsa diyorum
Arabî bir eşref

Takati yıl eskisiyle dilime bulaşan
İtina ile oyulmuş bir şiir ruhu
Şalındaki filtreye sağılmış
Bir 'ten suyunda uyanmak

İlikleyebilseler beni
Dağlık alanlarda göçebe dilimi
Sesimin tenindeki gürültüsüne

Yanık sonu taze 'ten
Yıllanmış kir
En temizinden bir efkar
En ibnesinden bir eşref

Kulaklarıma aldığım o sır
Ve tanrının görkemi
Laciverte döndüğünde
Ay suyuna baktığım
Gün sonu

Mavisine bir mehtap rendeliyordu tanrı
Bakır bir tasla toparlıyordum seni

Şimo

Sinan Şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1303513/benim.html>

Farkındayım

Kül sürmesi çekmiş bir geçmiştir aşk

[italik]ilk satırda yağmur rendeleyip vagonlarıma yük eyledim
oysa Süleyman'a göre yükün cismi değil ismi ağır gelirmiş
sırtın hıncı da hancı sına bükülürmüş[/italik]

kendime sözümdü
gar sancısı çekmiş soğuk ve yabancı
bir insan ırkı önünde yüzümü doğuracaktım
ve doğurdum

makamlar bir bekçinin düdüğüne toparlanıp
dur diyordu
duramıyordum
durmak ısıırıyordu topuklarımı
ve peronlar adımlarımla çoğalırken
fikrimde kalabalık bir yolcu endişesini
inşa ediyordum kendime

dizlerimin bağlarını kirpiklerimle oynatıp eğlendiriyordum korkularımı
saçları dağınık bir ülkenin kalbini toparlayıp geçiyordum

ve benimle birlikte geçen bir şeyler daha vardı
varlık ve benlik sorgusundan diri kurtulanlar gibi

sonra şehirleri kovalayan ağaçların yapraklarını çalmaya başladım
kendime çalınmış gibiydim

hat sınırları belirginleştikçe
tırnaklarımın altı terleyip
tahmini bir sonu anımsatıyordu bana

inancını yitirmiş bir kabile gibi durdum
duruyordum
sonra
durduklarımı sayıp, sayıp
parmaklarıma astım
parmaklarım,parmaklarım

evet
onlarla yüz yüzeydim
durdum mu durmadım mı
anımsıyor gibiyim durduğumu
Kesin durdum
çünkü daha önce hiç bu kadar kalabalık durduğumu hatırlamıyordum

parmaklarım evet parmaklarım
onlarla yüz yüzeydim
durmuştum

boyuma sataşan bir yükü rüya
oysa bir bavuldan fazlası değildi dünya
dolmuştum

Şimo

Sinan Şeker

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1303778/farkindayim.html>